

RATMAN

BẢN SAO CHÉP LỖI

SHUSUKE
MICHIO

{Tiểu thuyết}
Thùy Dương dịch

NHÀ XUẤT BẢN
PHỤ NỮ

RATMAN - BẢN SAO CHÉP LỖI

Hai cái chết - dưới một góc nhìn.
Hai bí ẩn - vẫn chưa được lý giải.

Cái chết của người chị gái khi Himekawa còn nhỏ, và cái chết của người yêu ở thời điểm hiện tại. Chỉ là tai nạn hay đã bị sát hại? Quá khứ và hiện tại đan xen nhau, như được lồng ghép vào nhau dưới góc nhìn, suy nghĩ và nỗi lòng nhân vật. Có những sự thật bị cái nhìn chủ quan che lấp, giống như nghệ thuật đánh lừa nổi tiếng Ratman.

Những nghi phạm đã được chỉ định, hiện trường đã được mô tả, tất cả đều được tác giả bày sẵn để đợi độc giả lý giải.

Trong bức tranh Ratman, thú ta thấy là ông già hay là con chuột? Còn trong vụ án này, hãy cẩn thận đừng để bị định kiến đánh lừa!

Tác phẩm được đề cử giải thưởng Yamamoto Shugoro Prize năm 2008 và xếp thứ 10 giải thưởng KONOMYS năm 2009.

Giá: 99.000VNĐ

ISBN: 978-604-56-5053-0

8 936056 793554

9 786045 650530

RATMAN

BẢN SAO CHÉP LỖI

Rất mong nhận được góp ý của bạn đọc
Mọi ý kiến xin gửi về Email: info@sakurabooks.vn

Ratman

Copyright © 2008 by Shūsuke Michio

Vietnamese translation rights arranged with KOBUNSHA CO., LTD.
through Japan UNI Agency, Inc. and Squirrel Communication and Culture JSC
Vietnamese translation rights belong to Quang Van Education and Publishing Joint Stock
Company

Hợp đồng xuất bản sách được ký giữa Công ty Cổ phần Xuất bản và Giáo dục
Quảng Văn và Công ty TNHH Kobunsha

Bản quyền tiếng Việt "Ratman-Bản sao chép lỗi" © Công ty cổ phần xuất bản và
giáo dục Quảng Văn 2018.

Bản quyền tác phẩm đã được bảo hộ. Mọi hình thức xuất bản, sao chụp, phân
phối dưới dạng in ấn hoặc văn bản điện tử, đặc biệt là việc phát tán trên mạng Internet
mà không có sự cho phép bằng văn bản của Công ty cổ phần xuất bản và giáo dục
Quảng Văn là vi phạm pháp luật và làm tổn hại đến quyền lợi của Công ty và tác giả.
Không ủng hộ, khuyến khích những hành vi vi phạm bản quyền.

Chỉ mua bán bản in hợp pháp

Biên mục trên xuất bản phẩm của Thư viện Quốc gia Việt Nam

Lee Na Mi

Ratman - Bản sao chép lỗi / Lee Na Mi ; Hà Hương dịch. - H. : Phụ nữ ; Công ty Xuất
bản và Giáo dục Quảng Văn, 2018. - 312tr. ; 18cm
ISBN 9786045650530

1. Văn học hiện đại 2. Tiểu thuyết 3. Nhật Bản
895.636 - dc23

PNM0057p-CIP

SHUSUKE MICHIO
RATMAN
BẢN SAO CHÉP LỖI
Thùy Dương dịch

NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ

39 Hàng Chuối, Hà Nội

ĐT: (024) 39717979 - 39717980 - 39710717 - 39716727 - 39712832.

FAX: (024) 39712830 * E-mail: nxbphunu@vnn.vn

Website: www.nxbphunu.com.vn

Chi nhánh:

16 Alexandre de Rhodes - Q. I - TP Hồ Chí Minh. ĐT: (08) 38234806

Chịu trách nhiệm xuất bản:

Giám đốc - Tổng biên tập KHÚC THỊ HOA PHƯỢNG

Biên tập: Nguyễn Thị Hòa Bình

Sửa bản in: Thu Thủy

Trình bày bìa: Thanh Hà

Trình bày: Vy Bùi

In 3.000 cuốn khổ 13x18 cm tại Công ty TNHH in và DVTM Phú Thịnh
Địa chỉ: Lô B2-1-5 và B2-2-5 KCN Nam Thăng Long, Bắc Từ Liêm, Hà Nội.

Giấy xác nhận ĐKXB Số: 865-2018/CXBIPH/5-22/PN ký ngày 15/03/2018

Giấy Quyết định xuất bản số: 266/QĐ-PN ký ngày 22/03/2018

In xong và nộp lưu chiểu năm 2018

Mã ISBN: 978-604-56-5053-0

LIÊN KẾT XUẤT BẢN

CÔNG TY CỔ PHẦN XUẤT BẢN VÀ GIÁO DỤC QUẢNG VĂN

Trụ sở chính tại Hà Nội:

Số 31, Ngõ 150 Hoàng Công Chất, Phú Diễn, Bắc Từ Liêm, Hà Nội
Tel: (84-4) 3797 0609 * Fax: (84-4) 3797 0609

Văn phòng đại diện tại Tp. Hồ Chí Minh:

20/2 Núi Thành, phường 13, quận Tân Bình, Tp. Hồ Chí Minh
Tel: (84-8) 6297 0488 * Fax: (84-8) 6297 0488

Homepage: www.quangvanbooks.com

Email: info@quangvanbooks.com

Wordpress: quangvan.wordpress.com

Facebook: www.facebook.com/QuangVanLeaks

SHUSUKE MICHIO

RATMAN

BẢN SAO CHÉP LỖI

Thùy Dương dịch

NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ

Mục lục

Chương 1:.....	16
Chương 2:.....	93
Chương 3:.....	144
Chương 4:.....	211
Chương 5:.....	250
Chương cuối:.....	275
Phần kết:.....	293
Lời đánh giá.....	304

“Khốn khổ thật, nhưng mà riêng hôm nay, tôi thực sự không muốn đi thang máy”.

“Tôi cũng nghĩ vậy, thưa tổng giám đốc. Nhưng mà nếu đi thang bộ từ tầng năm mươi xuống tầng một thì...”.

“A, thang máy tới rồi. Mời tổng giám đốc và giám đốc điều hành”.

50

“... Mười lăm năm à? Nhanh thật nhỉ? Tôi cũng đã có tuổi rồi”.

49

“... Đâu có, đâu có. Tổng giám đốc vẫn còn trẻ trung lắm. Phải không, cậu Nogiwa?”.

48

“... Tổng giám đốc từ nay về sau hãy tiếp tục cố gắng hơn nữa ạ...”.

47

“Nếu thằng bé còn sống, thì bây giờ cũng đã ba mươi lăm tuổi rồi nhỉ?”.

46

“Nếu còn sống thì cậu ấy chắc chắn sẽ trở thành một vị lãnh đạo xuất sắc”.

45

“Khi đó, có lẽ cả tôi lẫn giám đốc điều hành phải khó khăn lắm mới theo kịp ấy chứ”.

Shusuke Michio

44

“Nhưng mà cho tới bây giờ tôi vẫn không thể tin được, là cái thang máy này phải không nhỉ?”.

43

“Đó là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng sản phẩm của chúng ta gây ra tai nạn”.

42

“Thang máy ở công ty này ư? Không thể nào!”.

41

“Nhưng mà tại sao khi đó các thiết bị an toàn lại không hoạt động?”.

40

“Đó rành rành là lỗi con người rồi, nhưng mà bây giờ...”.

39

“Đến cuối cùng cũng chẳng thể truy cứu trách nhiệm cho vụ tai nạn đó được”.

38

“Tôi có nhiệm vụ phải dàn xếp cho vụ việc lắng xuống. Vụ tai nạn đó thật thảm khốc”.

37

“Tai nạn do sản phẩm của công ty gây ra ngay tại chính trong tòa nhà của công ty”.

36

“Khi ấy, kế hoạch mở rộng kinh doanh còn đang được tiến hành dở chừng...”.

35

“Đáng sợ thật, từ tầng thượng xuống tận tầng trệt”.

34

“Có lẽ ngay sau khi cậu ấy bước vào thang máy ở tầng thứ năm mươi thì xảy ra chuyện”.

33

“Cậu ấy tới tham quan công ty mà sắp tới mình sẽ làm việc, vậy mà...”.

32

“Cho tới giờ tôi vẫn nằm mơ thấy nó. Mỗi lần như thế, tôi lại giật mình tỉnh giấc”.

31

“Tôi thì không có con, nhưng tôi cũng hiểu được”.

30

“Cho tôi ra ngoài ở đây”.

“Dạ, tổng giám đốc vẫn làm việc ạ?”.

“Ừ, tôi vẫn còn một số giấy tờ cần giải quyết”.

“Vậy thì tôi xin phép về trước, không làm phiền tổng giám đốc nữa”.

Shusuke Michio

“Cũng muộn rồi, vất vả cho mọi người quá. À đúng rồi, nhân đây có chuyện này tôi muốn nói”.

“Chuyện gì ạ?”.

“Dạo gần đây các cậu có nghe thấy lời đồn kỳ lạ về cái thang máy này không?”.

“Lời đồn? Tôi không nghe thấy gì cả. Cậu Nogiwa thì sao?”.

“Không. Tôi cũng không biết. Lời đồn đó là sao?”.

“Hình như là từ cái thang máy này mà ra”.

“Tức là, bắt đầu từ đây ạ?”.

“Đúng vậy, có một cậu thanh niên trẻ không biết từ lúc nào đã đi cùng thang máy”.

“Một cậu thanh niên à?”.

“Với lại cậu ta trông quen lắm, mới chỉ khoảng đôi mươi thôi. Mà thằng bé khi đó cũng để tóc dài nhỉ?”.

“Vâng, tóc dài tới khoảng ngang vai”.

“Nếu đi chung thang máy với một thanh niên nổi bật như vậy, tôi hẳn sẽ nhận ra ngay”.

“Haha, nhưng mà tin đồn như thế thì thật là thất lễ với người đã khuất và tổng giám đốc”.

“Đúng vậy, việc cần làm bây giờ là nhanh chóng điều tra ra nguồn gốc của tin đồn này”.

“Haha, vậy cũng tốt chứ sao? Chúng tôi là trong công ty vẫn còn người nhớ tới nó”.

“Thì cũng có thể là như vậy, nhưng mà...”.

“Nhưng mà nếu như thằng bé thực sự xuất hiện, tôi sẽ rất vui mừng”.

“Tôi cũng vậy, mười lăm năm rồi mới được gặp lại. Đúng không cậu Nogiwa?”.

“Hẳn rồi, đúng là chuyện đáng mừng”.

“Nếu gặp lại, tôi nhất định sẽ cúi đầu thành kính xin lỗi thằng bé”.

“Tại sao ạ? Đó chẳng phải chỉ là tai nạn thôi sao? Tôi không muốn nói kiểu này, nhưng đã liên quan đến các thiết bị, máy móc thì tai nạn là chuyện bình thường, không thể tránh khỏi”.

“Nói là vậy, nhưng dẫu sao đi nữa tôi luôn canh cánh trong lòng. Chính tôi và cái công ty do tôi gây dựng này đã giết chết thằng bé”.

“Xin tổng giám đốc đừng nói vậy”.

“Đúng vậy. Vì đứa con trai đã qua đời của ngài, hãy làm công ty này càng ngày càng lớn mạnh hơn nữa”.

“Càng ngày càng lớn mạnh hơn?”.

“Đến một lúc nào đó, các tòa nhà trên toàn Nhật Bản sẽ lắp đặt thang máy của chúng ta”.

“Ngày ấy không còn xa xôi đâu. Chỉ riêng trong tháng này, chúng ta đã nhận được ba đơn đặt hàng lớn”.

Shusuke Michio

“Dù sao thì tôi cũng chẳng còn trẻ trung nữa. Tương lai sau này là tùy vào khả năng hai người các cậu”.

“Riêng điểm này thì cứ tin ở chúng tôi, thưa tổng giám đốc”.

“Chúng tôi nhất định sẽ biến giấc mơ của tổng giám đốc thành sự thực”.

“Cảm ơn hai cậu, tôi trông chờ vào hai cậu đấy. Giờ thì, tôi đi trước, hai người đã vất vả rồi”.

“Chào tổng giám đốc”.

“Chào tổng giám đốc”.

“Nếu chẳng may có gặp thằng bé trong thang máy thì hãy thành kính chấp tay hành lễ nhé”.

“Tổng giám đốc đừng nhắc nữa mà, đã nửa đêm rồi”.

“Cậu sợ hả?”.

“Dạ không, Không sợ... À thực ra thì cũng có chút chút. Vàng, nếu như có gặp thì tôi cũng sẽ cúi đầu chào”.

“Chắc là cúi đầu hành lễ cũng không cần thiết lắm nhỉ?”.

“Hả? À không không, đương nhiên là cần thiết rồi ạ”.

“Ha ha ha, không phải sợ. Làm gì có ma trên đời. Con người, chết là hết, chẳng còn gì đâu. Vậy nhé, tôi đi đây”.

“Chào tổng giám đốc”.

“Chào tổng giám đốc”.

30

“Chẳng hiểu tổng giám đốc đang dự tính gì nữa, nói chuyện vớ va vớ vẩn. Đêm hôm khuya khoắt thế này đâu cần tỏ vẻ sâu muộn ử rử như thế. Mà gương mặt ông ta vốn dĩ đã như thế rồi”.

29

“Tự nhiên ngay trước cửa thang máy lại nói với chúng ta mấy chuyện đáng sợ như vậy. Mà có vẻ như tổng giám đốc lại không cảm thấy nó đáng sợ”.

28

“Mà cậu Nogiwa này, có tin đồn ác ý đang lan truyền đấy. Từ trước đến giờ tôi chưa nghe tới chuyện này đâu. Chẳng biết ai đồn đại chuyện ma trong thang máy nữa”.

27

“Tôi cũng nghe thấy lần đầu tiên đấy. Chắc, chỉ là trò tâm phào của đám nhân viên trẻ rồi việc thừa hơi thôi. Đừng để tâm làm gì cho mệt”.

26

“Cậu nên tìm cho ra đám rối hơi đó và giải quyết chúng đi. Dù sao đi nữa thì vẫn là lợi bất cập hại. Chuyện cậu con trai đó đã từ lâu lắm rồi”.

25

“Tôi hiếm khi nghe tổng giám đốc nhắc về đứa con trai. Đó chắc hẳn là ký ức đau khổ cả về thể chất lẫn tinh thần đối với một ông lão”.

Shusuke Michio

24

“Cơ mà, nếu như thực sự ngay bây giờ chúng ta có một cuộc chạm trán sau mười lăm năm với cậu con trai đó, thì làm thế nào đây Nogiwa?”.

23

“Làm gì à? Chà, tôi sẽ nói lời cảm ơn chân thành tới cậu ta, cảm ơn cậu ta vì đã bị giết một cách dễ dàng như thế”.

22

“Nói cách khác, cậu ta chính là ân nhân của chúng ta. Nhờ có cái chết của cậu ta mà tôi với cậu mới leo lên được vị trí này”.

21

“Đúng vậy. Khi đó, tổng giám đốc đã dự định giao cho đứa con trai tất cả dự án quan trọng của công ty, giao cho một tên nhóc chẳng hề biết mùi công việc”.

20

“Thằng nhóc đó phải biến mất ngay từ khi còn là học sinh, bằng cách này hay cách khác. Vì lợi ích của công ty thôi”.

19

“Nhưng tôi vẫn cảm thấy có chút lo lắng, thưa giám đốc điều hành. Vừa rồi phong thái của tổng giám đốc có vẻ là lạ phải không?”.

18

“Tôi chẳng nghĩ gì cả. Ông ta từ xưa tới nay chẳng phải vẫn luôn có điểm kỳ lạ sao?”.

17

“À, đúng vậy nhỉ? Không thể biết được ông ta đang nghĩ gì trong đầu. Hử? Anh có sao không?”.

16

“À à, không sao không sao. Không có vấn đề gì. Ờ? Ôi, đây là...”.

15

“Giám đốc điều hành, anh làm sao vậy? Sắc mặt anh xấu quá”.

14

“Suyt, im lặng nào. Có gì đó quái lạ”.

13

“Quái lạ ư? Nói mới để ý, hình như có chút khác thường”.

12

“Cậu có thấy thang máy rung lắc dữ dội quá không?”.

11

“Nghe có tiếng gió rít thì phải”.

10

“Ôi, thang đi xuống nhanh quá”.

Shusuke Michio

9

“Chúng ta đang rơi. Giám đốc, chúng ta đang rơi!”.

8

“Chết tiệt, cái lão già đó!”.

7

“Giám đốc, mau kéo phanh khẩn cấp!”.

6

“Không xong rồi, phanh không hoạt động!”.

5

“Tôi không...”.

4

“... muốn chết”.

3

“Tôi cũng thế”.

2

“Á...”

1

Chương 1:

Anh bước vào khi chiếc hộp dừng lại

Nhưng em đã đi mất rồi

Lên và xuống. Vậy cũng chẳng sao.

Nào, hãy bấm nút thôi.

Sundowner “They love that box”

“Để?”

Himekawa Ryou kéo hai bên tai nghe Ipod ra, ngẩng mặt lên thắc mắc. Ở gian phía sau, một ban nhạc khác dường như vừa tập xong, đang trò chuyện rôm rả. Ban nhạc có ba nam và một nữ, có lẽ vẫn còn là học sinh trung học. Cô gái có mái tóc ngắn và dáng người nhỏ nhắn, không hề mang theo hộp nhạc cụ hay dùi trống, chắc hẳn là giọng ca chính. Các nhạc công trẻ tuổi hướng về quầy tiếp khách đồng thanh cất tiếng chào, rồi đi ngang qua chỗ đám Himekawa đang ngồi quanh bàn chờ. Ban nhạc tập xong thì sự căng thẳng đặc trưng cũng dần biến mất về phía cửa ra.

Shusuke Michio

“Để... là sao?”

Takeuchi Kouta rướn người sang bên kia bàn, gương mặt vừa rồi còn hồi hộp ngóng chờ cảm tưởng của Himekawa giờ đang dần dần phai nhạt đi về hơn hờ ban đầu.

“Cái này, để làm gì?”

Himekawa trượt Ipod lên bàn, trả lại cho Takeuchi.

“Tức là, lần tới lên sân khấu, chúng ta sẽ chơi bài này trước bài ‘Toys in the attic’.”

“Toy in the attic” là một bài hát nổi tiếng thuộc thể loại hard rock, nằm trong album được phát hành năm 1975 của Aerosmith. Bài hát này đã khiến tên tuổi ban nhạc vang danh toàn nước Mỹ. Đặc biệt, 1975 cũng là năm cả đám vừa chào đời, nên cả bọn Himekawa – chỉ mới là những đứa trẻ cấp ba khi thành lập ban nhạc – đã có một quyết định bốc đồng là nhất định sẽ chơi bài hát này vào cuối buổi diễn. Và khi tất cả đã trưởng thành ra ngoài xã hội rồi, giao kèo đó đã trở thành thói quen khó bỏ mỗi khi luyện tập hay trình diễn cho tới tận bây giờ.

“Tại sao phải chơi bài này?”

“Bởi vì...”

Nói chưa dứt lời, Takeuchi nhìn sang Tanio Eiji ngồi bên cạnh mà cười khở. Tanio đáp lại với vẻ mặt y hệt, rút trong túi áo khoác ra bao thuốc lá Mild Seven. Chiếc gạt tàn trước mặt đã chứa đầy tàn thuốc của sáu điếu Mild Seven. Sáu điếu chỉ

trong vòng ba mươi phút. Tuy làm công việc văn phòng nhưng da cậu lại sạm màu. Có lẽ chất nicotine trong cơ thể cậu ta đã bị thẩm thấu ra ngoài da mất rồi. Mười bốn năm quen biết với Tanio thì cũng mười bốn năm đó chứng kiến cậu ta hút thuốc, Himekawa đã cho rằng đó là chuyện dĩ nhiên vậy.

“Mà thôi, cậu mà không nghe người ta bàn tán thì bây giờ đã không khơi mào chuyện này”.

Trái ngược với Tanio, Takeuchi có gương mặt trắng trẻo được chăm sóc kĩ càng, nhìn thẳng vào Himekawa. Himekawa cũng đã quen biết Takeuchi được mười bốn năm. Ba người bọn họ học cùng khối từ thời cấp ba, tới giờ tất cả đều đã ba mươi cả rồi.

“Giải thích ngắn gọn lần nữa thể này: đoạn điệp khúc của bài đó là ‘toys in the attic’ đúng không? Bây giờ chuyển thành ‘things in the attic’. Vậy thì trước đó sẽ chơi bài ‘Sing in the elevator’ mà cậu vừa nghe đó”.

“Tớ vẫn chẳng hiểu gì cả”.

Himekawa trả lời thẳng thừng.

Bài hát “Sing in the elevator” mà Himekawa vừa nghe là sáng tác của Takeuchi. Cậu ta thường xuyên tận dụng MTR để sáng tác mấy thứ như vậy rồi bắt các thành viên ban nhạc là Himekawa và Tanio nghe. MTR (multitrack recorder) là thiết bị ghi âm đa đường ghi. Các âm thanh được thu lại thành các đoạn track riêng biệt và được phát cùng một lúc. Ví dụ như: trống, bass, guitar, hát chính sẽ được ghi âm riêng biệt.

Shusuke Michio

Đến khi cùng nhau hòa tấu sẽ giống như âm thanh của cả ban nhạc đang trình diễn vậy. Ban đầu, cũng vì tính năng này mà Takeuchi đã mua một dàn MTR. Nhưng chẳng biết từ lúc nào cậu ta đã có niềm đam mê khác với dàn MTR. Đó là sáng tác nhạc phẩm.

Đoạn đối thoại vừa rồi là Takeuchi sử dụng máy biến đổi giọng nói, một mình độc thoại cuộc trò chuyện giữa ba người. Mỗi lời thoại được ngắt nghỉ bằng cách đếm ngược từ năm mươi về một bằng tiếng Anh, nhịp điệu tăng dần đều. Mặc dù đoạn chốt cuối bài khá khó hiểu, nhưng chắc hẳn đứa con trai đã chết của tổng giám đốc đã ở trong thang máy.

“Để tớ giải thích cho. Nói liền thoắt như Takeuchi thì Ryou không hiểu nổi đâu”.

Tanio vừa hút thuốc vừa cười, phẩy tàn thuốc vào gạt tàn trên bàn.

“Đầu tiên là Ryou không hề biết đến cụm từ ‘Thing in the attic’, phải không?”.

“Không biết thật. Là ‘đồ vật trên gác mái’ hả?”.

“Nếu dịch thô sát nghĩa thì đúng là thế. Thực ra thì ở đây nó mang màu sắc kinh dị và bí ẩn hơn. Ở nơi nọ, một thứ gì đó đã bị giấu ở địa điểm nào đó. Đó là mấu chốt của câu chuyện. Không nhất thiết cứ phải giấu ở trên gác mái. Chậc, ý tớ là ở-đâu-đó, có-thứ-gì-đó đang ẩn giấu”.

“Kiểu như ‘thứ sáu ngày mười ba’ ấy hả?”.

Himekawa vừa dứt lời, Tanio đã hớn hờ gạt đầu lia lia “Đúng rồi, đúng rồi”.

“Nội dung của bộ phim đó cũng được lồng vào trong chủ đề lần này, và cả trong bài hát ‘Sing in the elevator’ của Takeuchi nữa. Vì vậy Takeuchi mới bảo là trước hết đổi ca từ ‘Toys in the attic’ sang ‘Things in the attic’, sau đó sẽ phát ca khúc tự sáng tác trước bài này”.

“Nhưng mà...”

Himekawa cũng tương đối hiểu rồi. Nhưng...

“Ngay từ đầu tại sao chúng ta lại làm vậy? Có cần thiết không?”

“Tại sao à? À thì...”

Miệng vẫn ngâm điệu thuốc, Tanio im lặng suy ngẫm. Himekawa liền quay lại hỏi Takeuchi.

“Thế là vì sao?”

“Chỉ là chơi chữ thôi. Vì ‘Toys in the attic’ và ‘Thing in the attic’ nghe na ná giống nhau nên tớ mới nghĩ ra vậy. Đoạn điệp khúc đổi ‘toys’ thành ‘thing’ nghe sẽ hay ho hơn. Thế rồi tớ vô tình nhớ tới bài ‘Sing in the elevator’ mới sáng tác gần đây. Nếu bài này được chơi trước thì sẽ góp phần tạo nên bầu không khí, tớ nghĩ chắc cũng được tính là một phần của bài hát. Ngay sau đoạn 3,2,1, rầm! ở cuối là bắt đầu vào nhạc luôn”.

Takeuchi thực hiện động tác cầm mic đẩy mạnh liệt. Tanio “À” lên một tiếng, gạt đầu đồng tình lia lia, nhưng rõ ràng là đã ngán nghe Takeuchi giải thích tới tận cổ.

Shusuke Michio

Sau một khoảng thời gian trầm ngâm suy nghĩ, Himekawa cất lời:

“Làm vậy liệu có ổn không? Ở đoạn điệp khúc thay từ ‘thing’ vào sẽ làm nhịp yếu đi hẳn. Mà nếu chỉ thay lời mỗi chỗ đó thì bất trước hay sau cũng chẳng có ý nghĩa gì”.

“Thì nguyên bản ca từ của bài này đâu có ý nghĩa gì đâu”.

Takeuchi vẫn cầm chặt micro, miệng bắn liên thanh lời bài hát “Toy in the attic”.

Vì hát nhạc tiếng Anh từ thời trung học phổ thông nên phát âm của Takeuchi cũng không tồi. Himekawa luôn nghĩ rằng khi cậu ta vào đại học, học tiếng Anh đang hoàng tử tế, sau đó tìm một công việc sử dụng tiếng Anh giao tiếp là ngon lành. Takeuchi không phải là đứa ngu đần. Được sinh ra trong gia đình có bố là dịch giả tiên phong, mẹ là giảng viên đại học, Takeuchi được thừa hưởng bộ não phi thường và điều kiện tài chính cần thiết để nuôi dưỡng nó. Chị cậu ta hiện tại đang là bác sĩ tâm thần ở Kanagawa. Tuy nhiên, đứa em trai là Takeuchi thì lại đi ngược lại với kỳ vọng và tiền tài của gia đình, sau khi tốt nghiệp cấp ba, cậu ta chỉ loanh quanh làm việc bán thời gian, đến giờ vẫn vậy.

Toys in the attic

Toy in the attic

Dù có thử đặt mình vào vị trí của Himekawa đi chăng nữa, cậu ta vẫn chưa đủ từng trải để có thể bình luận chuyện của

người khác. Đã mười hai năm kể từ khi tốt nghiệp trung học phổ thông, mỗi ngày Himekawa chẳng làm gì ngoài việc giả là đi giới thiệu sản phẩm xúc xích và thịt nguội của công ty cho các nhà hàng ăn uống. Cổ áo cẩu bẩn thành mảng đen sì, sếp không ngừng la hét mắng nhiếc, Himekawa cảm thấy lưng hằn còng hơn so với ngày xưa. Thực sự thì, hắn rất muốn học đại học. Nhưng việc đó là tương đối khó khăn đối với gia đình chỉ có hai mẹ con. Đó là lý do vì sao hắn cho rằng lối sống của Takeuchi là phí phạm cuộc đời.

“Kết lại là bỏ đi”.

Himekawa chen ngang ngay khi lời nhạc hay nhất vừa dứt.

“Nếu có thể, tớ vẫn muốn chơi bài này giống y như mọi khi thôi. Ở lễ hội văn hóa hồi phổ thông này, các buổi biểu diễn định kỳ này, cả đêm diễn Goodman sau lễ tốt nghiệp nữa, suốt mười bốn năm nay chúng ta vẫn chơi như vậy mà”.

Goodman là một sản phẩm nhạc sống dưới tầng hầm, nằm gần ga Omiya. Một năm ban nhạc của Himekawa có khoảng hai lần được yêu cầu biểu diễn tại đây.

“Chà, vậy đấy”.

Takeuchi mím môi tỏ vẻ bất bình trong giây lát, nhìn xuống cái Ipod trên bàn, cuối cùng đành thở hắt ra một cái rồi gạt đầu.

“Hiểu rồi. Vậy cứ thế đi”.

Trước mỗi buổi diễn, Takeuchi luôn hăm hở đề xuất ý tưởng này nọ, nhưng hầu hết lần nào cũng bị Himekawa và Tanio từ chối phũ phàng như thế.

Shusuke Michio

Tanio vừa dụi điếu thuốc vào gạt tàn vừa nói:

“Hay là trước khi bắt đầu đêm diễn thì cứ phát sáng tác của cậu cho khán giả đi. Để thành quả mồi meo ế ẩm như vậy thì phí phạm công sức lắm. Tổ nghề tác phẩm lần này hay ho ra phết”.

“Cảm ơn nhé”.

Takeuchi lúc lắc đầu đầy hoang mang. Takeuchi thừa hiểu ở sàn diễn nhạc sống, trước mỗi buổi diễn đều rất ồn ào náo nhiệt nên gần như sẽ chẳng có ai chịu khó lắng nghe tác phẩm của cậu. Đặc biệt, ban nhạc của Himekawa chỉ nhỉnh hơn các ban nhạc ăn theo một chút, khán giả tới xem hầu hết là người quen của các thành viên. Thành ra, việc giao lưu trò chuyện trước biểu diễn trở nên không cần thiết.

“Cơ mà Takeuchi này, cái máy biến đổi giọng nói này hoành tráng phết nhỉ? Nghe khác hẳn luôn. Á chết, gãy mất rồi”.

Tanio nhìn bao thuốc Mild Seven rồi vo viên lại.

“Đúng rồi đó. Khác xa mấy loại máy đổi giọng rẻ tiền được rao bán gần đây”.

Takeuchi cười lớn.

“Cái máy này không chỉ điều chỉnh được biên độ cao thấp của âm vực mà còn biến đổi cả âm sắc sao cho vẫn giống tiếng người nói nữa. Nếu muốn giọng nữ cũng được luôn”.

“Cậu đừng có lợi dụng làm chuyện phạm pháp nhé. Gần đây nghe nói có người ở một công ty giấy sử dụng cái máy này để đóng hai vai đấy”.

“Tớ không hứng thú làm mấy trò đó đâu. Bố cậu tóm tớ mất”.

Bố của Tanio hiện đang làm bên hình sự thuộc sở cảnh sát Tokyo. Về ngoài và tác phong của Tanio bị ảnh hưởng từ bố. Người nào không biết mà trông thấy Tanio ở hiện trường vụ án thì sẽ nghĩ cậu ta hoặc là hung thủ hoặc là cảnh sát. Thế nhưng cả hai đều sai bét, Tanio đang làm quản lý hành chính tổng hợp trong một công ty ở Tokyo.

“Chú Nogiwa có thuốc lá không? Mild Seven nhé”.

Tanio quay đầu về phía quầy. Từ bên bàn lễ tân rẽ tiền, Nogiwa, ông chủ của studio này, đáp lời: “Có đấy”. Cơ thể gầy đét như bộ xương di động được phủ mái tóc hoa râm khô xơ xắc. Nogiwa đã quen biết với ban nhạc Himekawa ngay từ ngày đầu thành lập.

“Cho cháu một bao nhé”.

Tanio đứng dậy rút ví. Cẩm bao Mild Seven trên quầy, Tanio thầm thì to nhỏ với Nogiwa, hai người hạ giọng khe khẽ cười, hình như đang nói chuyện số học tính toán gì đó.

Bất giác, Himekawa vươn tay với lấy chiếc đàn guitar của cậu đang dựng bên hông tường. Chiếc guitar điện sáu dây được gẩy bằng đầu móng tay sẽ phát ra âm thanh trong mỏng khi không cắm vào bộ khuếch âm.

Âm thanh giống y như cả bọn vậy.

“Mà muộn quá đi. Năm phút nữa là tới giờ vào phòng rồi”.

Shusuke Michio

Takeuchi nhìn đồng hồ đeo tay. Đã ba giờ năm mươi lăm phút chiều rồi. Cả nhóm đã thuê phòng luyện tập từ bốn giờ.

“Ryou, di động của cậu có liên lạc gì không? Nếu không có trống thì làm sao bắt đầu tập được?”

Himekawa lôi điện thoại ra kiểm tra lịch sử cuộc gọi, không có bất cứ email hay cuộc gọi đến nào cả. Ban nhạc của Himekawa là ban nhạc ăn theo Aerosmith lấy tên là “Sundowner”, được thành lập vào mùa hè năm lớp mười. Ngày đó, Takeuchi chỉ là một thằng nhóc khảng khiu ôm chiếc Walkman⁽¹⁾ dạo quanh khuôn viên trường, tai nghe luôn luôn phát ra những ca khúc của Aerosmith cùng tiếng lạo xạo của băng cassette. Himekawa và Tanio cảm thấy rất hứng thú và đã tiếp cận cậu ta, nói rằng họ cũng rất thích ban nhạc này. Himekawa chơi guitar. Tanio sở hữu ba cây bass. Takeuchi thì tuyên bố là cậu ta chưa bao giờ đụng vào nhạc cụ dây, cũng như chẳng có sức mà đánh trống, nhưng cậu ta có thể hát nhạc Aerosmith chuẩn tông. Thế là trong chớp mắt cả bọn đã thành lập ban nhạc.

“Vậy còn tay trống thì sao đây?”

Tanio hồi đó mới chỉ là học sinh lớp mười nhưng đã để râu tóc lởm chớm rồi.

“Nếu chịu khó tìm kiếm trong trường, chắc cũng phải kiếm được một người thích hợp chứ? Mình thử tìm xem sao”.

Takeuchi lại có gương mặt trắng trẻo, mái tóc nâu bóng mượt đã thành thương hiệu.

(1) Walkman: Tên gọi của một dòng máy nghe nhạc cầm tay có gắn tai nghe.

“Tìm trong hội khi cụ xem, chắc sẽ có một người biết chơi trống đấy”.

Có lẽ bắt đầu từ đó, Himekawa có những người có thể coi là bạn bè. Vì những bất hạnh của gia đình từ hồi tiểu học, hẳn đã luôn e ngại trong các mối quan hệ với mọi người xung quanh.

“Lập ban nhạc à?”.

Người lên tiếng là Onogi Hikari, cũng học lớp mười. Ngày ấy, cả ba người các cậu đến cả tên cô nàng cũng chẳng biết. Himekawa, Tanio và Takeuchi đều học khác lớp với Hikari. Hikari có mái tóc đen nhánh, khuôn mặt không son phấn, cũng chẳng mặc váy đồng phục ngắn cũn cỡn. Thế nhưng, cả ba người đều ngạc nhiên khi nghe giọng nói của cô.

Cô mới thật xinh đẹp làm sao.

“Tôi có thể chơi trống giống Aerosmith”.

Mười bốn năm trước, ban nhạc ăn theo gồm bốn người đã được thành lập như vậy. Cứ khoảng một tuần một lần, bốn thành viên sẽ mượn studio cho thuê từ người quen của Hikari và luyện tập các ca khúc của Aerosmith. Người quen đó chính là Nogiwa, studio đó chính là Strat Guy.

Himekawa ít nhiều cũng tự tin về tài nghệ guitar của mình. Hẳn căn bản có thể chơi tốt những bài guitar đời của Aerosmith chỉ với một cây guitar. Vì thế, thành thực mà nói, Himekawa có chút e ngại về tài nghệ của các thành viên còn lại. Tuy nhiên, ngay giây phút hòa âm lần đầu tiên tại Strat Guy này, mọi lo lắng đều tan biến. Takeuchi đã tái hiện tông giọng cao vút của Steven Tyler một cách xuất sắc, còn Tanio thì trình diễn kha

Shusuke Michio

khá kĩ thuật Ad-lib chopper⁽¹⁾. Khiến Himekawa ngạc nhiên nhất lại là màn thể hiện của Hikari. Cô sử dụng bàn đạp đôi để đạp trống bass mạnh mẽ bằng hai chân, đưa hi-hat cymbals di chuyển với một tốc độ đều đặn, thêm vào tiếng trống lầy dồn dập, mang tới những nhịp phách tuyệt diệu⁽²⁾. Để thêm gia vị cho âm điệu hòa tấu, cô lướt gậy đánh một vòng từ đầu đến cuối dàn trống với tốc độ chóng mặt.

Lần đầu tiên luyện tập, sau khi hoàn thành bài hát “Walk this way” – bài hát tiêu biểu của Aerosmith mà cả bọn đã thống nhất, Himekawa có cảm giác như đang sống trong giấc mơ tuổi học trò vậy. Takeuchi và Tanio rõ ràng cũng có cảm xúc tương tự khi nhìn vào hai gương mặt cười toe toét. Riêng Hikari lại có vẻ bức dọc khi chỉnh lại vị trí các trống sau khi xong việc, không thể đoán được tâm trạng cô nàng. Sau này khi hỏi lại thì dường như cô cũng cảm thấy không tệ.

“Vì tớ khó gần thôi”.

Himekawa vẫn nhớ Hikari trả lời một cách cộc cằn như vậy.

Tanio là người đã nghĩ ra tên Sundowner cho ban nhạc. Cái gương mặt cục mịch đó mà lại đề xuất một cái tên đặc sệt Anh ngữ khiến cho Himekawa và Takeuchi vô cùng bất ngờ. Thậm chí Hikari cũng tròn mắt.

(1) Ad-lib: Không có sự chuẩn bị trước khi biểu diễn, tự phát.
Người diễn gây đàn tự do theo cảm xúc.

(2) Các bộ phận của một dàn trống

“Hôm qua trong giờ tiếng Anh, tớ mở sách giáo khoa ra rồi tìm thấy đó”.

Ở góc lớp, Tanio vừa nói chuyện nghiêm túc với đám Himekawa vừa đưa tay vỗ vỗ lên khuôn mặt râu xồm xoàm.

“Sound owner’ thì có thể hiểu theo nghĩa là ‘kẻ làm chủ âm nhạc’ đấy chứ?”.

Vì thế Tanio nghĩ rằng tên này quá chuẩn cho một ban nhạc. Nghe giải thích xong, cả bọn Himekawa im lặng trầm ngâm mất một lúc rồi phá ra cười lớn. Tanio giật mình, rướn cổ hỏi:

“Không được hả? Không phù hợp đặt tên cho ban nhạc sao?”.

Ngắn gọn lại, nguyên gốc từ “Sundown” - mặt trời lặn, “Sundowner” nghĩa là hoàng hôn ngập tràn. Thay vì phát âm là Sun-downer, Tanio lại nói thành “Sound-owner”. Vì vậy cậu ta đinh ninh rằng nó có nghĩa là “Kẻ làm chủ âm nhạc”.

Takeuchi gật đầu cười sáng sủa, đập bồm bộp vào vai Tanio.

“Ờ thế quyết nhé. Đặt tên là Sundowner đi”.

Himekawa và Hikari đều tán thành. Dẫu ý tưởng ban đầu có sao đi nữa thì tên ban nhạc cũng không tệ. Tanio chẳng hiểu lý do ba con người kia phá ra cười. Tới tận bây giờ, cậu ta vẫn mang vẻ mặt mờ mịt, thêm phần chán chường, cho rằng cái tên Sound-owner nghe oách hơn.

Trong suốt mười hai năm, các thành viên của Sundowner không hề thay đổi. Cả nhóm cùng tập luyện ở Strat Guy, đi

Shusuke Michio

biểu diễn định kỳ ở lễ hội văn hóa và các sản phẩm nhạc sống. Himekawa và Tanio đảm nhận phần làm nhạc, Takeuchi thì phổ thơ, tự sáng tác ca khúc riêng. Gọi là bài hát mới nhưng hầu như chẳng có tính sáng tạo. Người nào đã từng nghe nhạc Aerosmith thì sẽ biết ngay ca từ đó chỉ là hàng đạo nhái. Himekawa bất giác cười khổ. Tuy nhiên, Himekawa cho rằng thơ Takeuchi viết cũng không tệ. Vì hát tiếng Nhật có chút gương gạo xấu hổ nên Takeuchi toàn viết lời bằng tiếng Anh. Những ca từ đó, theo lời cậu ta nói là nghĩ gì viết nấy thôi, rất trừu tượng, không thể cắt nghĩa rõ ràng, ấy thế mà lại có ma lực kỳ lạ, khiến Himekawa không thể ghét bỏ.

Từ nửa sau thời trung học phổ thông, Sundowner nửa thời gian hát lại ca khúc của Aerosmith, nửa còn lại thì biểu diễn ca khúc riêng. Ngay cả khi lần lượt từng người bắt đầu đi làm, dù không còn được thường xuyên như trước, cả bọn vẫn tiếp tục tập luyện, một năm hai lần tới diễn ở Goodman.

Hai năm trước, vị trí tay trống có sự thay đổi.

“Ryou, cậu sắp kết hôn với Hikari hả?”

Cầm bao thuốc Mild Seven trên tay, Tanio đã quay về từ quầy lễ tân.

“Hả? Sao đột ngột vậy?”

“À, vừa rồi Nogiwa có nói. Không nhanh nhanh kết hôn thì Hikari trở thành bà cô mất”.

“Bà cô?”

“Là già đó”.

Vừa nói Tanio vừa đặt mông ngồi xuống cái ghế tròn.

“Hikari cũng đã ba mươi tuổi rồi. Tớ nghĩ, nếu có kế hoạch sinh con thì không nên trì hoãn việc kết hôn nữa đâu”.

“Tớ đâu có trì hoãn”.

Himekawa trả lời thẳng thắn. Tanio nhướn mày, tay châm lửa hút thuốc. Takeuchi rướn cổ hóng hơi đầy hứng thú.

“Vậy là có vấn đề gì à? Hay do gia đình?”.

Himekawa định lên tiếng thì bị chặn lại. Câu hỏi của Takeuchi chứa đầy ẩn ý. Tuy nhiên, ẩn ý đó lại không như hẳn nghĩ.

“Vấn đề là bố mẹ Hikari à?”.

“Không có chuyện đó đâu”.

Himekawa và Hikari bắt đầu quen nhau từ mùa xuân năm lớp mười một. Cho tới tận bây giờ, Himekawa chỉ có bạn gái duy nhất là Hikari. Cậu tin rằng Hikari cũng vậy. Cả Tanio lẫn Takeuchi, và Nogiwa – người đã biết Hikari từ khi còn là một đứa trẻ – đều nghĩ rằng hai người bọn họ không sớm thì muộn rồi cũng sẽ kết hôn thôi.

Mẹ của Hikari đã ly hôn và rời khỏi nhà khi cô còn học cấp hai. Cô được người cha là một tay trống nhạc jazz một tay nuôi nấng. Cha Hikari chỉ dạy con gái mình chơi trống, còn lại miễn can thiệp chuyện đời tư. Ông thường xuyên lang chạ cặp kè với phụ nữ và nghỉ lại chỗ họ, gần như chẳng bao giờ về nhà. Đến bây giờ vẫn vậy, có những lúc chẳng biết ông đang ở đâu nữa.

Shusuke Michio

Nogiwa là bạn cũ của bố Hikari, nhưng cũng không biết làm thế nào để liên lạc với ông ấy.

Himekawa trầm nghĩ, mình với Hikari đúng là cặp đôi hoàn cảnh, cô độc và chịu nhiều thương tổn. Đó là lý do vì sao hẳn yêu cô đến vậy.

Giờ nghĩ lại, Himekawa lại cảm thấy sự thu hút này thật nguy hiểm. Giả sử như, một cô gái khác cũng có hoàn cảnh tương tự như Hikari xuất hiện trước mặt hẳn, liệu có khả năng hẳn sẽ lại rung động một lần nữa?

Ngoài ra, Hikari có một cô em gái tên là Kei.

“Em bỏ chơi trống rồi”.

Vào mùa đông hai năm trước, Hikari đã nói vậy.

“Vì sao?”.

Himekawa thắc mắc. Hikari chỉ nghiêng đầu lơ đãng trả lời.

“Chẳng sao cả”.

Có hai lý do mà Himekawa, và sau này là Takeuchi và Tanio khi cả hai đã biết tin, không có phản ứng mãnh liệt đối với việc Hikari bỏ chơi trống. Một là, ngay từ đầu, hoạt động ban nhạc chỉ đơn giản là một sở thích. Lý do khác là Hikari cũng đã chuẩn bị người kế nhiệm vị trí của cô.

Onogi Kei là em gái cách Hikari năm tuổi, hiện đang sống chung với cô.

Người mà cả nhóm Himekawa đang chờ xuất hiện không phải là Hikari, mà là Kei.

Cảm giác nhịp trống của Kei tương đương với cô chị, thậm chí còn có chút nhỉnh hơn. Chỉ sau lần đầu hòa âm cả nhóm đã xác nhận điều này.

Kei không phải là mỹ nhân đẹp tới mức sững sờ. So với Hikari với những đường nét gọn gàng như Ma-nơ-canh, Kei có gương mặt trẻ con khả ái hơn. Dáng người cô bé nhỏ và thanh mảnh, không giống chị gái. Kiểu tóc cũng hoàn toàn khác biệt. Trái ngược với mái tóc dài của chị, Kei cắt tóc ngắn lúi như con nít. Ấy thế mà kiểu tóc đó kết hợp với chiếc cằm nhỏ, đường gò má thẳng và tính cách cáu kỉnh của cô nàng lại vô cùng ăn ý. Diện mạo của Kei chỉ có duy nhất một điểm giống với Hikari, đó là đôi mắt. Đôi mắt to tròn, mơ màng như được phủ một lớp sương mỏng. Cái liếc mắt nhẹ nhàng mà nguy hiểm, không bao giờ cố định điểm nhìn.

“Tớ nghĩ nếu Kei không tới thì chúng mình nhờ Hikari chơi trống nhé”.

Vừa nói, Takeuchi vừa gõ hai ngón trỏ lên mặt bàn tạo ra tiếng cạch cạch vui tai.

Kể từ khi rút khỏi Sundowner hai năm về trước, Hikari trở thành nhân viên tại quán Strat Guy này. Cô nghĩ rằng, nếu làm việc bên cạnh người bạn cũ Nogiwa của cha, cô có thể kết hợp tìm cách liên lạc với ông. Cho tới bây giờ, kì vọng của Hikari vẫn chưa được đền đáp.

Shusuke Michio

“Hikari đến lúc sáu giờ. Hôm nay cô ấy làm ca muộn”.

Himekawa vừa dứt lời, Takeuchi liền quay đầu nhìn về phía sau hành lang.

“Hả? Giờ vẫn chưa tới à? Cứ tưởng cậu ấy đang ở đằng kia chứ?”.

Trước dãy hành lang gấp khúc theo hình chữ L là kho chứa đồ và một phòng cho nhân viên. Gọi là dành riêng cho nhân viên, nhưng không giống như thời kỳ bùng nổ các ban nhạc, gần đây khách tới các studio dành cho ban nhạc thể này càng ngày càng ít, nên chẳng bao giờ có quá hai người trong phòng đó cùng một thời điểm.

“Làm ca muộn thì sau khi luyện tập không đến Mainoya được rồi”.

Takeuchi nói với giọng chán chường. Himekawa gật đầu.

“Tận mười hai giờ mới hết ca làm việc cơ mà. Không được đâu”.

Sau khi kết thúc tập luyện ở Strat Guy, cả nhóm có thói quen tụ tập nói chuyện phiếm ở quán rượu có tên là Mainoya gần đấy. Nhiều khi sắp xếp được thời gian làm việc, Hikari cũng tiện thể ghé qua tham gia cùng mọi người.

Toys in the attic

Toys in the attic

Takeuchi khe khẽ hát, lúc lắc đầu theo nhịp.

“Nói mới nhớ, căn phòng đó cũng giống gác mái lắm” – Himekawa bất giác nghĩ.

Đã có thời hắn sử dụng căn phòng đó. Cho tới khi chị gái hắn mất, hai đứa cùng ở chung một phòng. Nó nằm trên tầng hai, rộng khoảng sáu chiếu, trần nhà vất chéo, sàn bằng gỗ, có chiếc giường tầng, tường dán tranh Humpty Dumpty.

“Cháu có nghe chị gái nói gì không?”.

Giọng của viên cảnh sát khi đó.

Từ khi mới học lớp một, Himekawa đã bị hỏi rất nhiều lần về chuyện gia đình. “Hắn là có gì đó đang bị che giấu?” – hắn thầm nghĩ.

Cho tới nay, Himekawa vẫn còn nhớ rõ mồn một vụ tai nạn ấy, tai nạn đã đẩy hắn và mẹ vào tội cùng nỗi cô đơn.

Takeuchi đổi ca từ, một lần nữa ngân nga theo giai điệu quen thuộc.

Thing in the attic

Thing in the attic

Thứ xâm nhập vào đầu cha hắn. Thứ kí sinh trong não cha.

“Này, cuối cùng thì vẫn bật tác phẩm của tớ trước khi vào bài hát nhé”.

Shusuke Michio

Takeuchi lắc lắc vai Tanio, điệu bộ như một đứa trẻ đòi quà.

“Thôi khỏi đi. Vừa nãy Ryou đã nói rồi đó, không nên vì một ý tưởng điên rồ mà thay đổi truyền thống mười bốn năm qua”.

“Bất quá cũng chỉ là tự tập do sở thích thôi mà, truyền thống gì ở đây chứ?”.

Tanio và Takeuchi không hề hay biết tới vụ tai nạn ấy. Himekawa chưa từng kể cho hai người bọn họ nghe, kể cả Hikari lẫn Kei cũng vậy. Không một ai nhận ra những xoáy đen hun hút tồn tại bên trong hắn. Tất cả mọi người đều cho rằng hắn là tuýp người trầm lặng, nền nã, thỉnh thoảng có thói quen suy tư yên tĩnh một mình.

Thực ra không phải vậy.

Khi im lặng, Himekawa thường nghĩ về vụ việc đó. Hắn nhìn chăm chăm vào những xoáy tăm tối nội tại, trong khi khổ sở vật lộn với nỗi thôi thúc được gào thét cho thỏa lòng.

Không một ai biết được điều đó.

(3)

“Xin lỗi, em đến muộn”.

Ở phía giọng nói khàn khàn vừa cất lên, Kei không ngừng thở dốc, thân hình bé nhỏ của cô được cuộn chặt dưới lớp áo phao và khăn quàng. Dựa vào hiện trạng cánh cửa kính xoay sau lưng đang vỡ từng mảng lớn, có thể dễ dàng đoán được cô nàng đã lao qua cửa với một lực mãnh liệt tới mức nào.

“Tiền sửa cửa kính chú trừ vào lương tháng của chị cháu nhé”.

Từ phía cuối quầy, Nogiwa nói với giọng đầy bất lực. Kei làm động tác đa tạ tới Nogiwa rồi tiến đến bên bàn của nhóm Himekawa.

“Em xin lỗi, Tuyến Takasaki bị chậm do có tai nạn chết người”.

“Được rồi, không sao đâu. Vẫn kịp mà”.

Takeuchi một tay kéo ghế, một tay vẫy vẫy Kei lại.

“Chính xác là vừa đúng giờ”.

Tanio nhìn đồng hồ đeo tay, xác nhận.

Kei vẫn không ngừng thở dốc, kéo khóa cổ áo phao xuống và cởi phẳng khăn quàng. Phần tóc mai ngắn của cô do bị chiếc khăn ép xuống nên đâm chia theo nhiều hướng kỳ quặc.

“Tàu điện đông người phát khiếp. Em không cựa quậy người nổi”.

Căn hộ của Kei và Hikari cách Omiya này khoảng ba mươi phút đi tàu theo tuyến Takasaki lên hướng bắc. Mỗi khi tuyến Takasaki bị vỡ lịch, số lượng hành khách tăng lên đáng kể. Đây là lộ trình thường xuyên của Himekawa nên hẳn hiểu.

“Ồ, chị gái em đâu?”.

Kei dáo dác nhìn về phía quầy và hành lang, quay qua Himekawa thắc mắc.

“Chưa tới đâu. Cô ấy bảo hôm nay làm ca muộn”.

Shusuke Michio

Kei ngậy người ra một lúc, rồi nhanh chóng gạt đầu tỏ vẻ đã hiểu.

“Nào nào...”

Tanio bật ra tiếng rên rỉ đặc trưng tuổi già, cầm vỏ bao cây bass lên.

“Vào buồng tập thôi. Chú Nogiwa này, bọn cháu tập hai tiếng nhé”.

“Ừ, biết rồi. Phòng số sáu nhé”.

“Vâng”.

Ở Strat Guy có tổng cộng tám phòng tập được trang bị giống nhau. Muốn sử dụng phòng tập thì phải đăng ký theo lịch. Hôm nay, Sundowner thuê phòng tập từ bốn giờ tới sáu giờ.

“Kei này, em chạy một mạch suốt từ nhà ga tới đây hả?”.

Takeuchi cất tiếng hỏi trong khi đi dọc theo hành lang âm u với dãy phòng tập nằm bên phải. Kei vẩy vẩy tay theo thói quen, trả lời Takeuchi:

“Đúng rồi đó. Bởi vì lúc em xuống tàu thì cũng gần sát giờ rồi. Mà hôm qua lại mưa nữa chứ, mặt đường toàn là vũng nước. Em không chạy thẳng mạch được nên tốn nhiều sức lắm”.

Nói mới nhớ, đúng là hôm qua trời mưa. Đã giữa tháng mười hai rồi, cứ nghĩ tuyết sẽ rơi, thế nhưng vẫn còn mưa lạnh vào đêm khuya.

“Hình như tớ dẫm phải một con bọ ngựa ở trước cửa phòng thu”.

“Bọ ngựa á? Trong thời tiết mùa đông này ư?”.

“Ở ngay trên lối đi trước cửa ra vào ấy, có một con màu xanh to bự”.

“Tha cho tớ đi. Từ xưa tới nay tớ sợ côn trùng nhất trần đời đó. Mà Kei này, em mệt thế này thì có đánh trống được không?”.

“Em trẻ hơn anh Takeuchi và mọi người đó, không sao đâu”.

Kei lôi hai cái đùi trống ra khỏi chiếc hộp dặt ở thắt lưng quần jeans, xoay xoay trên đầu ngón tay một cách điệu nghệ.

“Mọi người cũng đến đầu ba rồi. Còn em mới giữa đầu hai thôi”.

“Nhưng ngược lại, còn trẻ thì còn gặp nhiều vấn đề lắm”.

“Vấn đề?”.

“Ví dụ như là, khi đang trên tàu tuyến Takasaki đông đúc...”.

Vừa nói, Takeuchi vừa đưa tay ra phía sau quần jeans của Kei. Tanio nhanh chóng bắt lấy.

“Này, cái đồ tội phạm này”.

Takeuchi tỏ vẻ quan tâm bất thường. Tanio liền ngó lơ và thả tay Takeuchi ra.

Bốn người đã tới phòng tập số sáu.

Kei đưa tay kéo cánh cửa cách âm của phòng tập ra. Vì là cửa hai lớp nên bên trong vẫn còn một lớp cửa nữa. Kei đẩy

Shusuke Michio

lớp của thứ hai, âm thanh từ không gian hành lang bị hút vào căn phòng tập tối tăm. Mò mẫm công tắc trên tường bên phải, cô bật điện lên. Đèn huỳnh quang trên trần nhấp nháy hai, ba lần, thế rồi cả dàn trống lẫn bộ khuếch âm Marshall hiện ra dưới ánh sáng trắng. Đặc biệt, không ai bảo ai, ngay khi vừa bước vào phòng, cả bốn người đều chìm vào im lặng, lần lượt bắt tay vào công việc chuẩn bị cho buổi tập. Mặc dù không muốn phung phí thời gian vàng bạc, tính tiền từng phút, nhưng đối với sự yên lặng này, Himekawa lúc nào cũng cảm thấy căng thẳng một cách dễ chịu. Khi mọi người đều đã sẵn sàng, Himekawa gật gật ra tín hiệu tới Kei. Cô lập tức quay lại, xoay dùi trống, bắt đầu đánh tám nhịp khan. Liền sau đó, Himekawa lướt đàn guitar, cố gắng đè nhịp, rồi phần xướng âm giống tiếng gào thét hơn là giọng hát của Takeuchi vang lên lấn át, và tiếng bass của Tanio nhập cuộc. Khoảnh khắc bài hát “Walk this way” của Aerosmith cất lên, Himekawa có cảm giác khác biệt so với mọi khi, giống như khung cảnh muôn màu xung quanh bỗng chốc biến thành đen trắng đơn điệu vậy. Thật kỳ lạ.

Cái này là gì vậy?

Himekawa bối rối.

Thế rồi đột nhiên, như một cảnh quay hồi tưởng, hình ảnh mùa đông hai mươi ba năm trước tái hiện trong đầu hẳn.

(4)

Thuở ấy, Himekawa mới học lớp một, còn chị gái Touko thì học lớp ba.

Ngày đó, cả nhà Himekawa sống trong một căn nhà hai tầng nằm ở ngoại ô thành phố Urawa. Gia đình gồm bốn người: Himekawa, chị gái, mẹ Tae và người cha bị u não ác tính tên là Souichirou.

Mọi sự đều có nguyên nhân. Trong nguyên nhân đó, thậm chí vẫn còn có nguyên nhân khác. Bằng cách lần từng bước theo dấu dòng nhân quả, cuối cùng ta cũng sẽ khám phá ra căn nguyên sự việc và thậm chí “À, ra là vậy”.

Hai mươi ba năm về trước, khởi nguồn của mọi việc có lẽ là tế bào ung thư di căn trong não cha. Nếu thấy được mình có thể tiếp tục sống thêm vài thập kỷ nữa, cha nhất định đã không làm như vậy.

Tới bây giờ, Himekawa vẫn nghĩ thế.

Khi bác sĩ thông báo vị trí khối u rất hiểm và không thể phẫu thuật cắt bỏ, cha hần đã chọn nhà làm nơi an dưỡng cuối cùng. Ngày nay nó được gọi là điều trị tại gia, nhưng không biết hồi đó có giống vậy không nhỉ? Himekawa không nhớ là cha, mẹ và bác sĩ có gọi vậy. Lần đầu tiên hần nghe tới thuật ngữ đó là vào mùa xuân năm lớp tám, sáu năm sau khi cha mất. Đó là khi mẹ hần đang cầm dao làm bếp thì bị cắt vào ngón tay giữa rất sâu, tới mức phải gọi xe cứu thương. Himekawa đi cùng mẹ vào bệnh viện. Trong khi mẹ đang được thăm khám, hần cảm thấy chán nản nên quyết định đi lang thang, tới khoa phẫu thuật mà ngày xưa cha hần đã từng điều trị. Thật bất ngờ, tại đó hần đã gặp lại những gương mặt quen thuộc. Đó là vị bác sĩ có dáng người dong dỏng, mái tóc bạc trắng cùng cậu y tá

Shusuke Michio

đã chăm sóc cho cha tại nhà vào giai đoạn cuối, tên là Hizawa. Hizawa vẫn nhớ Himekawa, anh mua cho hắn một lon cà phê ở máy bán hàng tự động ngoài sảnh.

“Bố của cậu Ryou đã lựa chọn phương thức điều trị tại gia”.

Trong khi ngồi uống cà phê cùng với Himekawa, Hizawa đã nói thế.

Ngày vẫn còn điều trị cho cha Himekawa, Hizawa chỉ tám hai mươi tuổi. Buổi gặp mặt hôm đó tại sảnh bệnh viện, chắc anh cũng xấp xỉ tuổi Himekawa bây giờ rồi.

“Thực tế, phía bệnh viện chúng tôi cũng không hoàn toàn tán thành. Khi điều trị tại gia, nếu gặp tai biến thì sẽ trở tay không kịp”.

“Vậy thì tại sao?”.

“Vì một lý do nào đó, bố của cậu Ryou đã yêu cầu như vậy”.

Vì sao cha làm vậy? Ngày ấy, Himekawa không thể hiểu được cảm giác của ông.

“Nói một cách chính xác, đó cũng là kinh nghiệm lần đầu tiên của tôi”.

“Kinh nghiệm gì ạ?”.

“Kinh nghiệm chăm sóc bệnh nhân tại nhà”.

“Chắc hẳn là khó khăn lắm” – Himekawa nhìn gương mặt Hizawa dò xét.

Nhiều tháng trôi qua kể từ ngày cha mất, Himekawa vẫn không thể quên được bầu không khí đặc quánh như bị lợp

sương trắng lạnh bao phủ lấy, chìm ngập trong ngôi nhà. Không một tiếng động. Phía cuối tầng một là phòng của cha. Giữa tấm đệm có đặt chiếc ghế tựa mà cha hay dùng để ngồi dầy suy tư. Sau khi cạo trọc đầu, cha luôn luôn đội chiếc mũ len màu nâu, không muốn cho gia đình nhìn thấy cái đầu trọc lốc của mình. Đôi mắt lơ đãng nhìn vào khoảng không. Ông chậm rãi chờ đợi quả bom trong đầu mình tới ngày phát nổ. Trong thâm tâm Himekawa luôn lo sợ, liệu có khi nào cha sẽ vùng khỏi giường, đặt đôi chân gầy nhẳng xuống sàn chiếu, đôi mắt hóa điên loạn rồi chạy đi mất không.

Khối u bắt đầu chèn ép não bộ, đôi khi cha bị chứng buồn nôn và những cơn đau đầu khủng khiếp hành hạ. Đôi mắt kiên cường nhắm nghiền, hai tay run rẩy nắm chặt lấy tấm chăn, chứng kiến cảnh bố thở hổn hển vật lộn với cơn đau, Himekawa như muốn khóc òa lên. Ngoài ra ông còn bị hội chứng rối loạn ngôn ngữ nhẹ. Ngay cả khi Himekawa lo lắng hỏi thăm, đa phần ông cũng chỉ đáp lại bằng những cái vẩy tay. Đôi lúc ông vẫn hỏi đáp thành tiếng, nhưng trong đó lại lẫn những từ vô nghĩa. Tận mắt thấy gương mặt quen thuộc của cha lại phát ra những từ ngữ kì lạ, Himekawa đã vô cùng sợ hãi.

Cuối cùng thì mẹ Himekawa cũng kiệt sức. Gương mặt bà từ ngày ấy xuống sắc nhanh chóng, làn da thô sạm không thể hồi phục lại. Thuở còn trẻ, mẹ có sở thích vẽ tranh màu nước, nhưng do không còn thời gian và sức lực nên bà đã chẳng còn cầm cọ vẽ nữa. Hình ảnh núi non hùng vĩ, hồ nước tĩnh lặng và nụ cười trẻ trung của cha được trang trí khắp nhà là hiện thân

Shusuke Michio

của những gì bà đã đánh mất. Với cái nhìn con trẻ của mình, Himekawa cảm thấy xót xa. Vị bác sĩ tóc bạc và y tá Hizawa từng chăm sóc cho cha đang được mẹ ân cần tiễn ra cửa, gương mặt lộ vẻ bất an, chẳng biết nên nói gì cho phải. Nỗi lo lắng biết đâu những phát ngôn vô tình sẽ làm tổn thương đối phương phản chiếu trong đôi mắt hai người.

Hàng đêm khi đi ngủ, tiếng nói chuyện trầm khê của cha mẹ từ tầng dưới văng vẳng lên phòng hai đứa trẻ ở tầng hai. Đó là những cuộc cãi vã lặng lẽ. Cả hai cứ tranh luận qua lại bằng những ngôn từ không rõ ràng, đến cuối cùng chỉ còn tiếng nức nở khê khàng của mẹ vang lên. Nằm ở tầng trên của giường tầng, không biết từ lúc nào, Himekawa đã hình thành thói quen hể đặt đầu lên gối thì bịt chặt hai tai bằng ngón trỏ rồi mới chìm vào giấc ngủ.

Hiện giờ, đối với việc kết hôn, trong đầu Himekawa chỉ toàn ngập tràn hình ảnh tiêu cực. Biết đâu đằng sau hình ảnh cặp vợ chồng hạnh phúc, gia đình nhỏ ấm cúng trước mắt là những quả bom nổ chậm đen tối đang được châm ngòi trong thình lặng. Hắn nghĩ rằng, có lẽ cả đời hắn sẽ sống như thế này, sẽ không bao giờ tự vấn bản thân những câu như kết hôn với ai, bao giờ sinh con nữa.

Trong bầu không khí đau đớn tới thắt lồng ngực ấy, người duy nhất hành xử một cách tích cực là chị gái Touko của Himekawa. Chị thường hay bò vào nằm trong chiếc giường nong đượm mùi thuốc của cha. Mỗi lúc như vậy, gương mặt nặng nề của ông lại giãn ra chút ít, ông dùng hai tay lẩn lẩn trên đầu gối Touko, khiến

chị cao giọng la hét. Khi chị thức dậy, gương mặt hai bố con gần tới nỗi chỉ một chút nữa là chạm vào nhau. Chị Touko rất thân thiện với bác sĩ và Hizawa, lúc nào cũng kéo tay hai người, nghịch ngợm tới mức phát điên.

Touko rất thích Hizawa, không rõ là vì tướng mạo đẹp trai hay do tác phong nhẹ nhàng của anh. Hoặc cũng có thể là niềm vui sướng khi nhìn thấy anh lấy con búp bê cao su nhỏ đã mua ra khỏi túi cho cô xem sau khi trêu chọc cô mỗi lần anh tới thăm bệnh. Chị gọi Hizawa là thầy Hi. Mặc dù có bị mẹ quở trách, chị vẫn gọi vậy. Một thời gian dài sau, Himekawa chợt nghĩ ra chữ “Hi” trong “Thầy Hi” được viết bằng chữ Hán “Ti”⁽¹⁾, một từ gợi nhớ những nỗi buồn kỳ lạ.

Vào buổi sáng trước ngày Touko mất, chị đề nghị trang trí phòng hai đứa theo chủ đề Giáng sinh. Chị nói có thể ông già Noel sẽ chữa khỏi bệnh cho cha. Dĩ nhiên đó chỉ là chuyện không tưởng, nhưng đôi mắt chị lại lấp lánh những kỳ vọng. Sự phấn khích con nít này ngay lập tức lây lan sang Himekawa. Trong căn phòng trên tầng hai lạnh lẽo, hai đứa trẻ không ngừng sung sướng trong lòng với ý tưởng của mình. Hai chị em ngồi bắt chéo chân quây quần trên sàn gỗ, lôi tập giấy màu từ trong ngăn kéo tủ ra cắt thành những dải màu nho nhỏ rồi nối chúng lại bằng lọ keo dán Ả Rập. Cứ mỗi lần pha trộn màu sắc như vậy là đôi mắt chị lại mở to, miệng cười khoái chí thành tiếng. Ở trường vẫn đang là kì nghỉ đông, Himekawa và chị gái cứ như

(1) Ti: Phát âm là Hi, có nghĩa là thấp, hèn, hay nhún nhường với người trên.

Shusuke Michio

vậy trải qua đêm Giáng sinh. Giờ nghỉ lại, có lẽ hai đứa chỉ đang cố gắng trốn tránh thực tại theo cách ngây thơ con trẻ, muốn trang hoàng cái gì đó rực rỡ và ấm áp trong bầu không khí ngập tràn sương mù trắng xóa, giá lạnh này.

“Ngày mai là thứ sáu, chỉ có mỗi thấy Hi tới thôi nhĩ?”.

Chị nói trong khi vẫn đang khéo léo gấp hình ngôi sao màu xanh với những ngón tay thon dài hơn hẳn Himekawa. Chỉ có ngày thứ hai là có bác sĩ cùng với Hizawa tới nhà thăm bệnh. Còn lại thứ tư và thứ sáu, một mình Hizawa đến chăm sóc cho bố. Bác sĩ sẽ đi từ bệnh viện bằng ô tô. Còn khi đi một mình, Hizawa đi bằng xe buýt.

“Chị có làm vài thứ hay ho sẽ khiến cho thấy Hi ngạc nhiên lắm”.

Dường như chị đang có kế hoạch làm gì đó, nhưng lại không cho Himekawa biết.

“Khi nào thấy Hi tới, Ryou sẽ ra đón thấy ở bến xe buýt nhé. Sau đó khi quay về nhà thì đừng bước vào cửa mà tới chỗ hàng rào hương về phía phòng này, chỗ mà nhìn thấy được cửa sổ ấy”.

“Nhưng mà ngày mai em có hẹn đi chơi với bạn rồi”.

“Vậy thì nhất định phải quay về đúng giờ thấy Hi tới nhé”.

Touko có thói quen xấu là không thèm chờ Himekawa đồng ý đã ép hẳn phải hứa hẹn. Cứ khi nào bị nhờ vả, Himekawa đều tìm cách thoái thác khỏi phiền hà. Cái tính này của hẳn, Touko biết tòng.

“Nhất định nhé?”.

Dù đã là học sinh lớp ba, cơ thể chị vẫn gầy gò. Thế nhưng trong lúc tắm rửa, hần để ý khuôn ngực chị đã bắt đầu nở nang hơn. Có lẽ là do dậy thì sớm. Tay chân chị cũng dài hơn một chút so với bạn bè cùng lớp. Có một người chị gái luôn hứng thú với các trò bí mật, lại còn có tính độc đoán, cậu bé Himekawa hồi đó thấy sao mà bất công, nhưng đồng thời lại vô cùng an tâm. Hần đã nghĩ có lẽ người chị gái một lần rồi bỏ hẳn đã quay về mang theo hương vị của nắng đọng lại trên chân đệm ấm áp.

Ngày hôm sau, Himekawa cùng vài người bạn cùng lớp tụ tập ở nhà một người bạn từ trưa. Hai vị phụ huynh nhà đó đều đã ra ngoài nên chỉ còn bọn trẻ thống nhất với nhau sẽ cùng tổ chức tiệc Giáng sinh. Thế nhưng cuối cùng do có quá nhiều người tới nên thành ra cả bọn chỉ toàn chơi điện tử. Hình như sau đó còn có bánh trái hay ăn uống gì đó, nhưng vì Himekawa phải ra về giữa chừng nên không biết.

Sau khi rời nhà bạn, Himekawa có ghé qua bến xe buýt. Lúc đó là khoảng hai giờ rưỡi chiều. Hizawa thường tới nhà hần lúc ba giờ chiều, nhấn chuông cửa vào chính xác một thời điểm. Từ nhà hần tới bến xe buýt chỉ mất năm phút đi bộ. Nhưng mà lỡ như hôm nay Hizawa đón xe buýt đến sớm hơn thì Himekawa sẽ không thể làm theo chỉ thị của chị gái là dẫn anh tới trước cửa sổ phòng hai chị em được. Vì không muốn làm chị gái cáu nên hần cứ ngồi lì ở đó từ sớm, chờ đợi chuyến xe buýt của Hizawa tới.

Không hiểu sao Himekawa vẫn còn nhớ rõ ngày hôm đó đặc biệt lạnh gió và lạnh lẽo. Trên vỉa hè xám ngắt vắng bóng

Shusuke Michio

khách bộ hành, những vỏ bao khoai tây chiên rỗng lúc dừng lúc bay, phát ra tiếng loạt xoẹt.

Đầu giờ trưa, khi Himekawa sang nhà bạn, chị gái hần ở nhà dùng pin và cuộn dây mảnh làm gì đó hần cũng không rõ. Cha hần như thường ngày vẫn ở trong căn phòng kiểu Nhật dưới tầng một, nửa nằm nửa ngồi trên giường, mắt nhìn đăm đăm vào khoảng không. Chiếc lưng gầy của mẹ hướng về phía bàn ăn trong bếp. Hình như hiếm khi lắm mẹ mới vẽ tranh. Mãi sau này, Himekawa mới biết, đó là món quà Giáng sinh dành cho chị gái.

Hizawa xuống xe buýt vào lúc hai giờ năm mươi lăm phút. Vì hần không mang đồng hồ đeo tay nên cũng chẳng xác nhận được giờ giấc. Nhưng sau đó, hần nghe được viên cảnh sát nói chuyện với bố và mẹ, khi hai người bọn họ về đến nhà là đúng ba giờ.

“Chú đừng bước vào cửa nhà nhé”.

Trong khi đi về hướng nhà mình, Himekawa nói với Hizawa. Gương mặt nghiêm trang của Hizawa giãn ra, nở nụ cười thân thiện:

“Nhưng mà không bước vào cửa nhà thì làm sao đến chỗ bố cháu được”.

“Lúc đầu không được vào. Sau đó thì sẽ được ạ”.

Himekawa không biết được chị gái đang hoạch định cái gì nên chỉ có thể giải thích như thế.

“Hiểu rồi. Vậy chú sẽ làm theo lời Ryou nhé”.

Hizawa không đặc biệt tra hỏi gì thêm. Có lẽ anh nghĩ hôm nay là giáng sinh, nên bọn trẻ đang dự tính bày trò nghịch ngợm gì đó.

Cả hai người cùng song song bước về phía cửa nhà. Himekawa đã dẫn Hizawa sang bên trái, nơi cửa sổ phòng hai chị em thông ra.

Đúng lúc đó, tiếng mẹ hắt chợt vang lên:

“Cậu Hizawa, vất vả cho cậu rồi”.

Mẹ cầm chiếc túi giấy bằng một tay, chắc là vừa đi mua sắm về. Từ logo cửa hàng dụng cụ mỹ thuật được in trên túi, Himekawa nghĩ là mẹ vừa đi mua khung tranh. Bức tranh hôm nay mẹ vẽ ở phòng bếp cũng nằm cùng trong túi. Mỗi khi mẹ đi mua khung đều luôn luôn mang theo cả bức tranh tới cửa hàng. Nếu không làm vậy thì sẽ không chọn được khung thích hợp với nội dung bức tranh. Trước khi bố đổ bệnh, Himekawa đã theo mẹ tới cửa hàng dụng cụ mỹ thuật không biết bao nhiêu lần. Không biết hôm nay mẹ đã vẽ gì nhỉ? Mẹ chăm chút cho bức họa ấy kỹ lắm, lát nữa phải đòi xem mới được – Himekawa thầm nghĩ.

Mẹ cúi nửa dưới khuôn mặt trong lớp khăn quàng, hết nhìn Himekawa lại qua Hizawa đang đứng cạnh nhau một cách khó hiểu.

“Ryou ra bến xe buýt đón cậu cơ à?”.

Cảm giác được sự hoài nghi của mẹ, Hizawa liền giải thích:

Shusuke Michio

“Nói thế nào nhỉ? Có vẻ Ryou có dự tính gì hoành tráng lắm. Phải không nhỉ?”.

Dù bị truy vấn nhưng Himekawa cũng chẳng biết gì về kế hoạch cả, nên hắn chỉ có thể gật đầu một cách ái ngại.

“Chú nhanh, qua đây đi”.

Himekawa nhanh nhẩu kéo khuỷu tay Hizawa hướng ra phía hàng rào bên ngoài, định rẽ vào mạn trái ngôi nhà.

Đúng lúc đó, hắn cảm nhận được tiếng thở gấp của mẹ ở ngay sau gáy. Tự hỏi có chuyện gì đây, Himekawa quay lưng lại. Mẹ hắn vẫn đang đứng trước cửa ra vào đã phai màu sơn đen, nhìn chăm chăm vào một điểm.

“Mình không sao chứ?”.

Mẹ nhìn về phía trong cánh cửa, cất tiếng.

Himekawa giật lùi lại vài bước, nhanh chóng quay về đứng bên cạnh mẹ. Ở trước thềm cửa là cha hắn trong bộ áo ngủ. Có vẻ ông đang hướng ra ngoài vườn, ở mũi dép vẫn còn dính ít đất bẩn. Khuôn mặt ông lúc không đội chiếc mũ len màu nâu, dưới ánh sáng mặt trời trông trắng nhợt đến mức phát sợ. Chắc là do thiếu nắng trong thời gian dài. Mặc dù bác sĩ và Hizawa đều khuyên rằng nên tản bộ nhiều nhất có thể, nhưng ông luôn cứng đầu không chịu rời giường. Việc ăn uống cũng dần dần kém đi, gương mặt và cơ thể như cành cây chết khô ẩn chìm trong màn sương mờ. Một người đàn ông yếu ớt đến vậy lại đang đứng nơi bậc thềm cửa lộng gió. Ống tay áo ngủ buông thõng hai bên như hai chiếc khăn, đôi môi khô khốc

run lấy bấy, mấp máy. Đôi mắt trùng xuống, rưng rưng lần lượt liếc qua mẹ, Himekawa và Hizawa.

“Anh đang dạo bộ trong vườn à?”

Hizawa không khỏi vui mừng khê khàng nói, từ từ tiếp cận cha.

“Tản bộ được là tốt. Nhưng mà anh nằm liệt giường lâu quá rồi nên ban đầu vẫn nên dùng gậy chống thì tốt hơn”.

Cái gậy chống đó mấy tuần trước mẹ đã mua về theo tư vấn của Hizawa. Từ đó tới nay nó vẫn được đặt tại giá để ô ở thêm cửa, chưa một lần được sử dụng.

“Ngoài này lạnh lắm mình ơi”.

Mẹ cởi áo khoác ngoài, tiến lại về phía cha đang đứng đối diện với Hizawa rồi khoác lên người ông. Cha không có phản ứng gì, cứ như là ông đang suy nghĩ cái gì đó ghê gớm lắm, một mực tiến thẳng về phía trước.

Ở ngoài vườn có gì vậy nhỉ? Himekawa cảm thấy rất tò mò. Ngay lúc đó, hắn đã hoàn toàn quên sạch lời hứa với chị gái rằng sẽ dắt Hizawa ra bên ngoài hàng rào ở bên dưới phòng hai đứa trẻ. Himekawa len lỏi qua ba người lớn, định tiến thẳng tới khu vườn. Đúng lúc đó cha bất ngờ đưa tay phải túm chặt lấy khuỷu tay hắn. Himekawa giật mình đứng lại, ngước mắt lên nhìn ông. Khuôn mặt ông trắng bệch như ma vậy. Làn da mềm nhũn, bên trong trông mắt khô khốc là con người đen đang run rẩy chấn động.

“Anh Himekawa, anh bị làm sao vậy?”.

Shusuke Michio

Hizawa lo lắng nhìn vào gương mặt cha. Nhưng cha hoàn toàn không có ý định nhìn lại hướng ấy. Hizawa ngoái đầu nhìn về phía khu vườn. Cha lập tức quay lại nhìn thẳng vào mặt Hizawa, tay trái nhanh chóng nắm lấy cổ tay áo của anh.

Himekawa thấy sợ hãi. Dù không có bất cứ cơ sở gì để khẳng định, nhưng trong thâm tâm hẳn cảm nhận rằng có chuyện-gì-đó-đã-xảy-ra. Đôi chân hẳn tê cứng, miệng không nói nên lời. Mẹ hẳn thở hổn hển, như thể bà đã nhận ra một chuyện cực kỳ quan trọng. Mẹ nhìn sang cha, cha quay lại nhìn mẹ. Trong khoảnh khắc tiếp theo, tiếng thủy tinh vỡ trên nền đất vang lên. Mẹ đột ngột thả rơi túi giấy đựng khung tranh từ cửa hàng mỹ thuật, chạy vụt đi trước khi Himekawa định mở miệng nói gì đó.

Đó hoàn toàn là hành động bất ngờ. Mẹ chạy len qua con đường nhỏ hẹp giữa ngôi nhà và tường rào ngoài, biến mất về phía vườn. Thế rồi, Himekawa nghe thấy tiếng gào thảm thiết của mẹ - tiếng gào đã hẳn sâu trong ký ức của hẳn mãi mãi về sau.

Hẳn là vì tiếng gào khản đặc do người mẹ đã mất dạng trong khu vườn của hẳn vừa phát ra, nên Himekawa đã ghi nhớ rằng mẹ hẳn không thể lên giọng được.

Cánh tay của cha đang bắt lấy Himekawa chột lòng ra. Ngay lập tức hẳn chớp lấy thời cơ vùng chạy đuổi theo mẹ vào vườn. Khu vườn đã lâu không có bàn tay chăm sóc, phủ đầy cỏ dại cháy khô đã cao tới ngang thân người. Ở trung tâm là mẹ

đang quỳ bệt trên mặt đất. Bên cạnh bà, Himekawa nhìn thấy màu đen, màu trắng và màu đỏ.

Màu đen là mái tóc của chị gái trải dài trên nền đất lạnh. Chị nằm ngửa, đôi môi mím chặt, hai mắt mở to, nhìn trừng trừng lên bầu trời mùa đông. Hể nhớ lại khung cảnh ngày ấy, gương mặt của chị trong ký ức của Himekawa đều biến thành chiếc mặt nạ kịch Nou vô cảm. Chiếc mặt nạ xoa tung mái tóc rũ rượi trên mặt đất. Chiếc mặt nạ đặt trên tảng đá nhọn màu đỏ.

Mẹ vẫn gào khóc từng tiếng “A a a” xé lòng. Tay trái mẹ luồn ra sau gáy chị, tay phải thì chạm vào má. Hơi thở của chị phả ra yếu ớt.

“A a a” – Cổ tay áo của mẹ đã nhuộm màu đỏ thẫm.

“*Touko?*”.

Giọng của Hizawa vang lên sau lưng. Himekawa quay lại, Hizawa liền chạy vụt qua mặt hắn, lao nhanh tới chỗ chị gái.

Hizawa cúi người xuống xem xét tình hình. Việc đầu tiên anh làm là ra lệnh cho mẹ dứt khoát.

“*Không được cử động. Chị đứng tránh ra*”.

Mẹ vẫn nức nở ra tiếng, ngồi bệt hẳn xuống đất rồi từ từ thoái lui. Chính thời điểm đó, Himekawa nhìn thấy trọn vẹn chị gái trong chiếc áo màu vàng nhạt và váy kẻ, giống hệt như hình ảnh của chị mà hắn thấy lúc ban sáng trong phòng hai đứa. Váy của chị bị rách một mảng lớn phía trước, để lộ quần lót trắng và đôi chân nhỏ.

Shusuke Michio

Hizawa với tay sang cơ thể Touko. Anh chạm lên gương mặt nhợt nhạt, áp tai lên môi nghe ngóng, đặt ngón tay dưới cổ và vén mí mắt chị lên kiểm tra.

“Gọi xe cấp cứu thôi”.

Hizawa ngẩng mặt lên nói với mẹ, gần như là một tiếng thở dài vậy. Ngữ điệu chậm rãi hơn trước, gây ấn tượng là thực tâm câu nói đó mang một ý nghĩa khác vậy. Himekawa tiến lại gần phía chị gái. Cứ nghĩ rằng Hizawa sẽ giận cậu lắm, nhưng anh ta chẳng nói một lời.

Chị gái hần, dù có cố nhìn thế nào đi nữa, cũng đã chết rồi. Đó là lần đầu tiên trong cuộc đời Himekawa nhìn thấy tử thi. Không khó để nhận ra rằng, thi thể đang nằm sõng soài dưới chân kia hoàn toàn khác hẳn người chị gái vẫn ở cùng hần cho tới sáng nay. Thế nhưng, ý niệm rằng cái chết là sự chia cắt vĩnh cửu giữa hần và chị gái không hề nảy nở trong đầu Himekawa. Hần nhìn xuống gương mặt chị một lúc, rồi chậm rãi di chuyển ánh mắt về phía ngực áo. Thật kỳ lạ, dù đã chết nhưng lồng ngực chị vẫn căng đầy không lý do.

Himekawa ngẩng đầu nhìn lên hiên nhà. Mẹ đã quay vào trong bằng lối đó để gọi xe cứu thương, để lại những vệt đồ như dấu bút cọ nơi cửa kéo. Có lẽ còn đỏ hơn cả chiếc điện thoại trong phòng khách nữa.

“Chị có làm vài thứ hay ho sẽ khiến cho thấy Hi ngạc nhiên lắm”..

Trong đầu Himekawa chợt nảy ra suy nghĩ, biết đâu đây là kế hoạch của chị? Nhưng rồi ngay lập tức hần nghĩ lại, không thể có chuyện đó được.

Himekawa nhìn lên cửa sổ tầng hai. Cửa sổ phòng hai đưa ở ngay phía trên thi thể chị gái đang mở toang. Ở gờ cửa lũng lảng rất nhiều thứ hần chưa thấy bao giờ. Đó là cái gì vậy? Trông giống như là chuỗi vòng cổ được treo lên vậy. Sau này, khi lên tầng hai kiểm tra, hóa ra vật đó là năm bóng đèn quả nhót đang được cắm vào nguồn. Các dây điện nguồn được nối với nhau, một đầu được đấu với pin khô bằng giấy bóng kính dán. Như vậy, chỉ cần đầu dây kia được đấu vào cực còn lại của cục pin, cả năm bóng đèn sẽ lần lượt phát sáng. Thì ra đây là kế hoạch của chị, cuối cùng thì Himekawa đã hiểu. Vì yêu quý Hizawa nên chị muốn cho anh xem ánh sáng đẹp đẽ từ năm bóng đèn kia.

Tiếng còi hú của xe cấp cứu vang lên. Một nhóm người mặc áo trắng nhỏ to trao đổi qua lại, rồi chiếc xe cấp cứu quay đầu về mà chẳng chờ theo bất cứ thứ gì. Thay vào đó, một chiếc xe tải xuềnh xoàng tới và mang thi thể chị đi. Mãi sau này, Himekawa mới biết xe cứu thương không chuyển chở thi thể người chết. Khi đó, hần không hiểu ý nghĩa của hai loại xe này nên mới cảm thấy kỳ lạ.

Cảnh sát cũng đã tới, mặc đồ cảnh phục không ngừng đi tới đi lui từ trong nhà ra ngoài vườn. Tuy nhiên, có hai người không tham gia nghiệp vụ. Một trong số đó là một viên cảnh sát trẻ tuổi, cao lớn tên là Kumajima. Kumajima hỏi bố mẹ rất nhiều câu hỏi, thậm chí hỏi cả Himekawa chi tiết vụ việc.

Shusuke Michio

“Tôi ra vườn dạo bộ thì đã nhìn thấy Touko nằm lạnh lẽo ngoài đó rồi”.

Cha đã phát hiện ra thi thể chị ngay trước khi Himekawa trở về nhà. Ông nói rằng, vào lúc một giờ chiều, khi mẹ đi ra ngoài mua đồ, chỉ có ông và chị ở nhà.

“Bé Touko lúc đó đang ở đâu?”.

“Con bé ở cạnh giường tôi”.

Câu trả lời của cha rành mạch và rõ ràng như thể là khối u trong não ông đã biến mất rồi vậy.

“Khoảng mấy giờ thì bé Touko đi lên tầng hai?”.

“Lúc đó tôi cảm thấy buồn ngủ, mắt đã díp lại rồi. Liền sau đó, Touko rời giường và đi về phòng con bé ở trên tầng”.

Himekawa đã nhất thời không nhận ra lời nói dối của cha. Cả Kumajima cũng vậy.

“Khi bé Touko ngã xuống vườn, anh có nghe thấy tiếng động gì không?”.

Cha chỉ im lặng lắc đầu. Kumajima gật gật một cách nghiêm túc.

“Vậy tức là, từ phòng kiểu Nhật sẽ không thể nghe thấy gì”.

Phòng kiểu Nhật mà cha nằm ngủ nằm ngược phía với mảnh vườn nơi phát hiện ra thi thể chị.

“Trước ba giờ chiều, tôi ra khỏi giường”.

Thình thoảng vào tầm đó, cha cũng gắng thực hiện lời mà bác sĩ và Hizawa đã từng nói với ông một cách nghiêm khắc. Đó là cố vận động cơ thể một chút.

“Vậy nên anh xô dép vào và đi quanh vườn?”.

Kumajima vừa ghi chú vào sổ tay, vừa liên tiếp đặt câu hỏi. Cha chậm rãi gạt đầu thay cho câu trả lời.

“Vào lúc ấy, anh đã phát hiện ra bé Touko?”.

Sau khi thăm vấn xong người lớn, không hiểu sao sau cùng Kumajima lại dẫn một mình Himekawa lên phòng hai đứa trẻ ở tầng hai.

Trong khi các nhân viên khác vẫn đang cặm cụi làm việc, Kumajima quỳ xuống sàn nhà sao cho ngang tầm mắt với Himekawa và hỏi hẩn ngắn gọn:

“Cháu có nghe chị gái nói gì không?”.

Câu hỏi đó cũng không ngắn lắm. Himekawa không rõ là mình có biết câu trả lời không nữa. Kumajima nhẹ nhàng gợi ý:

“Ví dụ như là chuyện gia đình chẳng hạn”.

Himekawa chậm rãi lắc đầu. Ngay sau đó, hẩn liền nhớ ra:

“Chị có bảo là, chị muốn chữa khỏi bệnh cho bố”.

Gương mặt Kumajima có chút thất vọng. Đến cuối cùng thì anh cũng chỉ hỏi một lần.

“Có lúc nào chị đi trốn không?”.

Himekawa lắc đầu lần nữa.

Hẩn không có chủ ý nói dối. Dĩ nhiên là mấy chuyện liên quan tới gia đình thì Himekawa không biết rồi. Nhưng sự thật là ngày hôm đó, hẩn đã chứng kiến một chuyện mà lẽ ra nên

Shusuke Michio

nói với cảnh sát. Là do Kumajima không hỏi tới chứ không phải là hẩn cố tình. Lúc ấy, hẩn không nhận thức được ý nghĩa của điều mà mình đã nhìn thấy. Đó là những vết máu, chúng xuất hiện những chỗ không nên ở. Đó là bằng chứng chứng minh cái chết của chị gái hẩn không hề đơn giản.

Mãi nhiều năm sau, Himekawa mới nhận ra ý nghĩa của những vết máu mà hẩn đã nhìn thấy. Hẩn tình cờ phát hiện ra trong buổi học cuối trước lễ tốt nghiệp tiểu học. Himekawa rung mình kinh sợ. Hẩn nhớ cảm giác lạnh toát như nước đá chảy dọc sống lưng, khung cảnh Kumajima đang giải thích về cái chết của chị gái cho cha mẹ sống dậy trong đầu.

“Có lẽ trong khi trang trí giáng sinh, giữa chừng bé Touko đã rơi xuống rồi đập đầu vào tảng đá ngay bên dưới”.

Khuôn mặt của Kumajima lộ vẻ thương tiếc.

“Giá như bé Touko được phát hiện sớm hơn thì đã có khả năng cứu chữa. Có vẻ như đây không phải là cái chết tức thời. Đây là một tai nạn đáng tiếc”.

Sai.

Himekawa hướng về phía vị thám tử trong kí ức, gào thét trong câm lặng.

“Đó-không-phải-là-sự-thật”.

“Thực tâm thì tôi cho là vậy”.

“Cái-chết-của-chị-không-phải-là-tai-nạn”.

Mẹ liệu có biết bố đã làm những gì không, hay chỉ mình Himekawa nhận ra? Cho đến giờ, Himekawa cũng không rõ.

Ngay sau cái chết của chị thì cũng tới lượt cha.

Ngày hôm sau khi Touko mất, cha bị tai biến, ý thức trở nên mơ hồ. Áp lực từ khối u đè lên não đã vượt ngưỡng giới hạn. Chỉ một tháng sau, ông lặng lẽ trút hơi thở cuối cùng trước mặt mẹ và Himekawa. Tới phút chót, ông đã chọn trải qua phút lâm chung tại gia mà không thực hiện các biện pháp can thiệp nhằm kéo dài sinh mạng. Cả bác sĩ và Hizawa cùng một số y tá túc trực bên giường bệnh của cha dù ông không được chuyển tới bệnh viện hay bị gấn nhiều ống dây vào người. Vì đã chứng kiến cái chết của chị gái trước đây, nên đối với Himekawa lúc này, trông nó giống như một cái chết tự nhiên vậy.

Cho tới giờ, Himekawa vẫn nghe văng vẳng lời trăng trối lúc lâm chung của cha.

“Ryou”.

Ngay trước khi mất ý thức, cha vươn cánh tay như cành cây khô ra khỏi chăn, gọi tên Himekawa. Khi đó, chiếc ghế tựa quen thuộc bị gạt sang một bên, cơ thể cha nằm trực tiếp lên tấm nệm. Nhưng ông chỉ không cố với lấy cái mũ len màu nâu đỏ.

Khi Himekawa tiến lại gần, cha mấp máy đôi môi nhợt nhạt, cố gắng nói gì đó. Đôi môi khô khốc, bong tróc từng mảng da chết. Nếu quan sát kỹ cử động thì nó trông giống như một sinh vật hoàn toàn khác vậy.

Shusuke Michio

Cha kéo khuỷu tay Himekawa hướng về phía mình. Himekawa nhận ra dường như ông có điều muốn nói cho riêng mình hẳn biết, hẳn đưa tai lại gần miệng ông. Ông thều thào:

“Bố đã làm điều đúng đắn”.

Sau đó, ông mất ý thức.

Khi hỏa táng thi thể cha, mẹ có hỏi Himekawa rằng khi đó ông đã nói gì với hân. Himekawa chỉ lắc đầu, bảo rằng hân không nghe rõ. Mặc dù không hiểu được những lời cuối cùng của cha, nhưng không hiểu sao Himekawa có cảm giác rằng hân đã hứa với ông là sẽ trả lời như vậy.

Giờ đây hân đã hiểu ý nghĩa lời trăng trối của cha. Nhưng mà, hân vẫn không nghĩ ra vì sao việc ông đã làm là đúng đắn. Ngược lại, mỗi khi nhớ lại hành động của cha, Himekawa lại cảm thấy cơn tức giận sục sôi trong lòng. Nếu như ông vẫn còn sống, chắc hẳn hân sẽ dùng hết vốn liếng từ ngữ trong đầu để mắng chửi, lớn tiếng buộc tội ông.

(5)

Đêm nhạc Goodman dự kiến sẽ được tổ chức sau đúng hai tuần nữa, vào ngày 25 tháng 12. Chỉ còn có thể tập luyện hai buổi nữa vào chủ nhật tuần này và tuần sau, tất cả các thành viên trong ban nhạc đều rất nhiệt huyết khi biểu diễn trong phòng tập. Sau khi tổng duyệt hết các bài một lượt thì tới duyệt lại một số bài có độ khó cao, rồi lại chọn ra những phần còn lưu tâm để luyện tập một lần nữa, hai tiếng đồng hồ đã trôi qua.

“Hết giờ rồi”.

Tanio nhìn xuống đồng hồ trên tay.

“Rồi, đi ra nhé?”.

Takeuchi tắt micro rồi nói, mồ hôi chảy ròng ròng trên da mặt mỏng manh. Bởi cả nhóm có mối thâm tình với ông chủ Nogiwa, nên nếu như không phải đã có người đặt phòng cho ca tới thì dù có hơi quá khung giờ quy định một chút, Nogiwa cũng chẳng thấy phiền. Tuy nhiên vì Tanio là người rất cứng nhắc, nên Sundowner luôn luôn kết thúc luyện tập đúng giờ.

Các thành viên lần lượt thu dọn nhạc cụ và các loại effector, shield⁽¹⁾ rồi rời khỏi buổi tập. Khi đi qua cánh cửa hai lớp, Himekawa vô tình đụng trúng Kei. Kei cười nhẹ, nghiêng người lách qua hẳn rồi ra ngoài trước. Mùi hương cơ thể từ chiếc áo thun của cô lập tức truyền tới trước mũi hắn, gợi lại ký ức về người chị đã qua đời. Chẳng phải cứ khi nào ra ngoài dạo chơi, chị cũng đều có mùi hương ấy sao?

“Chị, chị vất vả rồi”.

Kei vừa bước ra ngoài hành lang thì trông thấy Hikari đang rời khỏi văn phòng bên phải, liền giơ tay chào. Hikari đáp lại bằng cử chỉ tương tự. Trông cô bơ phờ hơn hẳn em gái.

“Kei, em có lỗi nhip không thể?”.

“Em bình thường. Nhưng anh Takeuchi lại quên lời”.

“Làm màu tí thôi mà”.

(1) Effector: Cổng kết nối của Amply

Shield: Dùng để kết nối các thiết bị âm nhạc

Shusuke Michio

Các thành vừa cười nói vừa tiến về góc hành lang. Chỉ còn Himekawa và Hikari vẫn đứng tại chỗ.

Vài giây trôi qua trong im lặng.

“Em tan ca lúc mười hai giờ nhỉ?”

“Vâng. Còn sáu tiếng nữa”.

“Em có ổn không?”

Dường như trong một khoảnh khắc, Hikari không hiểu ý nghĩa câu hỏi của Himekawa, cô lập tức gật nhẹ đầu rồi đặt tay phải lên bụng.

“Em không sao”.

Rồi cô ngẩng đầu, nói:

“Hôm nay em đã nhận được lịch hẹn qua điện thoại”.

“Bao giờ?”

“Thứ hai tuần sau nữa. Anh chỉ cần ký giấy chấp thuận thôi. Em có mang theo đây”.

Hikari hướng mắt nhìn về phía văn phòng đằng sau lưng.

“Anh sẽ đi cùng với em tới bệnh viện”.

“Em đi một mình là được rồi. Hôm ấy là thứ hai mà, anh còn phải đi làm nữa chứ”.

“Anh nghỉ làm cũng được”.

“Em ổn mà”.

Khẩu khí của cô mạnh mẽ ngoài dự đoán.

Himekawa đành đưa mắt nhìn xuống sàn nhà, gật đầu.

“Anh hiểu rồi”.

Cả hai người cùng bước vào văn phòng. Himekawa lấy bút bi sẵn có trong studio ký vào giấy chấp thuận mà Hikari đã để sẵn cạnh chiếc máy fax cũ. Vì hắn không có con dấu cá nhân nên ở mục để đóng dấu, hắn chỉ cần viết họ mình rồi khoanh tròn lại là được. Hikari cũng đã xác nhận với bệnh viện như vậy.

“Chi phí khoảng bao nhiêu?”

“Đừng lo chuyện tiền nong. Đây là cơ thể của em nên em sẽ tự chi trả”.

Ngọn lửa trong lòng Himekawa bùng lên trong tích tắc. Hắn kìm nén cảm xúc rồi trầm giọng nói:

“Anh sẽ trả. Bao nhiêu?”

“Nhưng...”

“Bao nhiêu?”

Hikari tránh khỏi ánh mắt không rời của Himekawa. Cô đầu hàng và nói cho hắn biết chi phí điều trị cần thiết. Himekawa lập tức ghi nhớ số tiền.

“Em phải dọn dẹp buồng tập thôi”.

Hikari cầm lấy giấy chấp thuận Himekawa vừa ký nhét vào túi xách trên bàn rồi rời văn phòng. Cô tiến vào buồng số sáu mà cả bọn Himekawa vừa tập ở trong.

Khi phát hiện ra mình đã có thai, Hikari không hề nói gì về chuyện kết hôn.

“Thực ra thì, em muốn phá thai”.

Ngoại trừ câu đó, cô chẳng nói gì cả.

Shusuke Michio

Khi Himekawa quay lại phòng đợi, Tanio đang ở ngoài quầy thanh toán, cậu nhìn Himekawa qua vai.

“Phần của Ryou thì tới Mainoya trả cũng được nhé”.

“Ừ, xin lỗi nhé”.

Sau mỗi buổi tập luyện, cả nhóm đều tụ tập ở quán Mainoya gần đó, chỉ cách khoảng năm phút đi bộ về hướng ngược lại với nhà ga. Tanio, Takeuchi, Himekawa và Kei, bốn người rời khỏi Strat Guy. Mặt trời mùa đông đã lặn. Ở bên kia con đường độc lán mỗi chiều, cửa hàng giặt là lung linh rực rỡ dưới ánh đèn trang trí giáng sinh.

“A” – Kei kêu lên nho nhỏ.

“Vẫn còn ở đây cơ à?”.

Cô thăm thì, mặt hướng xuống đất.

Bảng hiệu đèn LED của Strat Guy nhấp nháy sau lưng, bốn cái bóng của bốn người nhóm Himekawa run rẩy trên vỉa hè tối còn đọng nước. Cách đó không xa, con bộ ngựa xanh lè đang bất động.

“Hay là đi tới đây thì Kei suýt nữa giẫm phải nó rồi?”.

Takeuchi nghiêng người nhìn con bộ ngựa.

“Chắc thế. Nó chẳng động đậy chút nào”.

“Vậy thì chắc là bị ai đó giẫm...”.

Takeuchi bị ngắt lời đột ngột.

“Cái gì đây?”.

Cả nhóm Himekawa chăm chú nhìn. Ngay bên cạnh con bộ ngựa, có cái gì đó đen đen mỏng mỏng đang lúc nhúc trên lớp nhựa đường ướt át. Thứ đó dài khoảng mười lăm cen-ti-mét, trông giống sợi chỉ, cuộn tròn thân mình lại như con giun. Himekawa không lý giải được tại sao nó lại chuyển động. Nhìn thế nào nó cũng không giống sinh vật sống, không có chân, không có mặt cũng chẳng có hoa văn.

Tanio nhận ra điều gì đó, cất giọng nói:

“Này, đằng sau con bộ ngựa...”

Câu nói dở chừng biến thành tiếng rên rì. Himekawa rời mắt khỏi sinh vật lạ, nhìn sang con bộ ngựa có khuôn mặt hình tam giác, đôi cánh màu xanh lá, to vừa bằng ngón tay út, bụng phình lớn, phía trên bụng có cái gì đó đen đen. Chính xác là cái thứ đang lẩn trốn trên mặt đất kia chui ra từ đây. Đầu tiên Himekawa nghĩ rằng đó là phân bộ ngựa, nhưng giờ rõ ràng là không phải. Nó đang cử động quằn quại. Từ bụng con bộ ngựa, thứ đó trườn bò ra xa tới một, hai cen-ti-mét, đầu đừng đưa sang hai bên.

“Sao tự nhiên lại tụ tập ở trước cửa ra vào thế này?”

Chú Nogiwa tiến lại từ phía sau. Chú ném cho cả đám Himekawa cái nhìn kỳ quặc rồi hướng đầu xuống đất.

“Ồ, đây là gordioidea⁽¹⁾ đây mà”.

Chú nhăn nhăn khuôn mặt xương xẩu, thờ dãi nói.

(1) Gordioidea: Một lớp thuộc ngành giun cước, một loại ký sinh trùng sống trong cơ thể của động vật chân khớp, cụ thể ở loài giáp xác.

Shusuke Michio

“Gordioidea?”

Takeuchi hỏi lại với vẻ ghê tởm.

“Là kí sinh trùng, kí sinh trùng đở” – Nogiwa giải thích.

“Chúng là kí sinh trùng sống trong bụng bộ ngựa. Ban đầu sinh trưởng trong nước. Ấu trùng của chúng sẽ kí sinh lên các côn trùng thủy sinh. Bộ ngựa sẽ ăn các con côn trùng này, vậy là đám ấu trùng sẽ chuyển sang kí sinh trong bụng nó. Nhưng mà con này to thật đấy”.

Nogiwa cúi xuống gần mặt đất, hai mắt không rời sinh vật trước mặt. Con bộ ngựa yếu ớt xoay xoay cái đầu hình tam giác, khẽ nâng hai cẳng lên.

“Khi chú còn nhỏ cũng hay nghịch nó lắm. Vì nó là ấu trùng thủy sinh nên chỉ cần ngâm bụng bộ ngựa vào nước là nó sẽ tự bò ra. Vì có vũng nước ở đây nên chúng mới xuất hiện này. Nhìn cả đồng giun kí sinh thế kia thì con bộ ngựa này chết chắc rồi”.

“Hôm nay em đã nhận được lịch hẹn qua điện thoại”.

Câu nói ban nãy của Hikari lại văng vẳng trong tai Himekawa.

“Chết rồi á?”

“... anh chỉ cần ký giấy chấp thuận thôi”.

“Nội tạng con bộ ngựa này chắc bị ăn tan nát rồi”.

“Em đi một mình là được rồi. Anh còn phải đi làm nữa chứ”.

“Thật không đở được, tự nhiên chui vào bụng làm tổ cơ đấy”.

Thing in the attic

Thing in the attic

Thing in the attic

Như nút âm lượng radio được vặn lên một hơi, tiếng động lập tức vang lên.

Mọi người trở mắt trần trời nhìn Himekawa. Himekawa nhìn lại cả bốn người rồi tiếp tục cúi đầu xuống mặt đất. Con bộ ngựa đã bị nghiền nát dưới gót đôi giày da bóng lộn của hắn, chỉ còn cái đầu tam giác lòi ra ngoài. Hắn nhẹ nhàng nhấc chân lên. Con bộ ngựa xanh lá nằm bẹp dúm. Đám kí sinh trùng vẫn tiếp tục từ từ bò ra khỏi vật chủ. Himekawa nhắm vào hướng đó mà dẫm chân lên một lần nữa. Cả bốn người thét lên “Á” một tiếng. Tiếng động nhỏ phát ra lần này đã nhỏ hơn trước.

“Ryou, cậu làm gì thế hả?”

Takeuchi nghiêng răng.

“Thấy tội nghiệp con bộ ngựa thôi”.

Nói rồi Himekawa dẫm gót giày xuống vũng nước, sải bước trên vỉa hè. Các thành viên khác cách đó không xa liền đi theo hắn.

Tất cả mọi người đều giữ im lặng.

Himekawa nghĩ lại.

Shusuke Michio

Hắn luôn luôn sử dụng biện pháp tránh thai. Chưa bao giờ không làm. Một lần cũng không.

Hôm nay trước khi tới Strat Guy, Himekawa có ghé qua thư viện. Có một điều hắn muốn tìm hiểu bằng mọi giá. Thông tin đó nằm trong mục sức khỏe sinh sản của bách khoa toàn thư. Tỷ lệ tránh thai thành công của bao cao su là khoảng 95%. Bách khoa toàn thư viết như vậy. Thế nhưng 5% còn lại rốt cuộc là thế nào? Hắn không tìm được câu trả lời ở bất cứ đâu cả.

Do dụng cụ tránh thai bị hư hỏng, do thể chất, Himekawa chỉ nghĩ ra từng ấy nguyên nhân.

Tuy nhiên, thực sự là vậy sao? Himekawa không hiểu được người ta làm sao để tính toán ra con số 95% kia. Có lẽ chỉ là khảo sát phỏng vấn sơ sài, ngoài ra chẳng có tham khảo gì hết. Hay phải chăng 5% kia là đại diện cho sự phản bội, dối trá của con người? Himekawa không thể gạt ý nghĩ này ra khỏi đầu. Càng quyết tâm không nghĩ tới nữa thì nó lại càng luẩn quẩn trong tâm trí. Gương mặt của Hikari trở nên vụn vẹo méo mó. Hắn không thể kìm chế nổi cảm giác sôi sục nóng bỏng nơi đáy lòng được nữa.

“Anh Himekawa, anh có chuyện gì sao?”

Từ phía sau Kei đuổi theo Himekawa, lên đi ngang hàng với hắn. Ánh đèn từ tấm bảng hiệu nhà hàng kiểu Âu rọi lên gương mặt lo âu, trong khung cảnh tối tăm, trông cô trắng sáng một cách nổi bật.

Bản thân hắn cũng làm gì có tư cách để nói chứ?

Dù sự thật có thế nào, hắn cũng không thể đổ lỗi cho Hikari. Từ hai năm trước, mỗi khi đặt tay lên thân thể cô, Himekawa đều nhắm mắt lại, và gương mặt của Kei lại hiện ra trong đầu.

Hắn không hề có tư cách.

(6)

“Này, lần biểu diễn tới là giáng sinh, nếu bật truyện ma trước khi vào nhạc thì hắn là thích hợp lắm”.

Trong phòng ngồi bệt ở Mainoya, Tanio uống rượu shochu hòa nước, mang sáng tác “Sing in the elevator” của Takeuchi ra bàn luận.

“Ở Nhật Bản, chuyện ma là đặc sản mùa hè, nhưng mà ở Anh quốc thì người ta kể chuyện tâm linh vào mùa đông cơ, đặc biệt là vào dịp Giáng sinh”.

Tanio bề ngoài trông thế thôi chứ hóa ra lại là một độc giả hiểu biết. Chịu ảnh hưởng nghề nghiệp từ bố nên hầu hết sách Tanio đọc là tiểu thuyết trinh thám suy luận, nhưng đầu sách thuộc các thể loại khác cũng không ít.

“Hử?”. Kei kêu lên, miệng vẫn ngậm xiên thịt gà nướng.

“Nói như vậy, ‘Thánh ca đêm giáng sinh’ cũng là chuyện kể đêm giáng sinh hả?”.

“Dĩ nhiên”.

Tanio trả lời cộc lốc rồi quay sang Takeuchi.

Shusuke Michio

“Cậu có tin vào mấy chuyện ma quỷ không?”

“Có, nếu trong đầu có ma”.

“Là sao?”

“Là có ma trong tâm tưởng”.

Vừa nói, Takeuchi vừa nhếch mép. Himekawa đã nghĩ cậu ta sẽ nói cái gì đó phức tạp. Bà chị lớn tuổi của Takeuchi hiện là bác sĩ tâm thần làm việc tại bệnh viện trường đại học ở thành phố Hiratsuka, tỉnh Kanagawa. Do ảnh hưởng từ chị gái, từ ngày xưa Takeuchi đã được mở mang kiến thức về tâm lý học và tâm thần học.

“Các hành vi như ‘nhìn’ hay ‘nghe’ bị chi phối đáng kể bởi hiệu ứng ngũ cảnh. Hiệu ứng ngũ cảnh là hiện tượng những kích thích xảy ra trước và sau quá trình con người ta nhận thức điều gì đó, làm thay đổi kết quả nhận thức. Ví dụ như...”

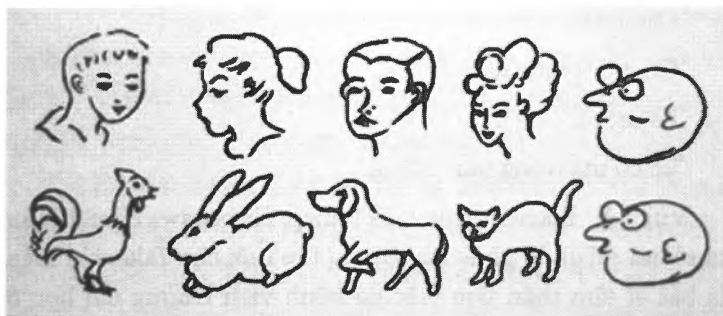
Takeuchi rút tờ giấy ghi lời bài hát ở túi sau quần jeans ra, mượn Kei cái bút bi rồi bắt đầu vẽ vào mặt sau. Bức kí họa đó vô cùng quen thuộc.

“Đây là bức họa ‘Ratman’ nổi tiếng. Nhìn hai hình ở bên mép này”.

Tanio và Kei nhìn từ hai phía của bức tranh. Himekawa cũng ngó nghiêng từ phía chính diện.

“Ở phía hàng động vật này, ta có thể thấy con chuột. Còn ở hàng mặt người, ta có thể thấy khuôn mặt của một nhà sư. Thế nhưng hai hình này chỉ là một thôi”.

“Hóa ra là vậy”.

“Đúng thật nhi?”.

Tanio và Kei đồng thời gật gù. Takeuchi gõ bút bi xuống mặt giấy.

“Có nghĩa là, quay về mấy chuyện tâm linh, nếu như một người lo sợ quá mức rằng ma quỷ xuất hiện thì thực sự trong đầu người đó rồi sẽ sản sinh ra ma quỷ. Trong bóng tối vốn dĩ không có gì cả, nhưng lại nhìn ra khuôn mặt người trắng xanh. Tiếng xào xạc của lá cây bỗng trở thành tiếng thì thầm của ai đó”.

Takeuchi ngẩng đầu, thao thao giảng giải.

“Hiệu ứng ngữ cảnh kết hợp với hiệu ứng gọi tên đã khiến cho linh hồn mang màu sắc chân thực, rõ ràng hơn”.

“Hiệu ứng gọi tên là gì?”.

Takeuchi quay sang gương mặt nghiêm túc của Tanio, hoàn toàn không hề thấy phiền phức.

“Ví dụ bức tranh này, giả sử ta chỉ nhìn mỗi hình con chuột (nhà sư) này thôi. Khi đó, nếu ta mặc định rằng “Ồ, đây là con

Shusuke Michio

chuột”, và không chủ ý thay đổi quan điểm, thì dù có nhìn bao nhiêu lần đi chẳng nữa thì cũng chỉ thấy đó là con chuột. Ngược lại, nếu nghĩ là nhà sư thì cũng sẽ chỉ nhìn ra hình nhà sư thôi. Đó là hiệu ứng gọi tên. Đã gọi là chuột thì sẽ là chuột, gọi là nhà sư thì sẽ là nhà sư”.

Tanio và Kei gật đầu lia lịa ngưỡng mộ.

“Nói mới nhớ...” - Takeuchi cầm bút bi chỉ thẳng vào Tanio - “Cậu chưa ba mươi mà nhìn như nhà sư rồi đấy”.

Tanio nổi cáu, đang định phản bác lại thì Kei đã làm mặt nghiêm túc và lên tiếng trước:

“Chắc không phải là do bộ râu để lâu không cạo đấy chứ? Nếu anh cạo râu từ tế hằng ngày thì trông sẽ khác ngay”.

Vừa rồi Kei đã thốt ra những lời cấm kị. Tanio từ trước tới nay sáng nào cũng cạo râu sạch sẽ. Thế nhưng chỉ đến chiều là râu lại mọc dài ra. Tanio liếc mắt nhìn Kei, ngón cái luồn vào bộ râu lởm chớm. À không, gọi là lởm chớm cũng không đúng. Tanio còn lâu mới là kẻ lười biếng.

“Anh thích thế này”.

Tanio trầm giọng, nói đoạn liền đưa tay nâng chén rượu shochu, đảo đảo quả mận bên trong.

Ma trong tâm tưởng.

Trong tâm trí Himekawa có tồn tại ma quỷ, hồn ma của chị gái, hồn ma của bố, khuôn mặt của hai con người đã chết đó cứ đeo bám không rời.

“Ryou... phải không?”.

Có tiếng người gọi tên hắn từ sau lưng.

“Ồ, ồ. Quả nhiên. Tại thấy có hộp đàn guitar, đúng như chú nghĩ”.

“A, chào chú ạ”.

Đó là Kumajima, với phong thái của những gã say rượu ồn ào, đang nhìn về phía Himekawa cười lớn. Hai mươi ba năm trước, khi chị gái Himekawa chết, Kumajima chính là thám tử phụ trách điều tra vụ án. À không, không phải vụ án. Đó là tai nạn. Với toàn thể gian này, với nội bộ cảnh sát, bây giờ nó đã trở thành tai nạn.

“Hôm nay cũng tập luyện hả? Ở Strate... ờ, ở cái chỗ studio đó?”.

“Là Strat Guy ạ. Chà, đúng lúc cháu vừa tập xong ạ”.

Khoảng mười năm trước, Kumajima được điều chuyển tới thẩm quyền pháp lý, giờ đang trực thuộc bộ phận điều tra của trụ sở cảnh sát tỉnh. Ông cũng sắp tới tuổi về hưu rồi. Trước kia là hình ảnh người đàn ông nguyên tắc với thân hình tròn trịa, khuôn mặt can đảm có da có thịt. Đạo gần đây, chỗ da thịt ấy đã biến mất, thay vào đó là những nếp nhăn bắt đầu hiện rõ.

Kể từ sự kiện hôm đó, Himekawa rất thường xuyên gặp gỡ Kumajima. Khi hắn vẫn còn sống cùng mẹ, Kumajima thường xuyên ghé thăm nhà. Tới khi Himekawa rời khỏi nhà, thỉnh thoảng Kumajima lại rủ rê cậu ra quán rượu hay tới xem cậu

Shusuke Michio

biểu diễn. Cũng chính Kumajima đã chỉ cho Himekawa quán Mainoya ngon bổ rẻ này.

Thời học cấp ba, đã có lần Himekawa hỏi ông lý do vì sao lại gặp hẳn.

“Không hiểu sao chú lo lắng cho cháu lắm”.

Kumajima đã trả lời như vậy. Có lẽ đó là lời thực tâm của ông. Tuy nhiên, Himekawa nghĩ rằng nằm trong một góc nhỏ đằng sau cái thực tâm kia, vẫn còn những suy nghĩ khác mà thậm chí chính bản thân Kumajima cũng không nhận ra.

Ngày hôm đó, Kumajima gần như ngồi xổm trên sàn, mắt nhìn thẳng vào cậu bé lớp một Himekawa:

“Cháu có nghe chị gái nói gì không?”.

Hiển nhiên là điểm đáng ngờ nhỏ nhỏ đó không bao giờ bị xóa khỏi tâm trí của Kumajima.

“Ví dụ như là chuyện gia đình chẳng hạn”.

Có lẽ, ông quan tâm đến chân tướng vụ việc đó.

Dù vậy Himekawa vẫn không nghĩ là sẽ ngừng gặp gỡ Kumajima. Bây giờ vụ việc đó cũng không thể lật lại thành vụ án được nữa. Tốt nhất là không nên lo lắng dư thừa.

“Buổi biểu diễn sắp tới cho chú đi xem với nhé. Tuần sau nữa phải không? Nghe cả nhóm Ryou hát chú thấy rất sáng khoái, vô cùng sáng khoái”.

Kumajima hơi cúi người, cười với các thành viên khác trong ban nhạc. Ba người kia cúi chào lại một cách khó hiểu.

Lần đầu tiên tới buổi biểu diễn, Himekawa đã nói với mọi người Kumajima là bạn cũ của người cha đã mất của hắn chứ không phải là cảnh sát điều tra. Họ hoàn toàn không hay biết gì về sự kiện kia.

“Dạ, bọn cháu chỉ là ban nhạc bắt chước thôi”.

Himekawa cười khỏ.

“Bắt chước hay gì đi chẳng nữa, biết đàn biết hát là giỏi lắm rồi. Như chú đây còn không đánh nổi trống Nhật Bản nữa”.

Kumajima gật đầu mạnh mẽ, đôi mắt nhỏ không tương xứng với gương mặt to lớn hấp háy. Himekawa có nghe nói là trống Nhật Bản rất khó đánh, nhưng hắn cũng chẳng dám nói gì.

“Hôm nay bạn gái cháu không đi cùng à? Hikari ấy”.

Kumajima vừa nói vừa nhe răng cười. Himekawa chỉ gật đầu đáp “Vâng” một tiếng rồi bất giác quay đầu lại nhìn về phía ba người kia. Chạm phải ánh mắt của Kei, cậu bối rối liền nhìn đi chỗ khác.

“Chú Kumajima vẫn đang đi làm à?”.

“Đâu có. Chú đâu được uống rượu trong lúc làm việc. Hôm nay chú nghỉ”.

“Chú nghỉ mà vẫn đóng đồ mặc vest cơ à”.

Kumajima nhìn xuống bộ com lê trên người.

“Chú ra sân bay Narita đưa đón cấp trên ở trên sở đi công tác”.

Shusuke Michio

Kumajima mặt không đổi sắc nói thẳng.

“Chú đi và về bằng xe cơ quan. Nói là nghỉ mà cũng chẳng được nghỉ tí nào”.

“Chú vất vả quá. À đây là vé xem biểu diễn”.

“Ồ ồ, cảm ơn nhé”.

Himekawa đưa tận tay Kumajima chiếc vé đỏ đã được đóng dấu chữ “Goodman” to đùng. Kumajima trang trọng nhận lấy, đoạn rút ra hai tờ một nghìn yên trong ví. Himekawa đang định trả lại tiền thừa thì Kumajima đã xua tay giữ hắt lại.

“Cháu cứ cầm luôn cũng được. Vây hẹn tuần sau nữa nhé. Chú mong lắm đấy”.

Kumajima nhanh nhẹn giữ bàn tay rậm lông trước mặt mình lại, đoạn đứng đưa người đi về phía quầy tính tiền. Himekawa tự hỏi nếu trò chuyện với Kumajima lâu hơn, liệu ông có bóc mẽ sự dối trá của hắn không.

“Người vừa này hay đến xem biểu diễn lắm. Thật biết ơn quá”.

Tanio dùng đũa ăn một lần dầm nát quả mơ ngâm trong ly rượu, cười toe toét.

“Thân hình to lớn vậy mà quấy sung khiếp, từ trên sân khấu nhìn xuống vui lắm”.

Không biết Tanio sẽ có vẻ mặt thế nào nếu biết được Kumajima làm cùng ngành với bố cậu ta nhỉ?

(7)

“Sao hồi đó chú hỏi cháu nhiều thứ lằng nhằng vậy?”

Từ khi lên cấp hai, mỗi khi có dịp là Himekawa lại tới hỏi Kumajima lý do vì sao vào ngày chị hắn chết, Kumajima lại vắn vẹo Himekawa những câu giống nhau vậy.

Có phải ông đang che giấu điều gì đó không?

“Ví dụ như là chuyện gia đình chẳng hạn”.

Tuy nhiên, mỗi khi bị Himekawa truy vấn, Kumajima chỉ lắc đầu và nói dối đầy ám muội.

“Chuyện đó chú không nói được”.

Himekawa cũng cảm nhận được điều đó. Rốt cục ngày hôm ấy, Kumajima muốn tra hỏi gì ở hắn? Ông ta định xác nhận điều gì? Cuối cùng thì Himekawa cũng đã giải tỏa nỗi nghi vấn, thành công cạy miệng được Kumajima vào năm lớp mười hai.

“Thực ra thì, chú thấy có vấn đề với di thể của chị gái cháu”.

“Vấn đề?”

“Ngày hôm đó, thi thể chị gái cháu đã được mang đi giải phẫu. Vì bác sĩ đang rảnh tay nên đã tiến hành khám nghiệm ngay lập tức. Sau đó, đã phát hiện ra vấn đề...”

Vì Kumajima nhất định không nói vấn đề đó là gì nên trong đầu Himekawa ngập tràn những tưởng tượng phong phú. Phải chăng vết thương sau gáy của chị không khớp với hình dạng hòn đá ở ngoài vườn? Hay là tìm thấy dấu vết dây siết trên cổ chị? Hoặc là...

Shusuke Michio

Thế nhưng, tất cả đều không phải.

Chuyện Kumajima nói cho Himekawa nghe, không liên quan đến vết thương của chị gái lẫn nguyên nhân tử vong. Vậy nên, Himekawa nghĩ rằng sự thật hẳn phải kinh khủng lắm. Vấn đề trên di thể của chị là phần bí ẩn không thể thấy được?

Sau khi giải thích ngắn gọn, Kumajima thở dài và nói:

“Vì vậy, lúc đó chú mới hỏi cháu về chuyện gia đình. Chú nghĩ vì cháu ở chung phòng với chị, nên chắc hẳn cháu sẽ nhận ra điều gì đó”.

Nếu như không hỏi thì sẽ tốt hơn.

Himekawa bây giờ đã hối hận rồi.

Đáng ra cậu nên hỏi về kết quả khám nghiệm tử thi của chị gái chẳng hạn.

“Hẹn tuần sau gặp lại tuần sau nhé”.

Bước vào trong ga Omiya, Takeuchi vừa cầm tai nghe Ipod lên tai, vừa ngoái đầu lại.

“Vẫn lúc bốn giờ như hôm nay nhé. Buổi luyện tập cuối cùng rồi nên đừng có đi muộn đấy, Takeuchi”.

Tanio bắn cho Takeuchi cái nhìn sắc lẹm. Takeuchi vẫy vẫy tay rồi đi về phía tuyến Noda.

Omiya là ga kết nối của tổng cộng tám tuyến đường sắt tư nhân và đường sắt cao tốc. Căn chung cư mini Takeuchi đang sinh sống nằm ở nhà ga trên tuyến Noda. Căn hộ của Tanio thì nằm dọc tuyến Utsunomiya. Còn nhà Himekawa và nhà hai chị em Hikari đều nằm trên tuyến Takasaki. Thời gian cho

tất cả mọi người di chuyển từ nhà tới đây chưa đến ba mươi phút. Địa điểm ban nhạc tập luyện cũng như ăn nhậu đều nằm ở gần ga Omiya.

“VẬY chào nhé”.

Giờ tay chào Tanio, Himekawa và Kei cùng đi về phía tuyến Takasaki. Đồng hồ điểm quá mười giờ tối, nhà ga tràn ngập những kẻ quá chén say xỉn.

“Nói chuyện về buổi luyện tập cuối cùng làm em cảm thấy có chút lo lắng”.

Vừa bước tới lối vào cầu thang dẫn ra sân ga, Kei đưa một tay xoa xoa lên trán. Nhờ cái thói quen lúc phấn khích này mà trán cô luôn luôn ửng hồng vào mỗi đêm diễn.

“Có lo lắng thì cũng vậy thôi. Dù sao cũng chỉ là ban nhạc bắt chước nên khán giả tới xem chỉ toàn là người quen cả”.

“Anh Himekawa hay nói vậy nhỉ?”.

“Gì cơ?”.

“Dù sao cũng chỉ là ban nhạc bắt chước đó”.

Bị Kei chỉ điểm, Himekawa có chút bối rối. Vì bị cô nói vậy nên hẳn mới nhận ra thì ra mình vẫn luôn nói những câu nói có hàm ý như thế.

“Là bắt chước hay ăn theo thì cũng đâu có gì xấu. Miễn vui là được rồi”.

Kei dùng hai ngón trỏ giả làm động tác đánh trống, cuối cùng đánh guitar trên lưng Himekawa bằng lòng bàn tay rồi cười khanh khách như trẻ con. Dường như cả không gian rộng lớn chỉ còn lại tiếng cười của cô vậy.

Shusuke Michio

Thuở ban đầu, Himekawa cũng nghĩ vậy. Hắn mãi mê chơi guitar, trong đầu chỉ toàn chuyện ban nhạc. Tất nhiên bây giờ chơi guitar vẫn là niềm vui. Hòa âm cùng nhịp trống của Kei, tiếng bass của Tanio và giọng ca của Takeuchi, Himekawa có thể quên đi hết phiền muộn cuộc đời. Nhưng, hắn cũng đã ba mươi tuổi rồi. Bắt chước cũng vui, ăn theo cũng thích. Mỗi khi nghĩ vậy, Himekawa bất chợt nhớ về nỗi cô đơn trống trải. Và rồi, hắn luôn luôn nhớ về chị gái.

Hồi còn bé, khi chị gái còn sống, Himekawa chỉ toàn bắt chước chị. Nhưng mà hắn làm mãi cũng chẳng khá lên được. Dù là cắt dán, vẽ chì hay tô màu, chị đều giỏi hơn Himekawa cả. Giờ nghĩ lại, hai chị em cách nhau hai tuổi nên điều đó là rất tự nhiên, thế nhưng Himekawa ngày ấy lại vô cùng sầu não vì cái sự “tự nhiên” ấy. Nhìn chị gái vẽ hình nhân vật hoạt hình trên giấy rất đẹp, Himekawa sau đó cũng tự mình làm theo, nhưng nhìn chẳng giống trên ti vi gì hết. Hắn chẳng nghĩ gì mà gặm luôn cả bút chì màu. Mẹ hắn vẽ tranh rất giỏi. Tài năng đó của mẹ chỉ truyền lại cho con gái, còn bản thân hắn giống như là một thứ cận thừa. Nghĩ như vậy khiến Himekawa rất buồn.

Thế rồi, chị gái đột ngột qua đời. Theo đó, cha cũng tạ thế.

Himekawa bắt đầu bắt chước chị gái nhiều hơn trước để làm mẹ vui lòng. Cái chết của chị và cha đã làm con người mẹ biến đổi. Mẹ chẳng cười nói, chẳng nhìn vào khuôn mặt Himekawa. Hắn không thể chịu đựng được sự thay đổi đó. Bởi vậy, Himekawa càng hăm hở bắt chước chị gái hơn cả ngày

trước. Mẹ vẫn luôn luôn gồng mình chịu đựng mất mát từ cái chết của cha và chị, ý nghĩ hai người đó không còn trên đời nữa thật đau lòng. Himekawa không thể bắt chước bố, nhưng nếu là chị gái thì có lẽ hẳn có thể làm được. Mỗi khi Himekawa đọc xong quyển truyện tranh thiếu nữ yêu thích của chị, hẳn liền kể với mẹ. Mỗi khi tập luyện xong những bản ghi âm hay nhất của chị, hẳn lại chơi cho mẹ nghe trong gian bếp. Vì chị gái đặc biệt thích vẽ tranh, nên Himekawa cũng vẽ những bức tranh tràn ngập màu sắc tặng mẹ, những bức tranh gia đình, cảnh biển, xe cảnh sát, ngựa phi... Nhưng tâm trạng của mẹ vẫn không có chuyển biến. Trái lại, ngày qua ngày, bà lại đối xử với Himekawa thêm phần lạnh nhạt.

Không biết tự lúc nào, Himekawa không còn bắt chước chị, không còn cố gắng làm mẹ vui lòng nữa. Cho tới tận bây giờ, hẳn vẫn như vậy.

“Cho anh mượn cái này tới hôm biểu diễn nhé”.

Kei đưa hai tay ra sau gáy, lục đục làm gì đó.

“Cái này có tác dụng an thần, làm bình tâm lại đấy”.

Cô đưa ra trước mặt cậu sợi dây chuyền dây da. Bên dưới sợi dây là một viên đá hình giọt lệ, màu trắng sữa mờ mờ, trông rất đẹp.

“Đây là cái gì?”.

“Đá mặt trăng đấy”.

“Ồ, em có đeo à?”.

Shusuke Michio

Himekawa vẫn cứ nghĩ rằng Kei không hay đeo các loại trang sức.

“Lúc nào em cũng đeo mà. Chỉ là em không thích để lộ ra ngoài trang phục thôi. Đây là đá sinh nhật của em, là tháng sáu đỏ”.

Kei đặt viên đá mặt trăng vẫn còn hơi ấm vào lòng bàn tay Himekawa.

“Có nó rồi, anh sẽ không phải lo nghĩ những chuyện không đâu nữa”.

“Chuyện không đâu?”.

Phải chăng là hấn đã có biểu hiện gì ra bên ngoài? Himekawa bất giác ngẩng mặt, hơi chếch về phía trước.

Nhẹ nhàng cầm lấy viên đá mặt trăng của Kei, Himekawa nói lời cảm ơn cô.

“À, nhưng mà anh để vào túi mang theo thôi, đừng đeo lên cổ nhé”.

“Tại sao?”.

“Tại sao à...?”.

Kei mỉm cười, đưa tay chỉnh lại khăn quàng cổ.

“Nếu chị em nhìn thấy thì chẳng phải sẽ có suy nghĩ không hay sao?”.

“Nhưng em là em gái cơ mà?”.

“Chuyện đó chẳng liên quan. Phụ nữ mà anh. Cơ mà cho tới giờ thì mấy chuyện đó cũng chưa bao giờ xảy ra”.

Kei cho hai tay vào túi áo khoác, nhìn lên cầu thang dẫn tới sân ga rồi nói thêm:

“Chắc từ giờ cũng vậy thôi”.

Himekawa nhét chiếc dây chuyền đá mặt trắng vào túi quần jeans.

“Mà, anh Himekawa là người tuyệt vời thật đấy”.

Phía trên cầu thang, sân ga thuộc tuyến tàu Takasashi ngôn ngôn là người. Tiếng loa thông báo của nhân viên nhà ga phát ra đứt quãng. Giọng nói không rõ ràng cho lắm nhưng vẫn nghe ra được là chuyến tàu bị hoãn lại do có tai nạn chết người. Nói mới nhớ, có vẻ như loa thông báo đã phát vài lần trước đó, nhưng không rõ có phải cùng là chuyện này không nữa.

“Lúc đến cũng gặp tai nạn chết người, lúc về vẫn gặp tai nạn chết người. Anh Himekawa, làm sao bây giờ?”.

“Cứ tới sân ga xem thế nào đã”.

Hai người cùng bước lên cầu thang.

“Trời, khủng khiếp thật”.

Nhìn gần mới thấy, sân ga còn đông đúc hơn cả tưởng tượng. Một gã nhân viên văn phòng cao to nhăm nhe định lách qua người Himekawa, đập mạnh vào hộp đàn guitar trên lưng hắn rồi thô lỗ tặc lưỡi.

“Đi sang bên kia chắc ổn hơn đấy. Trước buổi biểu diễn mà guitar lại bị hỏng thì nguy mất”.

Kei rút người ra ngoài mép sân ga tàu, chỉ về phía đầu ga. Bên đó có ít người hơn hẳn. Trên tuyến Takasaki, tùy từng tàu

Shusuke Michio

mà số lượng toa sẽ khác nhau, nên có những tàu có chiều dài phủ kín từ đầu này sang đầu kia sân ga, có những tàu không chạm tới hai đầu sân ga. Chuyển tàu sắp tới có lẽ cũng ít toa.

Himekawa che chắn cho hộp đàn guitar, bám sát lấy Kei dẫn dắt tiến về phía sân ga.

“Mùa đông rồi mà cũng muốt mồ hôi nhỉ?”

Himekawa và Kei bằng cách nào đó cũng tách ra khỏi đám đông, tiến đến rìa ngoài sân ga. Kei cởi khăn quàng, phe phẩy quạt gió từ cổ áo khoác. Tiếng nói chuyện ồn ào và thân nhiệt từ đám đông xung quanh cùng lúc biến mất, bầu trời đêm trong vắt không một gợn mây xuất hiện xa xa phía viền mái che. Himekawa đặt hộp đàn guitar trên vai xuống, vô thức nhìn lên mặt trăng. Kei đứng bên cạnh hắn, mũi khịt khịt chảy nước, phả ra hơi thở màu trắng.

Thình thoảng Himekawa thoảng nghĩ, Kei có điểm gì đó giống với người chị gái đã mất của mình.

Khi mới gặp Kei, Himekawa đã bị cô ấy thu hút mạnh mẽ. Có lẽ chuyện đó cũng có lý do. Cô ấy ngây thơ giống hệt chị gái đã mất. Nhưng nghĩ vậy rồi, hắn lập tức lắc đầu trong lòng. Ấn tượng về chị gái trong hắn đã trở nên mơ hồ. Nụ cười, lời nói, cách sinh hoạt của chị đã là những điều xa xưa lắm rồi. Hắn là hắn đang tìm kiếm những điểm giống nhau giữa chị gái và Kei như một cái cớ để tha thứ cho việc mình đã bị hấp dẫn bởi em gái của Hikari. Chỉ còn mỗi cách đó thôi.

“Anh đã nghe chị em kể vì sao em là Kei rồi nhỉ?”

Trong một tích tắc, Himekawa không hiểu ý nghĩa câu hỏi của cô. Kei tiếp tục trước khi hỏi lại:

“Kei có nghĩa giống như mặt trăng vậy”.

“À à...”.

Có vẻ như cô đang kể chuyện về nguồn gốc của cái tên.

“Kei là tên của một loài cây tương tượng sinh trưởng trên mặt trăng. Nhưng đồng thời, nó dường như cũng mắc kẹt ở mặt trăng luôn. Cái tên Kei đó của em là do bố đặt đó”.

“Hóa ra là vậy”.

Himekawa ngước lên mặt trăng rồi quay lại ngắm nhìn gương mặt Kei.

“Nhưng vì sao Kei lại là mặt trăng?”.

“Bởi vì nguồn gốc từ loài cây tên là Kei sinh trưởng trên mặt trăng...”.

“Không, không phải chuyện đó. Đang nói em cơ. Vì sao lại là mặt trăng?”.

“À à” - Kei tủm tỉm cười.

“Vì chị em là ‘ánh sáng’⁽¹⁾ mà”.

Trong một khoảnh khắc nào đó, Himekawa dường như nhìn thấy ánh trăng phản chiếu trong đôi mắt to tròn kia. Nhưng chắc chỉ là ánh đèn pha của tàu điện hoặc ánh sáng hắt ra từ cửa sổ tòa nhà thôi.

(1) Hikari trong tiếng Nhật có nghĩa là ánh sáng.

Shusuke Michio

“Thời trung học, khi nghe giảng về chủ đề nguyên nhân mặt trăng có thể tỏa sáng trong giờ khoa học tự nhiên, em đã ghét vô cùng. Bởi vì em lập tức có suy nghĩ rằng, mình chỉ làm nền cho chị gái thôi vậy”.

Mũi pháp phồng, Kei thở ra làn khói trắng.

“Thế nhưng, thực ra chỉ là cảm giác như vậy thôi. Để em được chơi trống trong ban nhạc mà chị Hikari đã từ bỏ chơi trống”.

“Anh rất thích tiếng trống của Kei. Cả Takeuchi lẫn Tanio đều nói vậy. Ban nhạc của bọn anh cũng là ban nhạc của Kei mà”.

“Dù sao cũng chỉ là ban nhạc bất chúc thôi mà”.

Kei cố tình nói vậy.

Cô lấy đôi dùi trống từ trong hộp đựng giắt ở thắt lưng của quần jeans ra, bắt đầu gõ nhịp nhàng vào khoảng không trước mặt. Cô đang chơi đoạn nhạc trong ca khúc nào nhỉ? Vì không phát ra âm thanh nên không thể biết được. Kei đánh dần trống tưởng tượng một lúc, cuối cùng cô lướt hai dùi trống từ trái sang phải như một chuỗi liên thanh, rồi đột ngột hai cánh tay kiệt sức buông thõng hai bên thân người.

Kei xoay người đối diện Himekawa.

“Anh Himekawa, em rất thích anh đấy”.

Hắn là cô đang đùa, Himekawa đã nghĩ vậy. Thế nhưng biểu cảm của Kei mới chân thành làm sao. Nụ cười lém lỉnh lúc trước đã biến mất, đôi mắt cô nhìn thẳng vào Himekawa.

“Không được đâu nhỉ?”

Kei nói với chất giọng đều đều.

Vào khoảnh khắc đó, Himekawa đã đáp lại bằng một câu mà đến chính hắn cũng phải ngạc nhiên.

“Vì sao?”

Trước mắt Himekawa, khuôn mặt Kei thoáng nhảu nhỏ trong thê lương. Nhưng đôi mắt vẫn đong đầy chân tình.

“Nội tạng con ngựa này chắc bị ăn tan nát rồi”.

Tỷ lệ lừa dối là 5%.

“Thật không đỡ được, tự nhiên chui vào bụng làm tổ cơ đấy”.

Tỷ lệ phản bội là 5%.

Trong vô thức, Himekawa tiến lại gần Kei. Hắn luồn tay qua vòng eo thon nhỏ, kéo cô vào lòng. Trước sự ngạc nhiên của Himekawa, Kei không hề kháng cự. Mùi hương cơ thể nhẹ nhàng của cô lan tỏa thoang thoảng từ cổ áo. Himekawa chợt ngẩng đầu. Bên sân ga đối diện, tàu điện đã đến. Trong đám đông đang chen lấn bước qua cánh cửa tàu mở toang, hắn bắt gặp bóng hình quen thuộc. Vật thể thon dài, màu đen, nổi bật trong biển đầu người đang xếp hàng.

Một chiếc vỏ đựng cây guitar bass.

Không giờ ba mươi hai phút đêm.

Bước vào thêm nhà, Hikari liền bật đèn phòng bếp. Hai cánh cửa dàn một hàng phía trong đều khép kín. Có lẽ Kei đã đi ngủ rồi, không thấy có ánh sáng hắt ra từ trong phòng.

Shusuke Michio

Sau khi tắm xong, Hikari kéo lê thân xác uể oải ngã xuống giường trong phòng riêng. Ném khăn tắm sang bàn bên cạnh, cô để ngực trần lún lộn trên giường, hai tay ôm lấy khuôn mặt.

Trên tường có dán tấm poster hình Jimmy Hendrix đang đốt chiếc guitar. Hikari luôn nghĩ rằng, khi ánh trăng mỏng manh chiếu rọi, tấm poster đó sẽ rực lên vẻ đẹp của một nghi lễ thần bí. Tuy nhiên, hướng của sổ phòng cô lại quá xấu. Không giống như phòng của Kei ở bên cạnh, cả năm trời hoàn toàn không có ánh trăng nào lọt vào phòng Hikari.

Khoảng ba tháng trước, Hikari lần đầu thấy mặt cha mình sau hàng chục năm trời.

Cô không kể chuyện này cho bất cứ ai, kể cả Kei hay Himekawa.

Bất ngờ chú Nogiwa nghe ngóng được tin tức của cha từ một người quen hồi còn trẻ trong giới âm nhạc, cô lập tức liên lạc ngay. Chú nghe được rằng, ngoài dự đoán của cô, cha đang ở ngay trong thành phố Saitama, từ Strat Guy chỉ mất khoảng ba mươi phút đi ô tô.

“Nhưng Hikari à, vẫn còn lựa chọn là để vậy không cần gặp mặt mà?”.

Đối với thái độ của Nogiwa khi đó, Hikari có chút phân vân. Nhưng cô không suy nghĩ lại về việc gặp lại cha hay không. Để tìm kiếm ông mà cô đã làm việc tại Strat Guy cho tới tận bây giờ. Cô mong mỏi rằng, nếu làm việc ở đây, rồi sẽ có ngày cô có thể liên lạc được với ông. Thế rồi cuối cùng ngày ấy cũng đã tới.

Ông là người cha tệ bạc. Khi Hikari học cấp hai, sau khi ly hôn với mẹ cô, ông đến tá túc ở nhà phụ nữ tứ phương, hiếm lắm mới về với hai chị em Hikari và Kei.

Nhưng dầu sao, hai chị em cô chỉ còn mỗi mình cha. Bản thân cô lẫn Kei đều rất yêu thương ông và phải yêu thương ông. Sâu thẳm trong tim Hikari và Kei luôn có hình bóng của ông. Người cha đã dạy con gái chơi trống, người cha cười ha hả sáng khoái như với bạn bè trước những chuyện vụn vặt con trẻ của con. Hikari đã học hỏi những điều quan trọng từ ông. Ít nhất, nếu không nhờ có ông thì cả Hikari lẫn Kei sẽ không thể tự lo cho bản thân được.

Khi Hikari nhờ Nogiwa đưa cô tới chỗ ở của cha, ông ngần ngừ trong giây lát, nhưng rồi cuối cùng lại im lặng gật đầu.

Cùng trong ngày, Hikari bí mật rời nhà mà không cho Kei biết. Cô tính rằng mình sẽ một mình tới gặp cha trước, sau khi nắm bắt được tình hình của ông rồi thì sẽ đoàn tụ ba người bao gồm cả Kei sau.

Tuy nhiên, người đang ở đó không phải là cha cô.

Mái tóc lúc nào cũng chia tứ phương như vừa mới gây sự với người ta ở đâu đó, giờ lại được chải chuốt bóng bẩy, sức nức mùi keo xịt phổ thông. Ba chiếc nhẫn thô vồn được đeo trên những ngón tay xương xẩu đã biến mất. Thay vào đó là chiếc nhẫn mảnh màu bạc sáng lấp lánh trên ngón áp út tay trái. Cung cách nói chuyện sử dụng cử chỉ cơ thể thay vì tính từ cũng hoàn toàn thay đổi. Nụ cười gượng gạo, cứng nhắc

Shusuke Michio

như đang đến buổi tập phỏng vấn từ đầu tới cuối luôn thường trực trên môi.

“Bố có một đứa con gái”.

Biểu cảm của ông khi nói câu đó mang sắc thái ngần ngại ghê gớm.

“Tháng sau là con bé tròn một tuổi rồi”.

Hikari thấy trống rỗng, nhưng không phải là do trút được gánh nặng đáy lòng xuống. Đó là cảm giác trống trải do cái gánh nặng khổng lồ vô cơ mắc phải này đã quét sạch mọi thứ khác ra khỏi lồng ngực.

“Con đã luôn muốn gặp bố”.

Hikari nhìn đắm đắm vào mắt bố, khẽ khàng nói.

“Cả con, cả Kei nữa”.

“Thì bố cũng vậy”.

Cha cười nói. Giây phút đó, từ sâu trong mắt ông, Hikari đã nhìn thấy ánh nhìn toan tính. Ông nhanh chóng cân đo đong đếm tác động của lời nói của mình tới người đối diện trong đầu và đặt những tính toán đó lên trên cái thực tâm của bản thân. Đó là lần đầu tiên Hikari thấy một mảng ghê tởm đến vậy trong mắt cha. Tuy rằng chỉ là trong khoảnh khắc đó thôi. Một vốc bột màu đen tung bay trong gió, từng nhúm từng nhúm một sẽ biến mất, rồi hoàn toàn hòa tan vào trong không khí lúc nào không hay. Thế nhưng, ngay lúc đầu Hikari chắc chắn đã nhìn thấy những mảng đen đó, trước khi cơn gió cuốn chúng bay xa.

Tới đây, Hikari cảm giác như sợi chỉ mỏng manh vẫn níu giữ tâm can cô lặng lẽ đứt. Sự tồn tại của cái tôi yêu quý và kính trọng cha suốt hàng chục năm qua nhanh chóng sụp đổ rồi biến mất.

Và rồi, chẳng còn lại gì cả.

“Bố vẫn khỏe mạnh nhi?”

Nói lời cuối rồi Hikari quay lưng lại phía ông. Gò má ông đã có da có thịt hơn so với lần cuối cùng gặp, nhếch lên một cách xấu xí giống như đang chào hỏi cấp trên trong công ty, đầu rướn ra trước, một tay giơ cao, đều là những hành động không cần phải suy nghĩ. Đáy lòng cô nổi lên vô số những lời nguyên rủa khinh miệt, lần lượt muốn thể hiện hẳn ra ngoài mặt. Thế nhưng trước khi lời nói chạm đến họng thì đã bị nuốt xuống khoảng trống to lớn lấp đầy lồng ngực rồi mất tích. Thế rồi, chỉ còn đọng lại cảm giác trống trải hụt hẫng.

Khuôn mặt vẫn hướng thẳng về phía trước, Hikari quay lại con đường nhỏ trong công viên tối. Khu vườn ươm rộn vang tiếng côn trùng mùa thu. Hồi tiểu học, đã có lần cha dẫn Hikari và Kei tới rừng cây sồi vào buổi tối để bắt bọ cánh cứng. Khi đó, từ trong đám cỏ mọc dưới chân cây sồi quả thực có phát ra nhiều tiếng kêu của loài côn trùng vô hình. Mùi nhựa cây như mũ nấm ẩm ướt ngoi lên khỏi mặt đất hăm hơi lẫn khuất, không gian tối tăm chỉ âm vang tiếng ba người. Tiếng lá rơi xào xạc ở đâu đó khiến chị em Hikari và Kei sợ hãi vì tưởng là gấu. Cả cha cũng thế, nhìn chăm chú vào chỗ đó với gương mặt nghiêm trọng, có lẽ là ông cố tình. Ký ức trong

Shusuke Michio

đêm trăng tà như một bức tranh bóng đổ. Đến tận bây giờ, Hikari vẫn cho rằng một con gấu lớn đã đang ẩn nấp đằng sau đám lá cây. Cô biết toàn bộ khu rừng sôi hẹp được bao quanh bởi đồng ruộng nên không thể nào xuất hiện gấu được. Nhưng mà chỉ cần bản thân nghĩ là có thì nơi đó sẽ tồn tại loài gấu đáng sợ. Cùng với cha, Hikari và Kei trong khoảng thời gian phiêu lưu ngắn ngủi đã vượt qua mọi khó khăn nguy hiểm và sống sót trở về. Trước khi tái ngộ, thực sự người cha đã dứt liên lạc của Hikari vẫn phong trần như mọi khi. Đám lá cây đó vốn dĩ không nên được phui đi, điều ẩn giấu bên dưới chúng vốn không nên được nhìn thấy.

“Lâu lắm rồi chú mới thấy gordioidea đấy”.

Hôm nay, sau khi Sundowner luyện tập xong, Nogiwa đi ra khỏi Strat Guy rồi trở về nói với Hikari vậy.

“Gordioidea?”

Hikari thắc mắc hỏi lại, Nogiwa liền giải thích sơ qua cho cô về sinh vật này: loài kí sinh trùng mảnh nhỏ như sợi chỉ, kí sinh trong bộ ngựa, sinh trưởng trong ổ bụng nó, cuối cùng sẽ ăn rỗng con bộ ngựa tù trong. Nghe Nogiwa nói, Hikari lập tức liên tưởng tới sinh mệnh đang lớn lên trong bụng mình. Một sinh mệnh đến từ mong mỏi có lại người cha ích kỷ và mơ hồ, tá túc bên trong cơ thể cô.

Một sinh mệnh rồi sẽ biến mất trong khoảng một tuần nữa.

“Chị sẽ bị cảm đấy”.

Có tiếng nói vang lên. Hikari quay đầu lại, Kei đang mở hé cửa nhìn cô.

“Không sao đâu. Chị sẽ mặc đồ ngủ đằng hoàng rồi mới ngủ”.

Kei lặng lẽ đi qua sàn nhà tối, bước vào phòng vệ sinh. Các lỗ vuông nhỏ trên cánh cửa phát ra ánh sáng vàng. Có lẽ Kei đã nhận ra kinh nguyệt của chị gái mình đã bị ngừng. Từ lâu lắm rồi, chu kỳ hành kinh của hai người gần như trùng nhau một cách hoàn hảo. Những người phụ nữ sống chung với nhau thường hay xảy ra chuyện kỳ lạ như vậy.

Nhưng Kei không có ý định tra hỏi gì Hikari cả. Bởi vậy, Hikari cảm thấy nhẹ nhõm, nhưng đồng thời lại có chút bất an.

Phải chăng Kei đã biết cha của đứa bé trong bụng Hikari là ai?

Chương 2:

Có chuột

Có chuột

Đừng nhìn xuống chân

Chẳng ích gì đâu

Chúng tồn tại bên trong

Tồn tại bên trong người đó

Sundowner “A rat in your head”

(1)

Người ta không thể trở thành sát nhân chỉ bằng mỗi sát ý. Giữa sát nhân và sát ý có rất nhiều sự trùng hợp ngẫu nhiên xen vào. Lần đầu tiên Himekawa ngộ ra điều đó là một tuần sau ngày hắn ôm ấp Kei.

Vác hộp đàn guitar trên vai, Himekawa lơ đãng phóng tầm mắt ngắm nhìn cảnh sắc bên ngoài khung cửa sổ tàu điện trên tuyến Takasaki. Mây sà xuống thấp lè tè. Bên dưới những

mảng màu xám tà tà đó, những tòa nhà cao tầng trôi đi vun vút từ trái qua phải. Thỉnh thoảng, như chợt nhớ ra, những dãy nhà dân cũ kĩ liền chen ngang rồi kéo dài. Nghĩ tới đây thì tàu cũng sắp đến bãi đỗ xe lớn của trung tâm thương mại. Trong suốt hai mươi ba năm Himekawa sống dọc trên tuyến Takasaki này, quang cảnh thành phố gần như đã thay đổi hoàn toàn.

Khoảng một tuần trước, Himekawa nghĩ rằng hẳn đã trông thấy chiếc vỏ guitar bass màu đen của Tanio biến mất vào trong đám đông nhộn nhạo ở phía bên kia đường ray tàu. Từ đó tới giờ, Tanio vẫn chưa liên lạc lại với hắn.

Phải chăng là đã bị cậu ta nhìn thấy rồi?

Himekawa biết rằng, từ trước tới nay, Tanio luôn có tình ý đối với Kei. Cậu ta không nói hẳn ra, nhưng Tanio là người rất dở che giấu tình cảm của bản thân. Cả Himekawa lẫn Takeuchi đều nhận ra. Mà chắc đến cả Kei cũng không ngoại lệ.

Ngày hôm nay, Himekawa đã quyết định rằng, từ giờ trở đi, khi gặp mặt Tanio và Kei ở Strat Guy, hắn sẽ ứng xử với cả hai một cách bình thường.

Tối hôm đó, Himekawa đã tiễn Kei về tận nhà. Hắn đã bước qua bậc thềm cửa ngôi nhà này không biết bao lần. Nhưng đó là lần đầu tiên Himekawa đặt chân vào phòng Kei ở phía sau phòng ăn. Trong căn phòng không trang trí màu mè, xuyên qua tấm rèm mỏng, chiếc giường bừng sáng, như thể được vuốt ve bởi ánh trăng. Giường của Kei cũng giống

Shusuke Michio

như của Hikari phòng bên cạnh. Mỗi khi Kei không có nhà, Himekawa và Hikari lại cùng nhau lăn lộn trần trướng trên giường phòng bên.

Từ đầu tới cuối, Kei chỉ giữ im lặng, kể từ khi ở trên tàu điện cho tới lúc tản bộ từ ga về căn hộ. Khi bước vào phòng và Himekawa tiến lại ôm chặt lấy cơ thể cô, Kei vẫn không nói tiếng nào, đôi môi lặng yên. Himekawa nghĩ rằng, trong bóng tối dưới mí mắt đang khép chặt kia, hơi thở nặng nề đang dần trở nên hoang dại của cô tượng trưng cho sự phản kháng không nói thành lời.

Hắn quyết định dừng lại.

Himekawa rời khỏi đôi môi của Kei, hít thở nhẹ nhàng và thả lỏng vòng tay đang ôm lấy Kei. Hắn đẩy nhẹ cơ thể cô ra, nhìn thẳng vào khuôn mặt cô. Trong giây phút đó, biểu cảm của Kei đột ngột biến đổi ngay trước mắt hắn, giống như một đứa trẻ đang chực òa khóc vậy, hoàn toàn ngoài dự đoán của Himekawa. Khoảnh khắc tiếp theo, Himekawa cảm nhận được vòng tay Kei đang siết chặt lấy hắn, đôi môi cô áp lên đôi môi hắn, chiếc lưỡi như con cá nhỏ xinh nhanh chóng thâm nhập vào khoang miệng hắn sục sạo, bẽn lẽn vụn vụn thân mình rồi nhanh chóng chạy trốn.

“Tốt thôi, nhưng mà...”.

Lần đầu tiên Kei cất lời, dù chỉ là vài từ ngắn ngủi.

“Với lại...”.

Cởi bỏ lớp trang phục bên ngoài, làn da trần của Kei phơi bày ra trước mắt. Mùi hương cơ thể ngọt ngào như trẻ con thoang thoảng rồi nồng đậm dần lướt qua cánh mũi Himekawa. Mặc dù là chị em nhưng lại có mùi hương khác biệt. Dưới ngón tay và làn môi của hắn, cơ thể bé nhỏ của Kei bất động. Thịnh thoảng toàn thân cô run rẩy như bị chuột rút, Kei ép chặt mu bàn tay lên miệng, ngăn không cho hơi thở hỗn hển thoát ra. Có lẽ cô đang trốn tránh cảm giác tội lỗi đang trào dâng khi âu yếm người tình của chị gái ngay tại nơi ở của hai chị em. Thế nhưng, trước sự kinh ngạc của Kei, cơ thể trở nên ẩm ướt đã phản bội lại vẻ bề ngoài của cô. Say mê ngắm nhìn thân thể trắng ngần của Kei dưới mi mắt khép hờ, trong lòng Himekawa chợt nảy sinh một dự cảm: Khi đi vào bên trong cô, hắn bỗng thấy bức bối khó chịu.

“Kei”.

Himekawa bất giác ngẩng đầu nhìn Kei. Cô ngược nhìn lại với gương mặt cười điểm chút nghiêm trang.

“Anh ngạc nhiên lắm à?”.

Nói rồi nụ cười trên gương mặt cô liền trở nên mịt mờ. Linh cảm của Himekawa đã thành sự thật.

Kei – hai mươi lăm tuổi – vẫn còn là trinh nữ.

Nét mặt Kei vẫn vẹn trong hạnh phúc, hòa nhịp cùng chuyển động của Himekawa. Đôi chân cô quăn chặt lấy chân Himekawa, hai tay bấu chặt vào vai hắn.

“Không phải do nguyên nhân to tát như là chấn thương gì đâu. Chỉ là em thấy hơi sợ cơ thể đàn ông thôi. Thế rồi thoảng cái đây thôi mà tuổi hai mươi của em đã trôi đi một nửa rồi”.

Shusuke Michio

Sau khi xong xuôi, Kei bọc bạch với Himekawa.

“Hồi học lớp một, có lần em đã bắt gặp bố đang làm chuyện ‘kỳ lạ’ với mẹ. Chuyện đó không xảy ra ở đây, mà ở trong một căn hộ lớn hơn nhiều, hồi mà cả gia đình bốn người vẫn còn sống cùng nhau”.

Sau khi tách khỏi cơ thể Himekawa, giọng điệu của Kei bỗng trở nên lạnh lùng xa cách.

“Hình như có thuật ngữ là bạo dâm và khổ dâm phải không? Giờ nghĩ lại, có vẻ như bố có xu hướng bạo dâm. Thế nhưng, mẹ thì chẳng thích thú chút nào khi bị như vậy. Dù nghĩ thế nào đi chăng nữa, mẹ vẫn ghét cay ghét đắng những lúc đó, thậm chí còn sợ nữa...”.

Đêm đó, Kei bắt gặp cánh cửa phòng ngủ của đôi vợ chồng đang hé mở. Khẽ nhìn vào bên trong, cô chứng kiến cảnh người cha trần truồng đang bạo hành người mẹ lỏa lồ của cô một cách tàn khốc.

“Bố cuộn cái thắt lưng to bản nạm dây đính tán quanh cánh tay còn trên lưng mẹ chẳng chịt những vết thương hằn. Cảm giác như là không đánh đập mà dần dần vẫn bị thương vậy. Lúc ấy, em sợ rằng bố đã phát điên mất rồi. Sợ, sợ lắm. Em lập tức tránh xa khỏi chỗ đó, im lặng trở về phòng”.

“Thế rồi, em cuộn tròn người trong chăn cho tới sáng”.

“Em đã không kể cho chị nghe. Nếu chứng kiến chuyện đó, hẳn là chị sẽ không còn tâm huyết đi tìm kiếm bố như vậy nữa.”

Ngay từ ban đầu, chẳng phải nguyên nhân khiến bố mẹ ly hôn chính là chuyện đó sao?”.

Nói tới đây, Kei liền im bặt.

Dưới ánh trăng rọi qua tấm màn, cơ thể trần trụi của Kei hiện lên trắng trẻo mịn màng. Cô nằm im, không nhúc nhích dù chỉ một đầu ngón tay của đôi tay đang trải dài trên ga giường, khuôn ngực chầm chậm phập phồng theo từng nhịp thở.

Trên chiếc giường hẹp, thân hình cao lớn của Himekawa nằm bên cạnh Kei.

Trong đầu hẳn hoàn toàn trống không.

“Chị gái em sắp tan làm ở studio rồi”.

Kei quay đầu lại, nhìn đồng hồ trên tủ đầu giường, khuôn mặt nghiêng nghiêng ánh lên màu trắng xanh dưới ánh sáng màn hình điện tử. Đôi mắt cô mệt mỏi trĩu xuống.

“Anh về đây”.

Himekawa ngồi dậy mặc quần áo.

“Khi hai người bọn em còn học tiểu học...”.

Kei lẩm bẩm sau lưng Himekawa.

“... Có được mua cho hamster. Là hai con cái, giống như em và chị. Thế nhưng ngày nọ, khi bọn em đang ở trường học, một con bị chết nên bố đã vứt nó đi rồi”.

“Vứt xác con Hamster ư?”.

Shusuke Michio

“Vâng, nhưng mẹ vì không muốn cho bọn em biết, nên đã tới cửa hàng thú cưng mua một con giống y hệt về, bí mật thả vào trong hộp. Em đã không hề nhận ra”.

Himekawa không hiểu vì sao Kei lại nói chuyện này.

“Khi nào thì em biết điều đó vậy?”.

“Vài tuần sau đó, mẹ thú nhận với bọn em trong lúc say”.

“Thật là không ngờ đến”.

“Vâng, em đã không ngờ”.

Kei nhìn chăm chăm vào màn hình điện tử, tóc mái rung rung trong ánh sáng xanh.

“Nhưng có lẽ chị em đã nhận ra ngay từ đầu rồi, từ giây phút bố bước vào và nhìn thấy con hamster mới. Chị nói rằng đã chạy xuống chỗ đổ rác dưới chân chung cư, bởi tung túi đựng rác tươi sống tìm kiếm. Sau đó, quả nhiên đã phát hiện ra xác con hamster bị vứt đi”.

Rốt cuộc thì Kei đang định nói điều gì?

“Kei...”.

Đột nhiên cô ngẩng đầu nói:

“Có lẽ chị em đã nhận ra rồi”.

Đôi mắt Kei như vừa cầu khẩn van xin, lại vừa như cự tuyệt.

Himekawa không thốt ra lời. Hắn không thể nghĩ ra lời nào để nói ngoại trừ vài câu an ủi và những lời phân trần biện

bạch. Vậy nên, Himekawa đành cúi người xuống giường, khóa lấy môi Kei. Giây phút đó kéo dài trong chốc lát. Hàm răng Kei vẫn buốt bình cắn chặt.

Cuối cùng, Himekawa đứng dậy, rời khỏi giường của Kei, đi ra khỏi phòng. Hắn ra khỏi căn phòng ăn tối om, xỏ đôi giày cổ ngắn vào chân tại bậc thềm nhà. Khi Himekawa đứng thẳng người lên, cơ thể trần trụi của Kei đột nhiên chạm vào lưng hắn. Sau đó, cô vỡ òa trong tiếng nức nở. Hai tay cô quấn chặt lấy Himekawa, không cho hắn quay người lại. Cô khóc mãi không ngừng.

Himekawa lục tìm trong túi quần jeans, đầu móng tay lần sờ theo hình dáng nho nhỏ của viên đá mặt trăng – chiếc vòng cổ ngày hôm đó Kei đưa cho hắn.

Bầu trời xám xịt tà tà đang dần trôi bên ngoài khung cửa sổ.

Đã một tuần rồi hắn không gặp Hikari. Nếu hắn không chủ động gọi điện cho cô thì cô cũng chẳng gọi lại cho hắn. Ngày hôm kia, trong khi đi làm, Himekawa có ghé qua ngân hàng để rút số tiền mà tuần trước Hikari có bảo với hắn ở Strat Guy. Himekawa gấp phong bì đựng tiền làm đôi rồi nhét vào túi sau quần jeans. Hắn định là hôm nay khi nào gặp Hikari thì sẽ đưa cho cô.

Tàu điện giảm tốc, chậm chậm tiến vào nhà ga cách Ofuna hai trạm. Himekawa khoác hộp đàn guitar trên vai, bước xuống

Shusuke Michio

sân ga cùng với đám học sinh và gia đình chúng. Đồng hồ điểm gần ba giờ chiều. Thời gian thuê buồng luyện tập theo thứ tự ở Strat Guy là từ bốn giờ nên hắn vẫn còn khoảng một tiếng rảnh rỗi.

Rời khỏi quầy soát vé, Himekawa đi xuống cầu thang dẫn ra khỏi nhà ga. Rẽ vào đường nhánh trên con phố lớn, hắn nhìn chằm chằm xuống mặt đất xám xịt, tiếp tục bước đi. Những tòa nhà cao tầng xung quanh dần dần thưa thớt đi theo từng bước chân, nhường chỗ cho những bãi đất trống và những ngôi nhà dân cũ kỹ.

Hình ảnh của mẹ lại hiện lên trong tâm trí Himekawa.

Một gương mặt vô cảm.

Từ sau cái chết của chị và cha, mẹ đã không còn mỉm cười, cũng không buồn nhìn mặt Himekawa nữa, dù có nói gì hay nghe thấy gì, kể cả khi bà bị dao làm bết cắt sâu vào ngón tay giữa cũng vậy. Mặc cho Himekawa đang ở ngay cạnh đó, mẹ dùng tay phải ép chặt ngón giữa bị đứt, máu tuôn đầm đìa, vương vãi trên quần áo và sàn nhà, khuôn mặt tái nhợt nhìn chằm chằm vào cái điện thoại. Bà không kêu cứu, cũng chẳng nhờ gọi xe cấp cứu. Đó là lý do vì sao hắn đã không lập tức nhận ra rằng bà đang bị thương. Khi trông thấy mẹ ngồi thụp trên vũng máu đang nhỏ giọt, hắn vội vã chạy đi lấy hộp cứu thương để cầm máu rồi gọi xe cấp cứu. Trong suốt quá trình đó, bà vẫn im lặng, chỉ đăm đăm nhìn vào ngón tay.

Himekawa vẫn còn nhớ, lần đầu tiên hắn cúi đầu trước mẹ là vào mùa hè năm lớp mười một.

Hắn muốn học đại học. Để được nhập học thì phải có tiền đóng học phí. Nhờ đi làm bán thời gian mà Himekawa đã trang trải được một phần, nhưng phần còn lại liệu hắn có xoay sở được không?. Himekawa đã tới xin mẹ giúp đỡ. Thế nhưng, bà chỉ đáp lại gọn lỏn:

“Tao sẽ không tốn tiền cho mày nữa”.

Giây phút đó, bà cũng không buồn nhìn mặt Himekawa.

Cuối cùng thì hắn đã làm gì nên tội? Chẳng gì cả. Kẻ đã hủy hoại cuộc đời mẹ không phải là hắn. Bà biết điều đó, chắc chắn. Kẻ đã lấy đi hi vọng sống của bà không phải là hắn, không phải là hắn...

Himekawa dừng bước, ngẩng đầu lên. Tòa nhà gỗ hai tầng giống như tàn tích của thời đại, trông có vẻ u sầu hơn mọi khi dưới bầu trời mây xám xịt. Ở ngoài hành lang tầng một và tầng hai là năm cánh cửa đã tróc sần lớp sơn phủ. Tấm bảng tên “Himekawa” viết bằng bút không xóa được gắn trên cánh cửa ở trong cùng tầng một.

Himekawa và mẹ đã từng sống ở đó. Khi hắn học lớp một, bà đã bỏ ngôi nhà cũ, dẫn hắn tới sống tại căn hộ hai phòng ngủ, một phòng bếp sinh hoạt này. Giờ chỉ còn bà sống tại đây.

Ngay khi tốt nghiệp cấp ba, Himekawa đã chuyển ra khỏi căn hộ này. Nhưng thỉnh thoảng hắn vẫn tạt qua xem tình hình mẹ thế nào. Nói cho cùng hắn cũng không thể bỏ mặc bà cô độc được. Mẹ chưa bao giờ pha trà hay mời hắn quà bánh,

Shusuke Michio

nhưng cũng chẳng bao giờ cấm hẳn bước chân vào nhà. Bà luôn luôn im lặng để mặc Himekawa đi vào trong.

Thế rồi, bà chỉ yên lặng như vậy.

Himekawa nhấn chuông, tiếng chuông cửa to như đồng hồ báo thức vang lên.

Trên sàn nhà trải chiếu tatami, mẹ trông như một pho tượng Phật bằng đá. Pho tượng xám ngắt đã bị người đời lãng quên nhiều thập kỷ, pho tượng đã hoàn toàn đánh mất biểu cảm.

Lúc nào cũng vậy.

Himekawa hỏi thăm tình hình sức khỏe gần đây của mẹ. Bà chăm chăm lắc đầu, khuôn mặt già nua thê lương vẫn nhìn đăm đăm vào mặt bàn. Đó là câu trả lời bất biến của bà, cũng là hàm ý với Himekawa rằng có hỏi thêm cũng vô nghĩa thôi.

Lúc nào cũng vậy.

Đôi mắt mẹ chùng xuống - đôi mắt của một người chỉ còn có thể hồi tưởng về quá khứ. Tâm hồn bà vĩnh viễn đã bị hủy hoại.

Không khí u ám trong căn phòng nồng đậm mùi sơn vẽ. Sàn nhà vung vãi tranh màu nước của mẹ. Tranh vẽ chị đang chạy trên thảm cỏ, chị đang chống cằm trên bàn, chị đang nhoẻn miệng cười, chị đang nghiêng đầu sang bên phải, chăm chú nhìn cái gì đó... Himekawa đưa mắt ngẩng nhìn lần lượt những bức tranh đó như mọi khi. Hắn nán lại lặng ngắm một khung tranh treo trên tường với mặt kính vỡ nát. Đây

là bộ khung mẹ đã mua về rồi đánh rơi ngay trước cửa nhà ngày hôm ấy. Lồng bên trong đó là bức tranh ông già Noel đang cười trên nền tuyết trắng. Ông già Noel dễ thương mang gương mặt của chị. Đây là bức tranh mẹ đã vẽ trong bếp ngày hôm đó, là món quà Giáng sinh mẹ dành tặng cho chị.

Một lúc sau, Himekawa ngồi dậy. Giẫm chân lên bức tranh trên nền chiếu tatami, hắn đi ra khỏi căn phòng sâu muộn. Thế rồi, như mọi lần khác, hắn ngoảnh lại, vẫn thốt ra cùng một câu:

“Con đã làm gì?”.

Mẹ chỉ lắc đầu, lần nào cũng vậy.

Himekawa rời phòng, ra khỏi hành lang ngắn rồi xỏ chân vào giày. Đẩy cánh cửa nhóp nhép mở toang, tiếng bản lề kêu ken két, Himekawa hít thở bầu không khí ở bên ngoài. Những gì còn đọng lại là sự giải thoát đau buồn. Vỡ kịch cứ lặp đi lặp lại hết lần này tới lần khác đã chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Một cảnh tượng cứ tái diễn, một người mẹ không đổi khác. Himekawa đã từ bỏ việc tìm kiếm sự thay đổi rồi.

Thế nhưng, lần này lại khác.

Từ tận đáy lòng, cậu cảm nhận rõ ràng rằng một thứ gì đó vốn không tồn tại đang xoắn lại trong vòng xoáy đen ngòm.

“Hôm nay em đã nhận được lịch hẹn qua điện thoại”.

Đóng cánh cửa lại đằng sau, Himekawa ngẩng đầu nhìn bầu trời mùa đông tối sẫm, cảm giác như bị nghiền nát bởi những đám mây bay thấp tà tà.

Shusuke Michio

“Anh chỉ cần ký giấy chấp thuận thôi”.

Trong thâm tâm hắn chợt nhói lên một tiếng.

“Thật không đỡ được, tự nhiên chui vào bụng làm tổ cơ đấy”.

Ngay lập tức, Himekawa đã ngộ ra, đó là công tắc kích hoạt sát ý.

(2)

Sau khi lựa chọn điều trị tại gia, cha hắn dường như chỉ dành cả ngày để ngắm nhìn những bức tường trong phòng kiểu Nhật, hiếm lắm mới nói vài lời dạy dỗ Himekawa. Đến bây giờ hắn vẫn không quên được, khi hắn lật giờ những trang sách tranh mà hắn tìm thấy ở tủ sách gần giường của cha, hoàn toàn không có khái niệm gì.

“Có vẻ như con tìm nhầm thứ rồi”.

Trang sách ấy vẫn để mở, Himekawa quay đầu về phía người cha đang nằm trong chăn. Ông hơi nhướn lông mày, gương mặt gầy gò, làn da nhăn nheo nhìn về hướng hắn thắc mắc. Hắn liền mang quyển sách tới bên cạnh và chỉ cho ông xem trang sách.

“Bức tranh này với bức tranh này...”.

Ngày đó tất nhiên là Himekawa không biết, giờ nhớ lại, đó là tranh Van Gogh. Sinh thời, cha rất có hứng thú với hội họa. Những cuốn sách về tranh sơn dầu được xếp đầy thành hàng trên giá. Trang sách mà Himekawa cho cha xem là giới thiệu

vẽ tranh sao chép theo phong cách Ukiyoe của Van Gogh. Bức họa Ukiyoe “Edo trong mưa” của Hiroshige và bức tranh Van Gogh vẽ lại bằng sơn dầu được in màu và sắp xếp từ trái qua phải. Bức bích họa bao gồm một cây cầu gỗ bắc ngang qua con sông lớn, trên cầu là người dân bị mắc mưa đang hốt hơ hốt hải qua lại.

“Người này bắt chước người này à?”.

Himekawa cất giọng hỏi, chỉ tay vào hai phía. Cha im lặng lắc đầu, nhấp máy lần môi mỏng thô ráp.

“Đó là tranh sao chép”.

Himekawa không hiểu cha đang nói gì. Trong một giây phút, hắn còn tưởng rằng ông đang phát bệnh nên mới nói ra những từ ngữ vô nghĩa. Thế nhưng ngay lập tức, hắn nhận ra rằng là do hắn không biết đến từ “tranh sao chép” mà thôi.

“Chẳng phải vẫn là bắt chước sao?”.

Cha liền sửa lại:

“Là bắt chước một cách công phu”.

Himekawa im lặng ngấm nhìn gương mặt cha. Hắn không hiểu những lời ông vừa nói, nhưng lại cảm thấy vui sướng vì đã lâu lắm rồi mới được trò chuyện cùng ông.

“Nếu bắt chước một cách công phu thì ta sẽ hiểu được điều mà người đó thực sự muốn làm”.

Nói tới đây thì ông ngừng lại. Khi Himekawa nhận ra, cha đã ngoảnh mặt đi, đôi mắt vô hồn đắm đắm nhìn vào một

Shusuke Michio

điểm trên bức tường trống trải. Màu nâu từ chiếc mũ len trùm đầu của ông phản chiếu trong ánh mắt, vẫn còn đọng lại mạnh mẽ trong trí óc Himekawa tới ngày nay.

Khi hần bước chân vào Strat Guy thì Kei đã đang ở phòng chờ. Cô mặc áo khoác nhẹ, ngồi trên chiếc ghế tròn quanh bàn, nghiêng nghiêng người hí hoáy làm gì đó. Himekawa khẽ chào Nogiwa đang đứng ở quầy lễ tân rồi ngồi xuống bên cạnh Kei.

Kei ngẩng mặt lên, đôi mắt mơ màng như làn sương chăm chú nhìn sang phía bên kia bàn. Bấy giờ cô mới nhận ra là Himekawa vừa bước vào nên có chút ngạc nhiên.

“Đang làm gì vậy?”.

Himekawa cười.

“À, em đang chỉnh lại bàn đạp đôi. Đinh vít bị lỏng nên em có đi mượn cái tuốc nơ vít ở văn phòng...”.

Bàn đạp đôi là một khí cụ được sử dụng để tạo ra tiếng trống bass bằng đôi chân. Hai đầu dùi trống xếp thẳng hàng sẽ chuyển động kết hợp với hai bàn đạp hai bên để cùng tạo ra một âm bass. Nếu như có hai trống bass thì đương nhiên thiết bị này là không cần thiết. Nhưng bộ trống ở Strat Guy chỉ có một trống bass. Hầu hết các studio và sàn diễn nhạc sống đều như vậy.

“Chị gái em đang ở bên trong nhà kho”.

Ý thức được điều đó, giọng cô trở nên lạnh nhạt. Kei lại cúi đầu xuống vắn tước nơ vít. Vẫn giữ nguyên tư thế, cô nói:

“Anh trả lại cho em cái vòng cổ em cho anh mượn hôm trước nhé?”

Himekawa không đáp, chăm chú ngắm đôi vai nghiêng nghiêng của Kei.

“Em xin lỗi, là em cho anh mượn, nhưng mà... không có cái vòng cổ, em cứ thấy không bình tĩnh...”

Himekawa cho tay vào trong túi quần jeans, lôi ra một vòng dây da, viên đá hình giọt lệ màu trắng sữa khẽ lay động.

“Anh cứ để trên bàn ấy”.

Himekawa làm theo lời cô bảo, hần vẫn lặng yên, không nói một lời.

Rời khỏi khu vực chờ, Himekawa tiến vào dãy hành lang buồng tập. Tuy là chủ nhật nhưng toàn bộ tám buồng tập không được dùng hết. Đèn đóm tắt hết, tối đen như mực. Rẽ vào góc chữ L, Himekawa hướng về phía nhà kho ở góc hành lang.

Cái nhà kho đó, trước khi cả đám Himekawa tới Strat Guy, vốn là một buồng tập. Vì trong studio không có chỗ nào để chứa phụ tùng của máy khuếch âm và các thiết bị nhỏ khác nên chỗ đó đã được trưng dụng. Mặc dù đồ đạc đều được chuyển ra ngoài, một phần tường bị phá bỏ để lắp cửa cuốn nhưng các chỗ khác thì hoàn toàn giống với một buồng tập. Cánh cửa cách âm hai lớp ở lối vào vẫn được giữ nguyên.

Shusuke Michio

Himekawa đứng ở ngoài cửa, nhìn vào bên trong nhà kho. Phía bên kia bốn ô kính vuông trang trí, hẳn có thể thấy lưng áo tập xanh dương của Hikari đang cúi húi làm gì đấy.

Hắn liếc qua đồng hồ đeo tay. Đã ba giờ bốn mươi hai phút chiều.

Himekawa quay cần gạt, mở cánh cửa bên ngoài, sau đó liền đẩy mở cửa trong.

“Giật cả mình!”

Hikari quay đầu lại, hai mắt mở to. Biểu cảm giống hệt như Kei hồi nãy.

“Chắc anh nên gõ cửa nhỉ?”

“À không, em đang mãi suy nghĩ ấy mà”.

Hikari hạ thấp giọng, quay lưng về phía Himekawa rồi ngồi xuống, đôi tay đeo găng bảo hộ bắt đầu thu dọn đám shield lăn lóc trên sàn.

“Trong này lạnh thật”.

“Vận động cơ thể là nóng lên ấy mà”.

“Hôm nay em thu dọn nhà kho à?”.

Himekawa đưa mắt nhìn quanh nhà kho đánh giá một lượt, vương vãi trên nền nhà là những đầu cố định cấp nối, chũm chọe to, chũm chọe trung, trống lầy, trống bass. Effector và máy trộn âm được xếp trên giá treo tường. Khoảng một phần ba diện tích căn buồng phía trong cao hơn mặt đất tầm mười lăm cen-ti-mét. Điểm này là giống với các buồng tập khác. Ở

Strat Guy, chỗ để dàn trống sẽ luôn cao hơn hẳn. Trong nhà kho thì nơi đó không để dàn trống, thay vào đó là hơn hai mươi dàn máy khuếch âm từ nhỏ tới lớn xếp ngay ngắn thẳng hàng. Nói ngắn gọn, nó đã trở thành chỗ để máy khuếch đại âm thanh. Cái máy ở gần Himekawa nhất vô cùng to lớn đồ sộ, còn cao hơn cả hẳn nữa. Một mặt phẳng dốc nghiêng bằng kim loại bắc lên bệ xếp máy, được dùng khi cần nâng hạ bộ khuếch âm có gắn bánh xe.

Các thiết bị hạng nặng ở đây không phải là không được sử dụng. Strat Guy có cho các sàn diễn nhạc sống và khách hàng cá nhân thuê nhạc cụ, các thiết bị này là chuyên dụng cho mục đích đó.

Ở bên trái căn buồng là cửa cuốn dùng để vận chuyển thiết bị ra vào. Nhưng bây giờ nó đang bị đóng chặt.

“Thu dọn nhà kho, nhân tiện kiểm tra tình trạng toàn bộ máy móc trong này một lượt luôn...”

“Lúc khác kiểm tra không được à?”

“Sắp bán cho người ta rồi”.

“Bán?”.

Himekawa vô thức quay lại về phía Hikari.

“Vì sao vậy?”.

“Studio này sẽ đóng cửa thôi”.

Hikari nói như thể “chẳng có chuyện gì đâu”, vừa tiếp tục chậm chậm thu dọn đồ đạc.

Shusuke Michio

“Chú Nogiwa kinh doanh khó khăn quá”.

Nếu như hôm nay không được nghe chuyện ấy hẳn là sau này Himekawa sẽ bị sốc lắm. Strat Guy là studio mà hẳn thường lui tới từ hồi học cấp ba, qua bao nhiêu giai đoạn thăng trầm, hạnh phúc lẫn đau buồn. Nhưng dù vui hay buồn, trái tim Himekawa đã trở nên tê liệt trước cú sốc mới.

“Các đơn hàng thuê thiết bị vốn rất ít, còn cho thuê phòng tập thì từ năm ngoái đã sụt giảm nhanh chóng. Như hôm nay, lịch đặt buổi của nhóm khác sau nhóm anh Ryou cũng là từ tám giờ. Thế này thì kinh doanh làm sao được”.

Lịch đặt buổi tập không tới đêm.

“Vậy à?”.

Himekawa lăm bắm, rồi một lần nữa nhìn khắp gian nhà kho: shield, chũm chọe, máy trộn âm, bộ khuếch âm. Hikari tiếp tục công việc trong im lặng.

“Ngày mai em sẽ đến bệnh viện nhỉ?”.

Himekawa rút phong bì ở túi sau quần jeans ra, tiến lại gần chỗ Hikari.

Hắn chẳng nói gì, chỉ đưa phong bì cho cô. Gương mặt cô nghiêng nghiêng phía sau làn tóc dài, vô cảm như mặt nạ kịch Noh – gương mặt của người chị gái đã chết trong vườn nhà.

“Em xin lỗi”.

Kể cả khi nói vậy, biểu cảm trên gương mặt Hikari vẫn không biến đổi. Hikari đưa bàn tay đeo gang bảo hộ đã bẩn

ra đón lấy phong bì từ tay Himekawa, rồi cô đứng thẳng dậy, nhét nó vào túi quần jeans của mình. Ngẩng đầu lên, Hikari nhìn thẳng vào Himekawa.

“Em nghĩ, có lẽ mình nên chia tay đi”.

Đâu đó trong tâm trí Himekawa đã đoán trước được điều này. Hắn nhìn lại vào đôi mắt phủ mờ sương của Hikari, cất lời hỏi:

“Vì sao?”.

“Vì chuyện của Kei. Anh hiểu chứ?”.

“Cô ấy thì liên quan gì?”.

“Chẳng phải anh đã yêu con bé từ rất lâu rồi sao?”.

Trước câu nói lạnh lùng của Hikari, Himekawa đành ngậm chặt miệng.

“Nếu là người phụ nữ khác thì chắc hẳn sẽ còn cách nào đó ngoài chia tay. Nhưng vì đối phương là Kei, nên không thể khác được”.

Hikari nói với chất giọng lãnh đạm.

“Studio này cũng sắp đóng cửa, em cũng hoàn toàn nói lời tạm biệt với anh Ryou rồi. Nhưng cho anh biết, sau khi chia tay với em, đừng có nghĩ tới chuyện này nợ với Kei. À mà, có lẽ Kei không cảm thấy thế”.

Hikari nhẹ nhàng đặt tay lên ngực, mỉm cười hỏi Himekawa.

“Mà tiện đây, anh có biết gì không? Có vẻ như con bé đã lần đầu tiên làm chuyện-ấy với ai đó rồi”.

Shusuke Michio

Himekawa ngẫm nghĩ một lúc rồi lắc đầu. Nhưng dường như Hikari không nhìn thấy cử chỉ đó.

“Anh ngạc nhiên lắm hả?”

Cô tiếp tục.

“Anh cũng biết đấy, phụ nữ mà. Thực sự chỉ cần nhìn thôi. Còn rõ ràng hơn cả hỏi chuyện nữa”.

Trong khi Himekawa nhìn ra ngoài, Hikari nói lời chốt hạ.

“Con bé không rắc rối lắm đâu”.

Từ nãy tới giờ, Himekawa vẫn trầm nhủ trong lòng. Tiếng trầm thì đó không hiểu sao lại vô cùng rõ ràng, trùng khớp với giọng nói của Hikari, như là đang nghe chính mình nói vậy. Chắc chắn là hắn đã bị Kei cuốn hút bấy lâu nay. Rồi một tuần trước, hắn đã cùng với Kei. Thế nhưng, còn Hikari thì sao? Trước đây, Himekawa và Kei thường hay có cơ hội ở một mình với nhau, uống rượu cùng nhau cũng không ít. Dù vậy nhưng Himekawa không bao giờ có ý nghĩ sẽ chạm vào Kei. Hắn hiểu điều đó là cấm kỵ. Hắn biết luật chơi.

“Có phải đàn ông không?”.

“Hả?”.

Người phá luật trước không phải là hắn.

“Có phải lý do là đàn ông không?”.

Shield, cymbals, máy trộn âm, bộ khuếch âm...

Những bộ khuếch âm xếp thành hàng...

“Lý do chia tay có phải là vì cha của đứa bé trong bụng không?”

Himekawa nhìn xuống phần bụng dưới của Hikari. Ánh mắt lóe lên tia đau đớn, Hikari nhanh chóng đặt tay lên đó.

“Anh là cha đứa bé mà”.

Giọng của Hikari nếu không lên cao thì sẽ không bị khàn khàn. Điều đó càng khiến Himekawa khó chịu hơn.

“Em khiến anh trở thành thằng ngốc”.

Himekawa bước một bước lại gần Hikari. Hắn cảm nhận được cánh mũi đang phập phồng bong bóng, bộ não như bị dồn ép. Một cảm giác không thể gọi tên. Nhưng hắn biết nó là thứ xúc cảm nguyên thủy.

“Thật không dễ được, tự nhiên chui vào bụng làm tổ cơ đấy”.

“Tự nhiên chui vào bụng...”.

“Cái gì cơ?”.

Lần đầu tiên, Hikari có biểu hiện xao động. Cô lùi một bước, mắt vẫn nhìn Himekawa chằm chằm. Himekawa bước thêm bước nữa, duy trì khoảng cách ban đầu.

“Chờ đã...”.

“Con bọ ngựa này chết chắc rồi”.

“Em khiến anh trở thành thằng ngốc”.

“... Chết chắc rồi”.

Shusuke Michio

Cảnh vật xung quanh bỗng chốc trở nên trắng xóa. Bong bóng trước mũi đã phình to tới cực đại. Từng giây trôi qua, bộ não của Himekawa bị bóp nghẹt, nghiêng nát và trở nên căng thẳng. Chắc hẳn là nó đã rò rỉ ra ngoài mặt hắn rồi, giống con bọt ngựa bị giẫm bẹp dưới gót giày của hắn, nội tạng văng ra trên vỉa hè ướt sũng tằm lợm.

“Con bọt ngựa...”

Cảm giác ấy...

“Ơ...”

Cái cảm giác khi ấy...

(3)

“Ồ, Ryou đã ở đây rồi à?”

Cánh cửa cách âm bật mở, gương mặt xương xẩu của Nogiwa xuất hiện. Ông nhìn khắp nhà kho một lượt rồi gật đầu hài lòng.

“Chà, có vẻ ổn hơn rồi”.

“Chú Nogiwa, chú sẽ đóng cửa Studio này sao?”.

Himekawa quay hẳn người về phía Nogiwa, hỏi bằng chất giọng đã kiểm chế hết mức để khỏi run rẩy. Sau một khoảng khắc bối rối, Nogiwa liền hỏi lại:

“Cháu nghe Hikari nói à?”.

Himekawa im lặng gật đầu. Nogiwa hít vào một hơi, lâu lâu sau lại thở hắt ra:

“Về chuyện đó, chú đã định là sẽ giải thích với các cháu sau. Nhưng cháu đã biết rồi thì đành vậy”.

“Từ hồi cấp ba chúng cháu đã sinh hoạt ở đây rồi. Thật đáng tiếc”.

Himekawa dứt hai tay vào túi quần.

“Hikari cũng nói câu tương tự”.

“Hikari còn gắn bó với nơi này hơn cả chúng cháu nữa. Đầu tiên là khách hàng, sau đó là nhân viên”.

“Chú thực sự xin lỗi. Hikari sẽ phải tìm một công việc mới, còn các cháu cũng sẽ phải tìm nơi luyện tập mới”.

“Kể từ khi thành lập ban nhạc, chúng cháu chưa bao giờ luyện tập ở đâu khác ngoài nơi này. Giờ bảo đi thuê buổi tập ở studio nào đó, cháu cảm thấy kỳ cục lắm”.

“Ở gần ga Omiya chỉ còn một studio cho ban nhạc. Lần tới chú sẽ chỉ cho cháu”.

“Chú còn tiếp tục làm tới khi nào ạ?”.

Nogiwa ngán ngừ, đặt tay lên trước ngực.

“Cho đến cuối năm”.

“Vây hôm nay là buổi luyện tập cuối cùng rồi”.

“Vây sao? Đã là buổi cuối rồi à...?”.

Đuôi chân mày của Nogiwa chùng xuống buồn bã. Ông chỉ nhìn chăm chăm xuống mặt đất, miệng lí nhí nói gì đó. Thế rồi, đột ngột, ông ngẩng đầu lên.

Shusuke Michio

“À, chú tới đây để báo là Tanio và Takeuchi đến rồi”.

Nogiwa hướng ngón cái về phía sau lưng.

Himekawa liếc nhìn đồng hồ đeo tay. Bốn giờ bắt đầu luyện tập. Vẫn còn mười phút nữa. Himekawa lướt ngang qua Nogiwa, tiến đến phía cửa rồi ra khỏi nhà kho. Hắn ngoái lại, mỉm cười:

“Gặp lại chú sau”.

Bên trong nhà kho, Hikari vẫn đứng chôn chân với vẻ lơ đãng, gục đầu một cách kỳ cục.

Khi hắn quay về khu vực chờ thì Takeuchi và Tanio đã đang quây quần quanh bàn rồi. Kei bò xuống gầm bàn, lúi húi chạm vào bàn đạp đôi. Cô cố gắng né tránh ánh mắt của Himekawa càng nhiều càng tốt.

“Ở đây, Ryou”.

Tanio thở ra làn khói thuốc Mild Seven mờ ảo, một tay giờ lên.

“Hôm nay là buổi luyện tập cuối cùng trước đêm diễn, mình ghi âm nhé. Takeuchi có mang MTR đấy”.

Tanio nhìn Himekawa, không có vẻ gì là gượng gạo, không thoải mái. Có lẽ tuần trước ở trên sân ga, cậu ta đã không nhìn thấy gì cả.

“Cái này nặng lắm”.

Takeuchi tỏ vẻ mệt nhọc lắm, lấy thiết bị hình vuông trong túi to ra. Cái máy cao cấp, ổ đĩa trong 40 GB, có thể ghi âm tới tám bài, là niềm tự hào của Takeuchi. Vào buổi tập ngay trước đêm diễn, cả nhóm sẽ ghi âm để sau đó các thành viên sẽ cùng nhau nghe lại để kiểm tra lần cuối trước khi lên sân khấu thực sự.

“Nhưng mà, mỗi lần mình ghi âm như vậy, tới khi nghe lại lần nữa tớ đều cảm thấy rất thỏa mãn”.

Takeuchi nói đúng. Nó là chuyện bình thường ở huyện.

“Ít nhất đó cũng là kỷ niệm, phải không?”.

Vừa nói, Tanio vừa gẩy tàn thuốc vào gạt tàn.

“Kỷ niệm... haha”.

“Đừng tỏ vẻ thế, tớ không có nói đùa đâu”.

Tanio quay người về phía Takeuchi.

“Chà, sau này có tuổi rồi, giọng thì không lên cao được, trống thì không đánh được, bass thì không ấn được, guitar thì không gẩy được....”.

“Ừ nhỉ, cũng đúng. Sẽ có lúc già tới mức ấy nhỉ?”.

“Đúng chưa? Vì vậy, nếu như ngày đó tới, thay vì tự biểu diễn, mình nghe lại băng ghi âm chẳng thích hơn à? Tớ đã quen với không khí trên sân khấu rồi”.

“Nhưng mà chẳng phải là rất vô nghĩa sao?”.

“Khi cậu chuẩn bị biểu diễn rồi chợt nhận ra mình đã thay đổi ra sao so với ngày xưa mới là chuyện vô nghĩa”.

Shusuke Michio

Tanio làm tròn khuôn miệng, định nhả ra không khí những vòng tròn khói nhưng bất thành. Cậu ta lẩm bẩm gì đó rồi đi điều thuốc vào gạt tàn.

“Có lẽ bản ghi âm hôm nay sẽ trở thành kỷ niệm đặc biệt đấy”.

Himekawa vừa nói, vừa đặt người ngồi xuống ghế.

“Đây là sẽ buổi luyện tập cuối cùng ở Strat Guy”.

Cánh tay của Tanio ở trên gạt tàn chợt dừng lại, Takeuchi quay ngoắt đầu lại, Kei bật nhồm dậy, tất cả nhìn về phía Himekawa.

“Vì sao lại là buổi cuối cùng?”.

Kei cất tiếng hỏi.

“Nơi này sẽ đóng cửa”.

Himekawa truyền đạt lại cuộc nói chuyện vừa rồi với Nogiwa và Hikari cho cả ba người. Không có ai thốt ra những câu nào nề tuyệt vọng như “Mọi chuyện có ổn không?” hay “Đã thử thuyết phục chú Nogiwa chưa?”. Từ trước tới giờ tất cả đều nhận ra việc kinh doanh của Strat Guy không hề thuận lợi. Chỉ cần nhìn vào tình hình sử dụng các phòng tập là hiểu. Vì cả bọn đã quen biết với Nogiwa từ lâu nên đã có vài lần phải nghe những phản ánh khá nghiêm trọng.

Cả nhóm Himekawa ngồi im lặng quanh bàn hồi lâu. Tanio lơ đãng dúm đầu lọc thuốc lá vào gạt tàn, Takeuchi dùng đầu ngón tay gõ nhẹ nhẹ lên chiếc MTR đặt trên đầu gối. Kei đặt tay lên trước ngực, nhìn vào khoảng không trống rỗng, đòi

môi mím chặt. Từ lúc Himekawa tới, cô vẫn giữ nguyên điệu bộ đó.

“VẬY ĐẤY. KINH DOANH MÀ...”

Tanio vừa nói dứt lời vài câu đồng tình thì Nogiwa từ nhà kho quay lại chỗ cả bọn. Thấy bốn gương mặt đang trân trối nhìn về phía mình, Nogiwa hiểu rằng Himekawa đã nói cho các thành viên nghe về chuyện đóng cửa studio rồi. Ông cười cô quạnh, đôi mắt mờ đi.

“TỪ GIỜ CHÚ SẼ PHẢI LÀM GÌ MỚI ĐƯỢC ĐÂY?”

Giọng nói nghe trống rỗng đến kinh ngạc. Cả bọn Himekawa vẫn chăm chú nhìn vào gương mặt Nogiwa, nhưng Nogiwa thì chẳng nhìn lên ai cả.

“Hay là, chú bắt đầu kinh doanh cái gì đó liên quan tới âm nhạc? Chú biết cách mà cũng có mối quen biết nữa...”

Takeuchi cao giọng đề xuất cao kiến, Nogiwa ngạc nhiên quay sang cậu ta. Ông nhìn trân trân Takeuchi như vậy một lúc, cuối cùng ông trả lời, hai mắt chớp chớp liên tục.

“KHÔNG ĐƯỢC Đâu”.

“LÀ DO NGUỒN VỐN HAY CHUYỆN GÌ ĐÓ TƯƠNG TỰ À?”

Tanio lo lắng hỏi một câu mang tính trừu tượng, Nogiwa chỉ chậm rãi lắc đầu.

“CHÚ NOGIWA HÃY TƯỞNG LÊN NÀO”.

Kei cất giọng tươi sáng.

Shusuke Michio

“Thôi nào, chẳng phải trước đây chú Nogiwa từng nói là, sống ở trên đời... à sống ở trên đời...”

Kei vẫn há miệng lắp bắp. Chắc hẳn cô nàng quên mất Nogiwa đã từng nói gì về chuyện nhân tình thế thái rồi. Thực tình Himekawa cũng có cảm giác là trước đây đã từng nghe Nogiwa luận bàn cái gì đó rất sâu sắc, nhưng không thể nhớ ra được. Giao tình tuy lâu năm nhưng ấn tượng lại mờ nhạt.

“Cái gì ấy nhỉ?”

Kei đầu hàng, quay ra hỏi lại. Nogiwa cười nhẹ như thờ.

“Chú cũng không nhớ nữa”.

Nogiwa vừa cười vừa đi qua khu vực chờ, tiến ra phía cửa ra vào.

“Chú Nogiwa đi đâu vậy?”

Tanio đứng bật dậy, hỏi.

“Chú có chút việc. Các cháu cứ vào buồng tập đi. Buổi cuối rồi nên các cháu thích buồng nào thì cứ vào, chú không phiền đâu”.

Nogiwa đặt tay lên cánh cửa, rồi đột ngột đứng lại. Lưng áo cong cong, ông quay đầu lại.

“Sau khi luyện tập xong thì... Hikari ở trong nhà kho nhé”.

Nói rồi Nogiwa đi ra khỏi cửa.

“Chú Nogiwa không định quay lại đây sau hai tiếng nữa à?”.

Tanio nhướn một bên lông mày.

Nogiwa-sẽ-không-về.

“Đóng cửa Studio thì có nhiều việc mệt mỏi phải làm lắm, như là mang máy móc đi sửa chữa chẳng hạn. Mà dù không phải là Studio, thanh lý công việc kinh doanh đối với doanh nghiệp nào cũng là khó khăn hết”.

Takeuchi quay đầu nhìn Tanio, nói một câu không đầu không đuôi.

“Vậy bắt đầu thôi nhỉ?”.

“Vẫn còn sớm khoảng bốn phút. Nhưng kệ, làm thôi”.

Đây là lần đầu tiên Tanio không màng tới giờ bắt đầu.

“Tớ đi vệ sinh một lát. Tanio, cậu cắm cái MTR vào buồng hộ tớ nhé?”.

Không thèm đợi Tanio trả lời, Takeuchi đã phóng thẳng vào phòng vệ sinh bên cạnh quầy lễ tân. Tanio khịt khịt mũi, vai vác hộp guitar bass, tay nâng cái MTR lên.

“Nhân dịp này thì mình chọn buồng số một nhé. Tớ không nghĩ là mình đã từng sử dụng buồng đó”.

Trong khi mọi người chưa kịp nói gì thì Tanio đã ra khỏi khu vực chờ. Buồng số một nằm ngay đầu phía hành lang này. Bình thường, thứ tự ưu tiên các buồng tập là từ phía xa hành lang nhất đổ lại. Vì vậy, dĩ nhiên là cho tới giờ cả bọn chưa bao giờ sử dụng buồng số một đó.

Himekawa cầm lấy hộp đựng guitar rồi đứng dậy.

“Kei, anh...”.

Shusuke Michio

“Em chưa trả cái tuốc nơ vít”.

Kei chặn lời cậu rồi rời khỏi bàn. Himekawa dõi theo lưng áo nhỏ nhắn của cô biến mất ở phía hành lang.

Có tiếng nước chảy phát ra từ nhà vệ sinh.

Himekawa mở cánh cửa cách âm của buồng số một ra rồi bước vào. Tanio đang xếp tất cả các effector của cây bass trên sàn nhà. Nghe thấy tiếng cửa, cậu ta quay đầu liếc nhìn Himekawa, nhưng chẳng nói gì, rồi lại chăm chú cúi húi dưới đất.

“Chắc đây cũng là lần cuối dùng phòng vệ sinh ở đây”.

Takeuchi bước vào buồng tập, nửa cười nửa không. “Thế để sau đi lần nữa đi”.

Ngay sau đó, Kei bước vào, một tay vẫn lủng lẳng bàn đập đôi. Cô tiến thẳng đến chỗ dàn trống, bước chân gấp gáp như muốn trốn tránh khỏi ánh mắt của Himekawa. Thế nhưng, Himekawa vẫn đăm đăm nhìn theo cô. Kei cởi áo khoác ngoài, bên trong chỉ mặc độc một chiếc áo thun tay lỡ. Himekawa có thể thấy thấp thoáng chiếc dây da từ phía sau cổ cô.

Ở trong góc buồng, Takeuchi đặt micro ghi âm chuyên dụng ở hai bên rồi lần lượt kết nối với MTR.

“Kei này, em thử đánh cymbal xem nào”.

Kei đánh một tiếng crash cymbal⁽¹⁾. Sau khi kiểm tra cảm biến kỹ thuật số của MTR phản ứng với âm thanh, Takeuchi ấn nút ghi âm.

(1) Crash cymbal, hay còn gọi là chũm chọe trung, là một bộ phận được sử dụng trong dàn trống.

“Được rồi. Chơi bài ‘Walk this way’ nhé”.

Takeuchi di chuyển tới micro đứng dành cho hát chính, gửi tín hiệu tới Kei. Kei xoay dùi trống bằng hai tay, bắt tám nhịp đầu tiên bằng tiếng trống bass và hi-hat mạnh mẽ. Himekawa chèn tiếng guitar lướt, và rồi, giọng hát của Takeuchi và tiếng bass của Tanio nhập hội.

Một ca khúc tuyệt vời.

Hắn không hiểu hết ý nghĩa của ca từ. Dù cho có đọc bản dịch tiếng Nhật của lời nhạc được đánh kèm trong CD cũng không hiểu được. Nó giống như là các từ ngữ tục tĩu tình cờ được đặt cạnh nhau, cảm giác không thống nhất với lời tiếng Anh gì cả. Ngay từ đầu đã thấy có chút khác biệt giữa ca từ được viết trong thẻ lời nhạc với bài hát trong CD rồi. Đến người không rành ngôn ngữ học như Himekawa nghe một phát là biết có gì đó sai sai. Có lần Takeuchi đã hỏi người quen của chị gái cậu ta, là bác sĩ người Mỹ, về ý nghĩa của ca khúc này. Vị người Mỹ sau khi liếc nhìn qua tấm thẻ lời nhạc chỉ cười nhạt rồi trả lời “Nothing”. Cả nhóm Himekawa đã trình diễn bài này hàng chục lần, có lẽ phải hơn trăm lần mà không hề hiểu ý nghĩa của ca khúc.

Biểu diễn làm tăng cảm giác phấn khích, đẩy bài hát lên cao trào. Takeuchi gào lên cao độ, như muốn cắn nuốt cả micro.

Walk this way

Walk this way

Shusuke Michio

Himekawa nghe như văng vẳng giọng của cha trong tiếng thét.

“Bố đã làm điều đúng đắn”.

Tiếng thì thầm gọi Himekawa tới bên giường bệnh trước lúc lâm chung.

“... làm điều đúng đắn”.

Giọng nói khàn khàn của cha.

Walk this way

Walk this way

Hãy làm điều giống vậy.

Làm điều giống như bố.

Tay trái Himekawa lướt nhanh trên cần đàn guitar, tay phải mạnh mẽ gảy dây đàn. Thế nhưng hắn vẫn không rời mắt khỏi dáng hình của Kei ở phía đàn trống.

Trong buổi tập, giữa những âm thanh trầm bổng xen kẽ, tám nhịp khan, tiếng gào thét, giọng nói của cha dần dần trở nên lớn hơn. Trong khi mãi mê thu gọn bóng hình Kei với tóc mái lòa xòa vào trung tâm của sự chú ý, Himekawa cảm nhận được một xúc cảm sục sôi nhanh chóng từ đáy lòng. Trái tim hắn đập mạnh trong lồng ngực, máu chạy rần rần trong huyết quản toàn thân, cảnh vật xung quanh chớp nháy theo từng

nhịp. Cảm giác giống như một bàn tay từ miệng xộc vào, đang khuấy đảo bộ não của hắn vậy. Liệu có thể không nhỉ? Liệu có thể giết Hikari được không nhỉ? Chỉ mới đây thôi, liệu hắn có thể làm được điều đó? Chạy ra hành lang, đến nhà kho, rồi một lần nữa quay lại hành lang và vào buồng tập.

Hãy làm điều giống vậy.

Làm điều giống như bố.

Từ khi còn bé, Himekawa đã luôn khao khát một cuộc sống bình thường. Hắn ghen tị với bạn bè mình, khi ngồi trong lớp học hồi tiểu học, khi đi bộ tới trường thời cấp hai, khi nhìn xung quanh trường vào ngày lễ hội thể thao cấp ba, Himekawa đột nhiên có cảm giác lạ lùng. Có những lúc dường như việc sống cũng khó khăn và khốc liệt như là viết đảo ngược lại toàn bộ tiếng Nhật trên đời này vậy. Hắn thấy sống trên đời thật đáng sợ và mệt mỏi. Hắn nên lấy ai làm hình mẫu, nên lấy ai làm tấm gương học hỏi? Himekawa vẫn luôn luôn đơn độc, vươn dài hai tay, mười đầu ngón không ngừng tìm kiếm, tìm kiếm, tìm kiếm...

Buổi diễn tập dừng lại.

Kei giữ hai đùi trống rỗng dừng lại ở lưng chừng, nhìn Himekawa. Cô chậm chậm, chậm chậm hạ tay xuống... rồi cuối cùng thả xuôi xuống hai bên cơ thể. Đầu đùi chạm vào khung trống lấy cái cách.

“Ryou, có sao không?”

Shusuke Michio

Tanio cất tiếng hỏi. Ở bên phía tường đối diện chỗ Himekawa đang đứng, Tanio trưng ra vẻ mặt ngạc nhiên. Takeuchi cũng vậy, một tay vẫn giữ micro, nhìn Himekawa với biểu cảm lạ lẫm.

Cuối cùng Himekawa nhận ra, mình đã không đánh guitar từ giữa bài hát.

“Không sao”.

Himekawa nặn ra câu trả lời. Cậu hạ Guitar trên vai xuống, dựng dựa vào tường.

“Tớ vào phòng vệ sinh một lát nhé?”.

Là giọng của chính hắn, nhưng lại nghe như ai đó đang nói.

Nghe Himekawa đáp, ba người kia đồng thời tỏ vẻ chùng xuống.

“Đi nặng hay nhẹ?”.

Tanio hỏi một cách iu xiu.

“Hay là ở giữa?”.

Takeuchi để thêm một câu vô nghĩa. Ở bên kia dàn trống, Kei vừa dùng dùi trống đập thùm thụp lên vai, vừa cười lớn.

“Tớ dùng ghi âm nhé?”.

Takeuchi định tiến tới chỗ máy MTR trên mặt đất thì bị câu nói của Himekawa ngăn lại.

“Thôi khỏi, không sao đâu. Tớ quay lại ngay đây”.

Hắn kéo tay nắm cửa cách âm rồi ấn mở cánh cửa thứ hai. Với tay ra sau lưng đóng cửa, tiếng nhiễu động trắng liền

biến mất, sự tĩnh mịch của hành lang bao phủ lấy cơ thể hắn. Himekawa hướng về khu vực chờ ở bên tay trái, đi vài bước chân. Đột ngột hắn dừng lại ngay tại đó, ngồi xổm xuống sàn, nhanh chóng xoay người lại. Giữ nguyên dáng vẻ trường bào trên mặt đất đó, Himekawa đi ngang qua cánh cửa buồng tập mà hắn vừa mới đi ra khỏi. Tới chỗ mà từ ô nhỏ trên cánh cửa không thể nhìn thấy, Himekawa đứng dậy, đồng thời chạy ra hành lang. Hắn rẽ vào đoạn chữ L rồi đi thẳng tiếp. Hắn chạy miết một hơi, lần lượt lướt qua hàng cửa buồng tập bên tay phải, cho tới nhà kho ở cuối đường. Himekawa tiến lại gần cửa nhà kho, nhìn qua ô nhỏ trên cánh cửa nhòm vào trong. Huyết quản giật giật. Nhẹ nhàng và chậm rãi, Himekawa vươn tay phải cầm lấy tay nắm cửa.

Vừa nghe tiếng nhiễu từ bộ khuếch âm, Tanio vừa ngẩng nhìn gương mặt của Kei ở bên kia dàn trống. Từ này tới giờ, Kei vẫn lơ đãng dán mắt vào cánh cửa nơi Himekawa vừa đi ra.

Lúc này trong khi diễn tập, Tanio để ý thấy tiếng trống của Kei có chút hỗn loạn. Nhất định là do Himekawa. Một tuần trước, cậu ta...

“A lô a lô. Hiện tại Himekawa đang ra ngoài có chút việc”.

Takeuchi nói vào micro. Sau đó cậu ta nghe băng ghi âm MTR rồi cười khoái chí.

“Đi nhẹ thôi nên sắp về rồi”.

Shusuke Michio

Tanio bắt giắc nhìn đồng hồ đeo tay. Đã gần một phút trôi qua kể từ lúc Himekawa rời khỏi buồng rồi biến mất về phía phòng vệ sinh chỗ khu vực chờ.

“Đúng rồi! Kei này, hôm nay tinh thần em tốt thật đấy nhỉ?”

Takeuchi tránh miệng khỏi micro, quăng một câu lên sân khấu. Kei gõ hai đùi trống kêu cách cách, cười lại vui vẻ.

“Vì là buổi luyện tập cuối cùng mà”.

“Phải rồi. Sau đó là biểu diễn... À mà không, à đúng rồi...”.

Takeuchi cong môi, rướn cổ.

Studio Strat Guy này, đến cuối năm sẽ ngừng hoạt động. Hôm nay là buổi luyện tập cuối cùng. Sau buổi biểu diễn tuần tới, cả bọn phải tìm địa điểm luyện tập cho lần tiếp theo. Suy xét vị trí nhà ở của từng thành viên, cuối cùng thì tìm một studio ở quanh ga Omiya vẫn là tiện nhất. Nếu vậy, mọi người có thể tiếp tục tới quán Mainoya nói chuyện phiếm sau mỗi buổi tập luyện.

Không biết tự bao giờ, ánh mắt của Tanio đã lại tìm về phía Kei.

Một tuần trước, trên cầu bắc ngang đường ray ở ga Omiya, Tanio đã nhìn thấy cảnh ấy – Himekawa và Kei đứng ở cạnh góc sân ga, cùng ngắm trăng. Hai người trò chuyện gì đó, rồi đột ngột Himekawa vươn tay về phía Kei, ôm lấy eo cô. Kei không hề phản đối. Lưng áo nhỏ nhắn đó chỉ có vẻ kinh ngạc

trong một giây phút. Một lúc sau, Himekawa ôm trọn cơ thể Kei. Nghe thấy tiếng tàu vào ga đằng sau, Tanio rời mắt khỏi cái khung cảnh ấy.

Khi ấy là lần đầu tiên ư? Hay là Himekawa và Kei đã có quan hệ từ trước đó rồi? Cho tới giờ khi nghĩ về chuyện đó, Tanio lại để ý ánh nhìn tinh tế mà hai người họ trao nhau. Himekawa nhìn Kei. Kei cười lại với Himekawa. Nụ cười đó, giống như là bàn tay nắm lấy bàn tay giữa dòng người đông đúc vậy.

Vừa chen mình vào hàng người đang lũ lượt lên tàu, Tanio vừa nhìn về phía hai người ở bên kia đường ray. Khuôn mặt của Himekawa đột nhiên cử động, định trườn lên gương mặt Kei. Tanio không thể chịu đựng nổi liền quay lưng lại. Trong lúc bị biển người nuốt chửng, trôi dạt lên tàu điện, Tanio nghĩ về Hikari.

Cô ấy liệu có biết về quan hệ giữa hai người kia không?

“Ồ, đã quay về rồi”.

Giọng Takeuchi kéo Tanio trở về với thực tại.

Bóng Himekawa thấp thoáng đằng sau ô cửa. Từ phía nhà vệ sinh bên tay trái, cậu ta ló đầu nhìn vào trong buồng, chắc hẳn muốn kiểm tra xem bên trong có tiếng động gì phát ra không. Vì nếu đang chơi nhạc mà mở hai cánh cửa cùng một lúc thì tiếng động với âm lượng rất lớn sẽ bay ra ngoài hành

Shusuke Michio

lang. Bây giờ cũng chẳng có ai giật mình hay khó chịu vì điều đó cả. Trong studio giờ chỉ có thành viên nhóm Sundowner và Hikari.

“Xin lỗi vì để mọi người phải chờ”.

Himekawa đi vào buồng tập. Hắn tóm lấy cây guitar vẫn đang dựa vào tường, quàng dây đeo qua vai.

Tanio rũ sạch những suy nghĩ phiền muộn đang quanh quẩn ra khỏi đầu, mỉm cười với Himekawa.

“Nhanh phết đấy chứ?”.

“Cậu ồn ào chuyện giờ giấc lắm, nên đành phải nhanh chóng lên thôi”.

Himekawa đùa giỡn, trán lấm tấm mồ hôi. Có vẻ như hắn vội vã giải quyết việc cá nhân thật.

“Alô alô, Ryou đã xong việc trở về. Bắt đầu luyện tập lại thôi”.

Takeuchi nhìn khắp mọi người một lượt, đảm bảo tất cả đều đã chuẩn bị sẵn sàng.

“Nào, bắt đầu lại bài ‘Walk this way’ lần nữa nhé!”.

Có đúng một lần Himekawa bị lỡ mất đoạn guitar solo, còn lại các thành viên khác đều đúng nhịp. Sau hai tiếng luyện tập, mọi người lần lượt thu dọn nhạc cụ và thiết bị rồi rời khỏi buồng.

“Hơi quá giờ một chút chắc là không sao đâu chứ? Lịch đặt phòng không kín, mà chú Nogiwa cũng không ở đây”.

Takeuchi nói trên đường quay lại khu vực chờ. Tanio lắc đầu.

“Đừng nói thế. Công tư phân minh chứ?”.

Tuy nhiên, bản thân cậu lại không phải người như vậy. Đơn giản là cậu ghét chính mình. Từ ngày xưa, vì một vài lý do nào đó, cứ khi nào Tanio không tuân thủ giờ giấc nghiêm ngặt là đều cảm thấy khó chịu. Chắc là do cậu thích đọc tiểu thuyết trinh thám, suy luận chứng cứ ngoại phạm.

“Công tư phân minh à...?”.

Khóe môi Takeuchi nhếch lên thành nụ cười. Tanio liền đổi chủ đề.

“Hikari đang làm gì thế nhỉ? Hay gọi cô ấy tới đây luôn đi?”.

Cậu hướng về phía nhà kho.

Himekawa ngay lập tức thốt lên “Đừng”.

“Cô ấy bận làm gì vậy?”.

“Thu dọn nhà kho. Chắc là đang kiểm tra tình trạng toàn bộ các thiết bị để bán đấy”.

“Thế à? Bận rộn vậy thì không nên làm phiền sẽ tốt hơn”.

Nếu bị ai đó hỏi thăm chuyện trò lúc đang bận thì Hikari sẽ tăng xông khùng khiếp lắm.

Tanio ngồi lên ghế ở khu vực chờ, miệng ngắm điệu Mild Seven. Himekawa, Takeuchi và Kei cùng quây quần bên bàn.

Shusuke Michio

Đưa bật lửa lại gần đầu đũa thuốc lá, Tanio liếc nhìn Kei. Sau hai tiếng đánh trống, giờ cô chỉ còn mặc độc chiếc áo thun lơ tay.

“Tự dừng, tớ chợt nghĩ...”

Sau một khoảng thời gian ngồi im lặng lừ đừ, Himekawa đột nhiên ngẩng mặt lên.

“Chú Nogiwa liệu có sao không?”

Mọi người trong chốc lát chẳng hiểu hẳn đang nói gì. Himekawa để thêm vào.

“Đây này. Chú Nogiwa vẫn chưa quay lại. Liệu có khi nào vì chuyện chỗ này sắp đóng cửa mà chú ấy nghĩ quẩn không?”

“Nghĩ quẩn?”

Takeuchi hỏi lại.

“Cho tới bây giờ, đối với chú Nogiwa, studio này là tất cả. Chú không kết hôn, một mình gây dựng sự nghiệp. Vậy mà đến cuối năm nay lại đóng cửa... Cậu có nghĩ rằng tuyệt vọng là chuyện chẳng vui vẻ gì không?”

Takeuchi nhìn gương mặt nghiêm trọng của Himekawa, bật cười “ha” một tiếng.

“Cậu đang muốn nói về chuyện tự sát hả? Chú Nogiwa trông như xác chết lại đi tự sát á?”

Hắn không hiểu câu nói của Takeuchi.

“Vậy thì tốt... Tớ chỉ lo lắng thôi. Có muốn đi tìm quanh đây một chút không?”

Himekawa đột nhiên đứng dậy, nhìn Takeuchi và Tanio cân nhắc. Tanio trầm lắng lắc cổ trong lòng. Cậu có cảm giác Himekawa đang cố tình làm vậy. Hay là cậu đã nghĩ quá? Từ lời nói cho tới thái độ đều khiến cậu không khỏi cảm thấy như có động cơ phía sau.

Tanio không biết nên tỏ thái độ gì. Takeuchi thì phẩy phẩy tay trước mặt.

“Không sao đâu. Đừng lo lắng chuyện đó”.

“Lo chứ. Các cậu cùng tìm với tớ đi. Tìm quanh đây thôi cũng được”.

Ánh mắt của Himekawa rất nghiêm túc. Takeuchi ngạc nhiên nhìn Himekawa, chớp chớp mắt vài cái rồi quay sang Tanio. Tanio lắc cổ.

“Vậy thì đi thôi”.

Kei là người đầu tiên đứng dậy.

“Em sẽ tới xem ở chỗ kia. Em cũng thấy lo lắng rồi”.

Takeuchi cười khổ đứng dậy.

“Đi thôi Tanio!”.

“Ừ, dù sao cũng đang rảnh”.

Dập diều thuốc lá vào gạt tàn, Tanio miễn cưỡng đứng dậy. Himekawa nhanh chóng chạy ra chỗ cửa ra vào, ba người kia đi theo sau. Vừa đặt tay lên cánh cửa, Himekawa liền quay người lại.

Shusuke Michio

“Nên có một người ở lại đây, lỡ như chú Nogiwa quay về... Kei này, xin lỗi nhưng em ở lại nhé?”.

Kei gật đầu rồi quay lại bàn, tay vẫn ôm áo khoác.

Himekawa nhắc nhở Kei rồi cùng Tanio và Takeuchi bước ra ngoài. “Trước buổi diễn mà bị cảm thì chết, em mặc áo khoác vào đi”.

Ngày mùa đông ngán ngủ đã hoàn toàn tắt, bầu trời đen đặc. Ánh đèn trang trí Giáng sinh của cửa hàng giặt là bên kia đường vẫn tỏa sáng rực rỡ như mọi khi.

“Tớ sẽ tìm ở bên này, hai cậu sang bên kia tìm nhé”.

Himekawa mở cửa, đi về phía bên phải. Tanio và Takeuchi đi sang bên trái. Cơ thể vừa được làm ấm nhờ luyện tập cảm giác khoan khoái trong gió đêm.

“Này Tanio, cậu ta làm sao vậy?”.

Takeuchi đút hai tay vào túi quần jeans, lết từng bước mệt nhọc trên vỉa hè, đầu nghiêng nghiêng. Biểu cảm đó chứng tỏ cậu ta chẳng có ý định tìm kiếm Nogiwa một cách nghiêm túc.

“Chắc, từ ngày xưa đã có lúc không hiểu nổi Ryou rồi”.

“Phải nhỉ? Nếu giờ chúng mình tình cờ bắt gặp chú Nogiwa với thông lưng quần cổ thật thì trực giác của cậu ta cũng đáng nể đấy”.

“Đừng có nói gở”.

“Sao chứ? Nếu phát hiện thông lưng quần cổ mới là may đó. Mình có thể cứu mạng chú Nogiwa trong đường tơ kẽ tóc”.

Takeuchi vừa điệu nghệ huýt sáo theo bài “Happy Christmas” của John Lennon, vừa dạo bước trên con đường đêm. Tanio đi thẳng hàng, từ nãy tới giờ trong đầu vẫn ngân nga bản nhạc “Christmas” (baby please come home) của Mariah Carey. Tanio có tất cả album của Mariah Carey nhưng chẳng nói cho ai biết.

Không biết có nên nói là như đã mong đợi không, cả bọn chẳng tìm thấy Nogiwa ở đâu cả. Có vẻ như Tanio đã lang thang trên đường buổi tối một cách ngớ ngẩn được khoảng năm phút. Cậu liếc mắt sang Takeuchi ở bên cạnh, Takeuchi cũng quay sang nhìn cậu. Đặc biệt hai người chẳng nói chẳng rằng, đồng thời đứng lại rồi lại đồng thời quay đầu.

“Này, chúng mình làm thế là đủ rồi đấy”.

Takeuchi vừa nói vừa ngáp.

“Này, tớ không quen biết cậu đâu nhé”.

“Giờ đi về, có khi chú Nogiwa đang đứng sau quầy như thường lệ rồi”.

“Nếu vậy thì vụ án đã được giải quyết”.

“Có phải vụ án đâu”.

Tanio và Takeuchi cùng trở về Strat Guy.

“Ồ này, Tanio. Kei không có ở đây”.

Kei đáng ra phải ngồi ở khu vực chờ, giờ không thấy đâu cả. Himekawa thì vẫn đang ở ngoài tìm kiếm, còn Kei đã đi đâu? Giây phút ấy, cái khung cảnh khi đó chợt lóe lên trong tâm trí Tanio: Himekawa ôm lấy eo Kei ở sân ga, rồi phản ứng của Kei.

Shusuke Michio

Có lẽ cái ý tưởng ngu ngốc là tổng khứ cậu và Takeuchi bằng một lý do chính đáng đột nhiên xuất hiện trong đầu Himekawa. Mặc dù cảm thấy bệnh với cái ý nghĩ đó, nhưng Tanio vẫn cứ để tâm.

“Ở bên trong cũng không có à?”

Vừa nói, Tanio vừa rời khỏi khu vực chờ, tiến vào hành lang buổi tập tối đặc. Cậu rẽ vào góc chữ L. Ngay lập tức, cậu nhìn thấy bóng Kei đang đứng ở trước nhà kho, hình như cô đang mở cửa.

“Em đang làm gì thế?”

Thấm nhẹ nhõm vì những suy nghĩ hàm hồ của mình đã không thành sự thật, Tanio tiến lại gần Kei.

Kei nhíu mày đẩy bối rối, quay người lại.

“Vì không thấy ai quay về cả nên em định tới chỗ chị Hikari. Nhưng mà, cửa nhà kho không mở được”.

“Không mở được?”

Kei đang cầm tay nắm cửa của cánh cửa thứ hai ở bên trong, vốn mở về phía trước.

Tanio tới thế chỗ Kei, thử đẩy cánh cửa. Đúng là không mở được. Mặc dù có chuyển động một chút, nhưng có vẻ như bên trong có vật nặng gì đó đang chặn cửa. Nhà kho dường như đã hết ấm, gió lùa từ khe cửa ra lạnh tê tái.

“Cửa đang bị vướng cái gì đó”.

Lúc đó, Tanio cuối cùng đã nhận ra những điểm đáng ngờ.

“Đèn đóm đã tắt hết rồi hả?”

Đèn trong nhà kho không còn bật.

“Hikari có ở trong này không?”

“Chắc là có. Trong văn phòng lẫn buồng tập đều không có. Nhưng em có gọi thế nào thì cũng không thấy trả lời”.

“Này, Hikari. Cậu đang làm gì thế?”

Vừa gọi, Tanio vừa đẩy cửa, nhích từng chút một. Cánh cửa kêu rầm rầm. Mỗi lần như vậy thì cái thứ đang chặn cửa lại dịch chuyển một chút. Chẳng lẽ cứ dồn sức đẩy cửa thế này? Thế nhưng, với sức của một người thì khó mà dịch chuyển được. Quan trọng nhất, lỡ như cái thứ đang chặn cửa là thiết bị đặt tiền thì nguy.

“Hay chị bị cái gì rơi vào đầu rồi bất tỉnh trong đó rồi?”

“Không thể nào”.

“Đang tẩu hời đấy à?”

Tanio quay đầu lại, giật cả mình khi thấy khuôn mặt của Takeuchi lù lù ngay đó.

“Trông giống lắm hả? Vớ vẩn, là do cái cửa đấy”.

Sau khi nghe Tanio giải thích tình hình, Takeuchi cười muốn hựt hơi.

“Không biết Hikari bất tỉnh chưa nhỉ?”

“Tớ không nói vậy. Nhưng cửa không mở được, tớ hơi lo đấy”.

Shusuke Michio

Takeuchi nói “Cái nào?” rồi xen vào cạnh Tanio, đẩy cửa nhiều lần. Thế rồi cậu quay lại phía Tanio, cười ranh mãnh.

“Tanio, hóa ra cậu cũng nhất chết không giống vẻ ngoài nhỉ?”

“Tớ á? Tại sao?”

Vì Kei đang ở đây nên Tanio có chút sốt sắng, lập tức hỏi lại. Takeuchi hất cằm về phía cánh cửa.

“Bên trong không biết có gì hay không, nhưng mà chẳng lẽ lại nặng đến thế?”

“Không đâu. Nặng lắm. Tớ dùng hết sức cũng không làm nó nhúc nhích được”.

“Nhúc nhích rồi đó. Mà tớ chỉ có đẩy chơi thôi đấy. Tớ sợ là thiết bị cao cấp thì chết chắc nên có vô tình gia giảm sức mạnh. Cậu cố gắng khiến bản thân tin rằng bên kia rất nặng, không thể di chuyển được. Cái đó từ ngữ chuyên ngành tâm lý học gọi là ‘hợp lý hóa’”.

Vừa giải thích bằng giọng điệu lịch sự một cách có chủ đích, Takeuchi lấy hết sức bình sinh, dùng hai tay bắt đầu đẩy cửa. Cánh cửa chuyển động, phát ra tiếng cọt kẹt. Đến người thanh mảnh như Takeuchi còn làm được, chắc hẳn nếu là Tanio thì sẽ còn đơn giản hơn.

“Biết đâu do tớ đã đẩy từ nãy rồi, nên ít nhiều cũng khiến nó chuyển động dễ dàng hơn thì sao?”

“Đó cũng là ‘hợp lý hóa’”.

Nói dứt lời, Takeuchi hắt ra một tiếng “Nào!” rồi đẩy phát cuối. Cậu lách nửa thân trên vào trong bóng tối hun hút tràn ra trước mắt. Vì vẫn có ánh sáng lọt vào từ khe cửa và ô cửa sổ nhỏ nên không tới nỗi tối đen như hũ nút. Nhưng thế vẫn không đủ để nhìn rõ tình trạng bên trong.

“Này, Hikari?”

Không có tiếng trả lời. Tay phải Takeuchi lần sờ bức tường. Công tắc điện kêu tách tách tách, nhưng đèn vẫn không sáng.

“Sao lại không sáng nhỉ? Này Hikari, cậu có đó không? Có sao không?”

Takeuchi đi sâu vào bên trong nhà kho. Lưng áo di chuyển đột ngột, đồng thời có tiếng đáp “Ở đây” vang lên. Có vẻ như cậu bị vấp vào cái gì đó. Takeuchi chửi thề rồi tiếp tục tiến lên. Tanio và Kei theo sau, bước vào nhà kho. Ở bên trong rất lạnh. Bóng của các thiết bị nổi lên trên màn đêm đen kịt.

“Cậu ở đây hả?”

Có tiếng nói ở phía sau. Có vẻ Himekawa đi tìm Nogiwa đã về.

Kei nói sơ qua về tình hình hiện tại.

“Đèn không sáng... Hay là cầu dao bị sập rồi?”

Nghe Himekawa nói, Kei chỉ đáp lại “À ra vậy”.

“Cầu dao à? Thảo nào. Được rồi!”

“Có ai biết hộp cầu dao ở đâu không?”

Shusuke Michio

Tanio lắc đầu. Thế rồi ngay lập tức nhớ ra là đối phương không nhìn thấy được, cậu liền đáp lại “Tớ không biết”. Takeuchi tiếp nối theo sau “Tớ cũng vậy”.

“Tớ đi tìm xem. Ai đó... À, Tanio! Cậu đi cùng tớ nhé”.

“Ừ!”.

Vì cả bốn người cứ mò mẫm trong bóng tối cũng không phải là cách hay, nên Tanio và Himekawa cùng nhau ra khỏi nhà kho.

“Cầu dao có khi ở trong văn phòng hoặc đằng sau quầy lễ tân nhỉ?”.

“Tớ sẽ ra chỗ quầy, Tanio tới văn phòng tìm xem”.

Himekawa đi nhanh qua hành lang. Tanio đã vào trong văn phòng ở ngay bên cạnh nhà kho.

Không lâu sau, cầu dao đã được tìm thấy trên tường ở bàn làm việc của Hikari. Có một công tắc tổng lớn và mười công tắc con. Tất cả đều hướng lên thẳng hàng. Chỉ duy nhất có một cái hướng xuống. Chắc hẳn là công tắc nhà kho. Tanio cời giấy, trèo lên bàn, thử đẩy công tắc lên.

“Được chưa...”.

Công tắc bật lên, đồng thời có tiếng Takeuchi từ phía nhà kho. Hẳn là đã có điện.

“... cái này... tán loạn...”.

“... các thiết bị... không biết...”.

“... đừng động vào...”

“... rơi mất...”

Tiếng Takeuchi và Kei xì xào nói chuyện qua lại vang lên bỗng im bật, đột ngột như chiếc đài radio bị rút phích cắm vậy. Tiếp ngay sau đó, tiếng gào lớn gọi tên Hikari của Takeuchi được truyền tới. Kei thét lên như tiếng sáo thê lương. Tanio nhảy phắt xuống bàn, nhanh chóng xỏ hai chân vào giày, chạy ra khỏi văn phòng. Cửa nhà kho vẫn mở toang, bên trong có ánh sáng. Các thiết bị xếp lộn xộn. Trên sàn nhà vương vãi những shield. Takeuchi quay đầu lại.

“Này Tanio! Hikari đã...”

Ở bên trong nhà kho, một bộ khuếch âm lớn đang nằm đổ nghiêng từ chỗ cao xuống nền nhà thấp. Từ mặt trên đỉnh máy nhô ra phần cơ thể người từ cổ trở xuống trong tư thế nằm sấp. Ngay lập tức, cậu nhận ra đó là Hikari. Kei khuyu ngã xuống sàn, không ngừng gào tên chị gái. Không hề có hồi đáp nào cả. Cô xọc hai tay vào dưới bộ khuếch âm, cố gắng kéo Hikari ra. Takeuchi cũng phụ một tay. Nhưng đầu bị kẹt lại nên cơ thể Hikari không hề di chuyển. Kei rút hai bàn tay trống không từ dưới bộ khuếch âm ra, tay áo khoác của cô liền bị nhuộm một màu đỏ rực.

“Không được di chuyển!”

Tanio chạy đến bên cạnh Kei và Takeuchi.

“Đừng chạm vào cô ấy!”

Shusuke Michio

Kei bật khóc thành tiếng đầy tuyệt vọng khiến Tanio run sợ. Lý do khiến một người khóc đến như vậy khi chạm vào một ai đó đang bất động chỉ có một. Tanio quỳ xuống bên cạnh Kei, ngăn ngừa vươn tới một bên tay Hikari đang nằm sõng soài trên sàn, khẽ khàng đặt đầu ngón tay lên làn da trắng giữa găng tay và tay áo cô.

Lạnh toát.

“Đây là... Hikari...”

Cậu quay về phía tiếng nói yếu ớt vừa phát ra. Ở ngoài cửa, Himekawa đứng chôn chân tại chỗ, hai mắt mở to.

“Hikari?”

Vừa nói lẫn nữa, Himekawa vừa run rẩy xô đẩy các thiết bị, vội vã tiến lại gần.

“Đừng, Ryou. Cậu không nên chạm vào”.

Nghe Tanio nói, Himekawa đột ngột đứng lại.

“Không nên chạm vào?”

Himekawa hỏi lại bằng chất giọng nhỏ không rõ ràng, nhìn chằm chằm vào thân thể Hikari.

Tanio nuốt nước bọt cái ực, nhả ra một câu.

“Gọi cảnh sát đi”.

Chương 3:

Đúng, đúng rồi
Em có biết chẳng?
Cha em là kẻ ưa bạo lực
Cứ hét lên, gào lên, to hơn nữa
Chẳng ai hay trong đêm tối âm u.
Sundowner “Never heard scream”

(1)

Trong góc nhà tĩnh lặng đó, nơi sương trắng giá lạnh bao phủ, cha đã nghĩ sao? Ngồi trên giường bệnh nhìn đăm đăm vào khoảng không trống rỗng, cảm nhận thời gian còn lại của bản thân đang trôi đi từng phút từng giây trên chiếc đồng hồ vô hình, cha đã suy tư về điều gì. Cậu bé lớp một Himekawa cảm thấy lo lắng, duy nhất một lần bắt chước cha. Một ngày nọ, khi cha đang đi vệ sinh, hấn trèo vào nằm trong chăn, học theo ông, nhìn chăm chăm vào bức tường đối diện, cứ như vậy cho tới khi nghe thấy tiếng bước chân cha rời khỏi phòng

Shusuke Michio

vệ sinh trở về. Chiếc ghế dựa và chăn nệm còn lưu lại hơi ấm của cha, mùi thuốc phảng phất nơi đầu mũi.

Thế nhưng, không có gì được gọi lên trong đầu hắn.

“Các cậu ra khỏi nhà kho để tìm cầu dao đúng không?”

“Đúng vậy. Có cháu và Ryou”.

“Ai là người tìm thấy cầu dao ở văn phòng?”

“Là cháu. Có một công tắc hướng xuống. Sau khi đẩy nó lên, lập tức đèn điện trong nhà kho phát sáng. Sau đó... có tiếng hét của Takeuchi”.

“Ra là vậy”.

Himekawa của năm lớp một không hiểu được suy nghĩ của cha. Nhưng, bây giờ hắn cảm giác mình đã hiểu rồi. Nếu như giờ mang ghế tựa vào trong chăn, nhìn đăm đăm sang bức tường trước mặt, liệu hắn có thể nắm bắt được điều gì trong tâm trí ông?

Vì hắn và cha đã giống nhau đến vậy.

Vì hắn và cha là một.

Cùng thực hiện một hành động bằng một cách thức với cùng một lý do.

“Ở hiện trường có rất nhiều đồ vật vương vãi trên sàn nhà. Khi đó đã như vậy rồi à?”

“Đúng vậy. Chúng cháu không động vào cái gì cả. Hiện trường khi chúng cháu vào nhà kho vẫn y hệt như lúc chú

Kumajima nhìn thấy vậy. Shield vương vãi khắp sàn nhà chắc là do Hikari đang dọn dẹp nhà kho đấy ạ”.

“Shield hả? Tanio này, cái này chú không rõ lắm”.

“Ấy, cháu xin lỗi. Cái đấy dùng để kết nối các thiết bị âm nhạc lại”.

“À, cái đen đen đó...”.

Ở trong nhà kho, Himekawa không hề cảm thấy hoảng loạn. Hắn hành sự một cách máu lạnh đến mức chính hắn còn phải ngạc nhiên. Chắc hẳn là nó đã nằm trong huyết quản rồi.

“Xin lỗi, vừa rồi có hơi lạc đề một chút. Vậy là khi các cháu quay lại nhà kho thì Hikari đã trong tình trạng thế này rồi?”.

“Vâng, cô ấy nằm sấp, người lạnh toát. Cháu định kiểm tra mạch ở cổ tay nhưng vừa chạm vào làn da thì cháu đã biết là cô ấy đã chết rồi. Đúng lúc đó thì Ryou quay lại nhà kho...”.

“Ra là vậy. Ryou đã nhìn thấy thi thể Hikari ở đó hả?”.

“Này Ryou...”.

“...Ryou?”.

“Hả?” – Ryou ngẩng mặt lên. Từ phía bàn chờ, Kumajima và Tanio đang nhìn cậu. Ở hai bên, Takeuchi và Kei cũng đang chăm chú. Trên hai tay áo khoác của Kei vẫn còn đọng lại vệt máu đỏ sẫm, dù cho Takeuchi có dùng khăn giấy lau thế nào cũng không tẩy được. Vì khóc quá nhiều nên mi dưới của cô đã xuất hiện bọng mắt.

Shusuke Michio

“Ryou, cháu không sao chứ?”

Lông mày trắng rậm của Kumajima nhíu lại đầy lo lắng.

Nhờ cú điện thoại của Tanio, xe công vụ chở cảnh sát trong bộ cảnh phục vội vã tới Strat Guy đầu tiên. Ngay sau đó là một nhóm các điều tra viên từ cơ quan có thẩm quyền. Khi nhìn thấy Kumajima trong nhóm điều tra viên, Himekawa bất giác cứng đờ người.

Tanio, Takeuchi và Kei khi biết người quen của Himekawa lúc nào cũng tới xem biểu diễn đó là cảnh sát, hẳn là rất kinh ngạc chứ không dao động như hắn. Khi đôi mắt hắn gặp ánh mắt của Kumajima, trong một khoảnh khắc Himekawa có cảm giác lạnh lẽo dưới đáy lòng. Vì sao Kumajima thuộc bộ phận cảnh sát điều tra của tỉnh lại làm vụ này? Là tai-nạn cơ mà, vốn dĩ trông như vậy cơ mà? Lúc này Himekawa đã gián tiếp dò hỏi Kumajima. Nhưng ông chỉ đáp vồn vện “Để cho chắc”. Liệu có thật không?

Kumajima không phải là người dễ đối phó. Ông đã biết Himekawa từ hồi tiểu học. Nếu tính thời gian hẳn ngồi trò chuyện giáp mặt với ông, có khi còn dài hơn cả với chính bố ruột của hắn. Xác suất để Kumajima phát hiện ra Himekawa đang nói dối sẽ cao hơn đáng kể so với các viên cảnh sát khác.

“Cháu vẫn ổn”.

Himekawa đang ngồi trên ghế. Kumajima nhún đôi vai đang khoác áo com-lê rộng rồi chậm chạp tựa vào bàn.

“Xin lỗi cháu nhé, Ryou. Chú hiểu là cháu đang rất sốc. Nhưng chú cần cháu hợp tác một chút”.

“Chú cứ hỏi đi ạ”.

Kumajima bắt đầu thẩm vấn lại mọi người. Cũng giống như lúc này. Giống như lúc trước, các câu hỏi mang tính hình thức, có lẽ dùng để sắp xếp sự việc theo thứ tự cho tới khi phát hiện ra thi thể Hikari. Ông không hề đào sâu hỏi thêm. Có lẽ thực sự là nghe hiểu đơn thuần “cho chắc chắn”.

“VẬY, CHỊ GÁI CHÁU SẼ RA SAO?”.

Kei cất tiếng hỏi. Cô lo lắng không biết từ giờ thi thể của Hikari sẽ ở đâu, số phận thế nào. Thi thể đã được mang ra khỏi nhà kho và chuyển chở tới bệnh viện.

“Thi thể của chị gái cháu sẽ được khám nghiệm”.

Có lẽ vì là người nhà nạn nhân nên cách đối đáp của Kumajima với Kei có thêm phần trang trọng.

“Việc đó chỉ là để điều tra tình trạng của thi thể thôi, không có gì nghiêm trọng cả. Ngoài ra, có khả năng sau đó sẽ cần phải giải phẫu. Trong trường hợp đó, chú sẽ báo lại cho cháu biết”.

Khám nghiệm tử thi chắc chắn sẽ phát hiện ra Hikari đang mang thai. Cảnh sát sẽ tới hỏi người có quan hệ với Hikari là Himekawa đầu tiên xem có manh mối gì không. Hẳn phải suy nghĩ làm sao để ứng phó cho kĩ. Tuy nhiên, trong trường hợp đó, cuối cùng rồi cảnh sát cũng sẽ tìm ra được ai là cha đứa bé. Himekawa đã biết trước kết quả điều tra rồi.

“Kei này, cháu và chị gái sống cùng nhau đúng không? Vậy còn nhà bố mẹ...”.

Shusuke Michio

“Không có ạ” – Kei ngắt lời Kumajima.

“Mẹ cháu sau khi ly hôn đã có gia đình riêng. Cháu đã mất liên lạc với mẹ. Cha cháu thì từ xưa tới nay vẫn hành tung bất minh ạ”.

Hành tung bất minh - Kumajima lặp lại chi tiết đó, thế rồi cũng không hỏi gì hơn nữa.

Takeuchi đập bồm bộp vào vai Kei, người đang dùng nắm tay dụi mắt.

Khu vực chờ chìm vào im lặng. Vừa lúc trước các nhân viên mặc cảnh phục vẫn còn đi qua đi lại bên cạnh bàn, bây giờ hầu hết đều đã rút lui, căn phòng yên tĩnh trở lại. Sau đó, Nogiwa quay về. Nghe Tanio và Takeuchi giải thích mọi việc, ông vô cùng kinh ngạc, ngỡ ngàng mất một lúc. Studio của ông sẽ sớm đóng cửa, vậy mà lại xảy ra tai nạn chết người. Hơn nữa người chết là Hikari mà ông đã quen biết nhiều năm nay. Phản ứng như vậy cũng là điều dễ hiểu. Bây giờ Nogiwa đang nói chuyện với một cảnh sát trẻ tuổi ở bên trong nhà kho.

Tanio ngậm thuốc lá trong miệng, đang đưa bật lửa lại gần thì chợt dừng tay, liếc nhìn sang Nogiwa. Nogiwa ra hiệu không có gì. Tanio châm thuốc, không ngừng nhả khói lên trần nhà.

“Vậy, chú có biết thông tin liên lạc không?”.

Có tiếng nói từ phía hành lang, là vị thám tử trẻ tuổi đi cùng với Nogiwa tới nhà kho.

“Chà, thông tin liên lạc à? À, có địa chỉ nhà”.

Nogiwa đáp lại. Hai người đang nói chuyện gì vậy?

Bóng dáng hai người xuất hiện trong tầm mắt. Viên thuộc cấp của Kumajima tên là Nishikawa vừa đi song song với Nogiwa, vừa hí hoáy cầm bút bị ghi chép vào sổ tay. Anh ta có lẽ hơn Himekawa vài tuổi, cũng tầm giữa hoặc cuối đầu ba. Nishikawa rất cao, có khuôn mặt gầy với đường nét sắc sảo như được chạm khắc.

“Vậy là chú biết địa chỉ?”.

“Ừ, nhưng mà...”.

Nogiwa ngẩng đầu, nhìn sang phía Kei.

Himekawa cuối cùng cũng hiểu. Hai người bọn họ đang nói chuyện về cha của Hikari và Kei.

“Chú cho cháu địa chỉ nhé?”.

Nishikawa hỏi, sổ tay sẵn sàng trên ngực. Không thấy Nogiwa trả lời, anh nhúu đôi lông mày mỏng lại nghi hoặc.

“Chú Nogiwa...”.

Một lúc trôi qua.

“Chú đang nói về bố cháu phải không?”.

Kei cất tiếng hỏi.

“Chú Nogiwa, chú biết bố cháu ở đâu phải không?”.

Sau vài giây, Nogiwa gật đầu. Kei im lặng, chớp chớp mắt như thể nhìn thấy sinh vật lạ. Tanio và Takeuchi quay mặt nhìn nhau, tỏ vẻ khó xử.

Shusuke Michio

Himekawa rất ngạc nhiên. Vì sao Nogiwa lại biết được chỗ ở của cha Hikari và Kei? Đến cả hai cô còn không biết nữa cơ mà.

“Khoảng ba tháng trước, chú tình cờ biết được nhờ một người quen trong giới âm nhạc ngày xưa”.

Nogiwa trả lời Kei.

“Chú đã cho Hikari biết. Thực ra thì, Hikari có tới gặp ông ta một lần rồi”.

Himekawa giật mình nhìn thẳng vào Nogiwa. Cậu chưa từng nghe Hikari đề cập đến chuyện gặp cha. Vì sao cô ấy không kể? Vì sao cô ấy giấu nhem chuyện này đi? Kei bị sốc nặng, không thốt nên lời, chỉ nhìn Nogiwa chằm chằm.

“Hikari không nói cho Kei và Himekawa biết phải không? Chú cũng nghe Hikari bảo vậy”.

“Vì sao vậy chứ?”.

Gương mặt Nogiwa trầm ngâm, ông từ từ tiến lại bàn.

“Hikari giấu, không cho Kei biết chuyện là vì con bé lo lắng cho cháu. Hikari đã nói với chú như vậy”.

“Lo lắng?”.

Kei ngược nhìn Nogiwa.

“Nói cách khác, hẳn là vì người cha Hikari đã gặp. Ông ta có vẻ đã thay đổi so với ngày xưa rồi. Sau khi trò chuyện, Hikari đã rất thất vọng. Vì vậy, con bé quyết định giấu kín chuyện đó trong lòng và giữ im lặng với Kei”.

Ánh mắt Nogiwa trầm xuống, nói “Đó là chú nghĩ vậy” – kèm theo tiếng thở dài.

“Chà, dù sao chuyện cũng đã rồi, chú Nogiwa à”.

Nishikawa dường như đã nhận ra hành động và lời nói của mình làm nảy sinh một số vấn đề, anh miễn cưỡng lên tiếng bằng chất giọng mang đậm phong cách cán bộ.

“Làm ơn cho tôi biết địa chỉ của bố nạn nhân với ạ”.

“Tôi hiểu rồi”.

Nogiwa xòe lòng bàn tay trái về phía Nishikawa. Ban đầu Nishikawa không nhận ra ý nghĩa của hành động đó. Nhưng cuối cùng, anh ta đành đặt sổ tay và bút bi vào bàn tay chờ sẵn đó, gương mặt thoáng chút không vui. Chú Nogiwa không nói địa chỉ của cha Hikari là tôn trọng mong muốn của cô.

Himekawa quay đầu về chính diện.

“Chú Kumajima, chú nghĩ tai nạn này đã xảy ra như thế nào?”.

Hắn đã chú ý để không vô tình nhấn mạnh hai chữ “tai nạn”.

Rốt cuộc cảnh sát nắm bắt tình hình vụ án như thế nào? Từ nãy tới giờ, họ hoàn toàn chỉ có thăm vấn suông. Himekawa cứ tưởng là chính Tanio sẽ hỏi câu đó, thế nhưng ngoài dự đoán của hắn, cậu ta mãi không nói gì, nên không còn cách nào khác, hắn đành phải tự hỏi.

“Chú chưa biết chính xác ra sao, nhưng nếu để nói kết hợp với tưởng tượng...”.

Nói đến đây Kumajima liếc nhìn ra sau lưng.

“Nishikawa, cậu cũng tới đây ngồi đi”.

Shusuke Michio

Gọi Nishikawa tới là do hai người tiến hành công việc độc lập, để đảm bảo là không có mâu thuẫn gì phát sinh về sau, giống như vụ việc cha của Hikari vừa rồi vậy. Tuy nhiên Nishikawa lại lắc đầu, chỉ chỉ vào sổ tay. Hắn không đọc được nội dung, nhưng trên trang giấy là dòng chữ nguệch ngoạc Nogiwa vừa viết.

“Tôi sẽ đi liên lạc với người nhà nạn nhân. Nếu tra ra số điện thoại có trong danh bạ thì sẽ lập tức lái xe tới đó luôn. Có vẻ như cũng không xa đây lắm”.

“À à. Vậy cũng được. Thế nhờ cậu nhé!”

Nishikawa khẽ làm động tác kính lễ, sửa lại vạt áo vest cho thẳng thơm rồi đi ra cửa. Nhưng vừa định đẩy cửa xoay thì anh dừng bước, quay đầu lại.

“Tôi cũng muốn liên lạc với mẹ của nạn nhân nữa nhưng theo như chú Nogiwa vừa mới nói, em gái nạn nhân biết cách liên lạc phải không?”

“Tôi không biết”.

Kei nhẹ nhàng lắc đầu.

“Liệu cha cô có biết địa chỉ của mẹ cô sau khi ly hôn không?”

“Tôi không rõ. Có thể là cha biết”.

“Tôi sẽ hỏi thử xem”.

Nishikawa nói vậy rồi đẩy cửa bước ra. Ngoài trời tối đen bắt đầu nổi gió, trong khoảnh khắc làm lay động cổ áo khoác đen.

“Cậu ấy vẫn còn trẻ lắm”.

Kumajima nói một điều mà ai nhìn cũng biết.

(2)

Kumajima vừa nhấp ngum cà phê hòa tan do Nogiwa mang cho, vừa giải thích về vụ tai nạn xảy ra tại nhà kho của Strat Guy. Himekawa lo lắng, im lặng lắng nghe. Tuy nhiên, hẳn thấy nhẹ nhõm bởi vì lời giải thích của Kumajima cũng giống như hẳn đã kì vọng.

Theo lời của Kumajima, thứ đã đè lên phần đầu thi thể Hikari là thiết bị khuếch đại âm thanh guitar Marshall. Thiết bị đó có bộ phận loa hình tứ giác gọi là thùng loa (cabinet) gồm hai tầng chồng lên nhau. Ngoài ra, có một vật lớn đè lên bảng điều khiển chính, rộng tám mươi cen-ti-mét, cao gần hai mét. Nó giống như cái tủ lạnh, nhưng do để có gắn bánh xe nên dù là một người phụ nữ cũng có thể dịch chuyển được. Thiết bị khuếch âm được đặt ở trong phòng, cao hơn hẳn.

“Hẳn là nó bị đổ, rồi nện vào sau gáy Hikari đang đứng dưới. Hikari lúc đó đang trong tư thế cúi đầu, người hướng về phía bộ khuếch âm. Nếu không, mặt trên của máy đã không đổ vào phần gáy của cô. Có lẽ Hikari đang dùng mặt phẳng dốc nghiêng này để hạ bộ khuếch âm từ trên bệ xuống”.

Thế nhưng vì sao khi đó bộ khuếch âm lại đổ? Về chuyện này, Kumajima giải thích nguyên nhân là do độ lệch của mặt phẳng dốc nghiêng khi nối giữa bệ và mặt đất.

Shusuke Michio

“Cái mặt phẳng dốc nghiêng kim loại đó hoàn toàn khớp với độ cao của bệ. Vì vậy thông thường khi hạ các đồ vật có gắn bánh xe từ trên bệ xuống sẽ không gặp trục trặc gì cả. Tôi không nghĩ là một thiết bị khuếch âm to như vậy lại có thể đổ, trừ phi là do cố tình. Chắc mọi người đều hiểu rõ nhỉ? Tuy nhiên, như tôi đã xác nhận vừa rồi, mép của mặt phẳng dốc nghiêng có hơi xa cái bệ một chút. Nói ngắn gọn, có một đoạn trống ở giữa mép mặt phẳng dốc nghiêng và mép bệ rộng khoảng năm cen-ti-mét”.

Kumajima nói rằng bánh xe phía trước của dàn máy vừa khít lọt vào khoảng trống đó và dàn máy khuếch âm mà Hikari đang kéo xuống đã đổ ập vào người cô.

“Về sau, tôi dự định yêu cầu nhà sản xuất cung cấp thông tin cái bộ khuếch âm này nặng khoảng bao nhiêu cân nữa”.

“Một trăm cân”.

Nogiwa lập tức trả lời. Nhận thấy vẻ mặt thắc mắc của Kumajima, ông liền nói thêm vào.

“À không, không phải là tôi đoán đâu. Thực sự, nó nặng từng đó”.

Nogiwa liền đứng dậy, cầm quyển hướng dẫn sử dụng thiết bị khuếch âm từ đằng sau quầy rồi quay lại. Ông lật giở từ trang cuối ra, giải thích cho Kumajima.

“Hai cái thùng loa chồng lên nhau lần lượt nặng bốn mươi mốt phẩy năm cân và ba mươi sáu phẩy bốn cân. Bảng điều

khuyến là hai mươi hai cân. Cộng vào là chín mươi chín phẩy chín cân. Còn thêm cả khối lượng các bộ phận nối bằng kim loại nữa”.

“À, đúng là khoảng một trăm cân”.

“Đúng vậy”.

Thế rồi Nogiwa chùng vai xuống chán nản, như thể số khối lượng kia là lỗi của mình vậy.

“Dù sao thì, anh Nogiwa, vì sao cái bộ khuếch âm này lại đặt trong nhà kho? Bình thường không sử dụng hả?”.

“À không, thiết bị đó khi nào có yêu cầu thì sẽ được đem ra sử dụng với giá khác. Nếu đặt nó ở trong một buồng tập thì sẽ không công bằng”.

“Không công bằng hả?”.

Takeuchi liền thả phao cứu sinh cho Kumajima – người đang một lần nữa không theo kịp câu chuyện.

“Cái này là hàng phiên bản giới hạn đấy ạ. Trong giới chơi guitar trên ba mươi tuổi, ai cũng muốn một lần được thử dùng cái máy *Super 1000 JH* này”.

“Súp – pơ... cái gì cơ?”.

“Là tên của thiết bị khuếch âm này. Ngày xưa Jimi Hendrix đã tới cửa hàng của Jim Marshall mua bộ khuếch âm *Super 100*. Bộ khuếch âm đó đã được công ty Marshall tái sản xuất vào khoảng bốn mươi năm sau. Phiên bản giới hạn đã sao chép hoàn toàn diện mạo và cấu trúc của bộ khuếch âm ngày ấy.

Shusuke Michio

“Ra là bản sao”.

“*Hãy làm điều giống vậy*”.

Có tiếng cha vắng vắng từ buồng tập.

“*Làm điều giống như bố*”.

“Ryou hồi trước đã từng dùng rồi nhỉ?”.

Bất ngờ bị hỏi, Himekawa nhất thời không thể phản ứng.

“Hả?”.

“Cái bộ khuếch âm đó, cậu đã trả tiền riêng rồi dùng nó đúng không?”.

“À, có một lần”.

“Cơ mà, hồi đó không biết vì sao mà cầu dao cũng bị sập”.

Tanio lẩm bẩm như đang độc thoại.

“Đúng rồi. Tôi cũng không biết vì sao lại thế. Tôi định sẽ kiểm tra hiện trường cẩn thận lại lần nữa...”.

Kumajima cong lưng, hạ tầm mắt xuống chiếc cốc giấy gần đó.

“Mà đương nhiên là điện năng sử dụng trong nhà kho đột ngột tăng cao nên chỉ có mỗi cầu dao phòng đó là bị sập”.

Tanio dường như không bị thuyết phục.

“Nhưng mà chú Kumajima này, thiết bị tiêu tốn điện năng trong nhà kho chỉ có mỗi bộ khuếch âm và máy trộn âm thôi. Chỉ như vậy mà cầu dao cũng bị sập sao? Mà chú Nogiwa, dù chỗ đó là nhà kho, nhưng ban đầu là buồng tập nên điện lượng cầu dao phải tương đương một buồng tập phải không?”.

Nogiwa gật đầu. Tanio nhúu đôi chân mày. Khuôn mặt trở nên khó đoán.

“Bởi vậy, không chắc là điện năng thiết bị tiêu thụ làm cho cầu dao sập...”

Tanio nhìn chằm chằm xuống mặt bàn một lúc. Cuối cùng cậu cúi đầu vuốt trên tay vào gạt tàn tắt ngóm.

“Chú Kumajima, cháu vào nhà kho một chút nhé?”

Giữa hành lang dẫn tới nhà kho vẫn còn một số nhân viên mặc cảnh phục lưu lại. Bọn họ báo cáo kết quả công việc cho Kumajima. Kumajima quen miệng đáp lại vài lời gì đó.

“Có gì không rõ thì nhớ báo cáo ngay”.

“Rõ”.

Cảnh sát cứ như vậy đi trên hành lang, hướng về phía cửa ra vào. Sau đó, studio chỉ còn lại thành viên Sundowner, Nogiwa và Kumajima.

Có rất nhiều thứ được nhét trong này nên khoảng trống để di chuyển rất chật hẹp. Đặc biệt thiết bị vung vãi trên sàn nhà khiến cho không còn chỗ để đặt chân nữa.

“Cậu đã lấy dấu vân tay chưa?”

Tanio khề khàng nói. Himekawa liền nhận ra, trên bề mặt công tắc đèn, kệ và thiết bị có một lớp bột trắng mỏng. Bộ Super 100 JH vĩ đại vẫn nằm trên sàn, cũng được phủ một lớp bột.

Shusuke Michio

“À, chỉ là quy trình thôi. Người của bộ phận chú không thể tới đây rồi đi về mà không có dấu vân tay được”.

Nói rồi Kumajima liếc mắt nhìn sang Himekawa. Dù chỉ trong một khoảnh khắc nhưng đó rõ ràng là ánh mắt xác nhận biểu hiện của đối phương. Cử chỉ vừa rồi là sao? Himekawa chậm rãi rời vị trí, lùi ra sau lưng Kumajima để che giấu gò má cứng nhắc của mình.

“Có cả bột màu đen với tím nữa. Nhưng đây là cái gì thế?”.

Takeuchi hỏi Kumajima. Nhưng Tanio đã trả lời trước.

“Đây cũng là bột chuyên dụng để lấy vân tay. Trên phim ảnh thì chỉ dùng bột màu trắng. Nhưng thực tế ở hiện trường thì sử dụng rất nhiều màu trộn lẫn với nhau”.

“À, ra là thế”.

Kumajima nhìn Tanio với vẻ mặt khá bất ngờ.

“Cháu biết chi tiết nhĩ?”.

“Cháu đọc trong sách”.

Cuộc nói chuyện hẳn là trở nên phiền toái. Tanio đã tạo ra hiểu lầm bằng cách không đề cập tới bố cậu ta. Kumajima lầm bầm cái gì như là có rất nhiều loại sách rồi gạt đầu.

Tanio quay người về phía cửa ra vào.

“Có phải cửa đã không mở ra là do cái đó không?”.

Trống bass được đặt ngay bên cạnh cửa cách âm đã làm tắc nghẽn lối vào nhà kho của Kei, Tanio và Takeuchi ngay trước khi phát hiện ra thi thể của Hikari.

“Vì sao Hikari lại đặt trống bass ở chỗ đó?”

“Vì hiếm lắm mới dọn dẹp nhà kho quy mô lớn mà”.

Takeuchi nhìn sang bên căn phòng bữa bộn, nói.

“Ừ, cũng đúng nhỉ...?”

Tanio trông có vẻ đã bị thuyết phục.

“Chú Kumajima, cháu chạm vào chỗ này có được không?”

Được Kumajima cho phép, Tanio bắt đầu đi vòng quanh trong nhà kho. Cả hội Himekawa im lặng, chăm chú dõi mắt theo. Cậu gạt đám Shield vung vãi trên mặt đất ra bằng đầu ngón tay, trèo lên bệ để bộ khuếch âm, chăm chú nhìn bảng điều khiển của hàng thiết bị.

“Hừm...”

Tanio phát ra tiếng động lạ khiến mọi người chú ý. Cậu cúi người xuống bệ, ánh mắt sát sao chạy trên nền nhà như đang đuổi theo thứ gì đó.

“Ra là vậy à...?”

Hình như cậu ta đã nhận ra cái gì đó.

“Cái gì cơ?”

Takeuchi lập tức hỏi. Tanio đứng dậy giải thích.

“Nút nguồn của hầu hết bộ khuếch âm ở đây đều đang là ON”.

“Vậy ư? Nhưng mà không có đèn báo nào sáng cả”.

“Đúng vậy. Nó đang không cắm vào ổ điện”.

Shusuke Michio

Tanio chỉ sang cửa ra vào nhà kho, mọi người quay đầu lại nhìn. Ngay bên cạnh cửa cách âm, ở gần sàn nhà có một ổ điện. Ngay dưới đó là phích cắm to bản bị long ra, đang nằm lẫn lóc.

“Takeuchi, cậu nhìn đi. Đó có phải là phích của ổ cắm nối loại lớn không?”

Ổ cắm nối loại lớn được sử dụng trong gia đình để kéo dài dây điện rất tiện lợi. Có đến mười cổng nguồn điện xếp hàng, nút công tắc nguồn thì được gắn liền vào ổ chung. Công tắc này được thiết kế để một lần có thể bật tắt tất cả các thiết bị điện được kết nối. Ở các studio và sàn diễn nhạc sống đều sử dụng chúng.

“Shield vung vãi trên mặt đất, men theo dây dẫn của ổ cắm nối đó. Có đôi chút khó hiểu nhỉ?”

Tanio dứt lời, Takeuchi vừa lia mắt xuống sàn nhà, vừa bắt đầu di chuyển tới giữa phòng. Dây dẫn của ổ cắm trườn bò trên sàn nhà, kéo dài từ gần cửa tới tận chỗ bệ ngay phía trước Tanio. Có một ổ cắm hình tứ giác nằm lẫn lóc ở đó.

“Trên khay đó có hai ổ cắm nối nữa. Hai ổ cắm đều nối dài tới cái bệ này. Đầu của nó ở đây này”.

Tanio nâng hai thân ổ cắm nối dưới chân kia lên. Mỗi cái đều có mười cổng nguồn điện, tổng cộng là hai mươi cổng. Nhưng chỉ có một cổng còn trống, còn lại tất cả đều đang bận. Phích cắm của bộ khuếch âm xếp trên bệ đều đang cắm chặt trên đó.

“Cái gì thế này?”

Nogiwa nhìn ổ cắm nối trên tay Tanio, nhíu mày tỏ vẻ ngạc nhiên tốt độ.

“Mặc dù hoàn toàn chỉ là phỏng đoán, nhưng cháu nghĩ cũng hợp lý”.

Tanio giải thích, đặt lại ổ cắm nối xuống đất.

“Có lẽ Hikari định kiểm tra tình trạng hoạt động của các bộ khuếch âm có ở đây nên cắm điện toàn bộ. Đầu tiên, cô ấy cắm một ổ vào cổng nguồn điện ở bên cạnh cửa ra vào. Sau đó, cô ấy cắm thêm hai ổ cắm nữa vào ổ đầu tiên, rồi lần lượt cắm phích điện của các bộ khuếch âm vào từng cổng trên ổ hết mức có thể. Tổng cộng có hai mươi cái. Sau khi xong, Hikari lần lượt bật máy. Một cái, rồi hai cái, rồi ba cái... Cuối cùng khi tới lượt bộ khuếch âm Marshall to ùng ngu ngốc đó được bật thì cầu dao sập”.

“À à” – Takeuchi thốt ra thành tiếng.

“Thảo nào, đúng là có khả năng ấy. Nhưng mà vì sao chỉ có dây cắm của bộ khuếch âm Marshall là bị rút ra? Vừa rồi có duy nhất một cổng điện bị trống, phải chăng là dành cho bộ khuếch âm đó?”

“Hikari đã rút ra đấy. Bởi vì khởi động bộ khuếch âm Marshall to xác ngu độn đó khiến cầu dao bị sập, nếu không nhờ phích cắm ra thì không bật cầu dao lên lại được đâu. Dù có đẩy lên thì nó cũng sẽ sập xuống ngay”.

Shusuke Michio

“Máy Marshall thì không phải chỉ cần ngắt nguồn điện là xong”.

“Cho chắc chắn mà. Chắc cô ấy nghĩ là quạt làm mát được tích hợp. Đây này, trong các bộ khuếch âm cỡ đại, có một loại quạt làm mát có thể quay thêm một lúc sau khi ngắt điện. Trong lúc quạt đang quay thì tự bản thân nó vẫn tiêu thụ điện năng. Vì Hikari không biết rõ chi tiết cấu trúc bên trong của bộ khuếch âm này nên có lẽ cô ấy cho rằng nó cũng như thế. Nhưng thực tế thì quạt làm mát của cái máy này không phải là loại ấy”.

“À à, đúng vậy nhỉ? Có thể chứ! Vậy Tanio này, tại sao lại rút phích cắm của ổ cắm đại ở bên cạnh cửa ra vào?”

“Chứ không phải là cậu rút ra hả?”.

“Tớ hả?”.

“Lúc vừa gọi Hikari vừa bước vào trong nhà kho tối om ấy, cậu bị vấp vào cái gì đó đúng không?”.

“À, đúng là có vấp. Tớ nhớ rồi”.

“Đó là dây điện của ổ cắm nổi. Chính lúc đó là phích cắm bị rơi ra”.

“Ra là thế. Vậy là do tớ rút ra thật”.

Himekawa lẩm nhẩm câu trả lời đúng đắn trong lòng.

Mặc dù hẳn đã giả định trường hợp Tanio giải thích tình hình rồi, nhưng không thể ngờ được cậu ta lại diễn tả chi tiết đến mức này, giống như vài thứ mà Himekawa đã làm khiến cầu dao nhà kho sập xuống, để ăn khớp với câu chuyện.

Himekawa tự tận đáy lòng vô cùng cảm tạ người bạn tốt đã giải thích một cách dễ hiểu về quá trình “tai nạn”.

“Nhưng mà Tanio này...”

Kumajima vuốt vuốt tóc gáy đã bạc quá nửa, lúc lắc cổ.

“Sau khi rút phích điện của bộ khuếch âm Marshall ra khỏi ổ cắm, vì sao Hikari không ngay lập tức đi bật cầu dao? Cháu có thấy hơi kỳ lạ không? Và lại, khi đó cầu dao sập, ở trong nhà kho hẳn là tối om. Vậy mà Hikari lại không bật cầu dao mà định hạ cái máy khuếch âm Marshall từ trên bệ xuống trong bóng tối. Vì thế cô ấy mới không nhìn thấy khoảng trống giữa mặt phẳng dốc nghiêng và bệ, nên mới xảy ra tai nạn đáng tiếc này”.

“Là tôi đã yêu cầu con bé hạ cái máy Marshall từ trên bệ xuống từ trước giờ làm”.

Nogiwa lên tiếng.

“Tôi đã bảo là tranh thủ lúc dọn dẹp nhà kho thì hạ cái bộ khuếch âm đó xuống sàn, rồi để ở góc nào đó. Lần này tôi đã định sẽ thanh lý hết thiết bị. Nhưng nếu để nguyên cái bộ khuếch âm to lớn đó cùng với các thiết bị khác trên bệ thì người mua sẽ phải tốn công sức để di chuyển hết tất cả một lượt. Nên là...”

“À, thì ra là vậy”.

“Ra là vậy” – đúng là vận đỏ cho Himekawa.

“Nhưng mà vì sao Hikari lại phải hành sự trong bóng tối?”

Câu hỏi của Kumajima vẫn không có lời đáp.

Shusuke Michio

“Cái đó... là vì sao nhỉ?”

Lần này, Nogiwa lại cúi đầu.

Himekawa chỉ giữ im lặng và theo dõi tiến trình sự việc. Tốt hơn hết, không nên để bản thân giải thích một cách vụng về. Hắn chỉ nên ngồi chờ ai đó đưa ra sáng kiến gì đó là được.

“Đơn giản là tranh thủ trước lúc đi bật cầu dao điện thì hạ cái bộ khuếch âm xuống thôi”.

Quả nhiên là Tanio đưa ra sáng kiến.

“Ở đây, dù bảo là đèn đóm tắt hết thì tối thui, nhưng cũng chẳng đến nỗi tối đen như mực. Có ánh sáng hắt vào qua khung cửa sổ nhỏ nên vẫn có thể nhìn thấy vật trong tầm tay. Có lẽ khi sập cầu dao, Hikari đi xuống khỏi bệ, định ra bật lại thì nhớ tới chỉ thị của chú Nogiwa nên tranh thủ hạ cái máy Marshall xuống luôn. Cái này giống như là lúc đi đổ rác thì tranh thủ đi lấy bưu kiện vậy”.

“Lấy bưu kiện? Thảo nào!”

“Vậy nên tai nạn mới xảy ra. Cháu nghĩ vậy”.

“Ừm, chuyện như vậy thì hoàn toàn ngoài dự đoán”.

Kumajima gật gật đầu ừ hử, nhìn Tanio đang ở trên bệ.

“Tanio, cháu đã giúp đỡ rất nhiều đấy”.

Người được giúp, đương nhiên không chỉ có Kumajima.

Himekawa thầm sắp xếp lại lời giải thích của Tanio từ nãy tới giờ trong đầu. Có điểm gì có khả năng trở thành vấn đề về sau không? Có vẻ như không có lỗ hổng lớn nào...

Hoàn toàn không.

“Tanio, có điểm này tớ muốn hỏi”.

Từ khi bước vào nhà kho, đây là lần đầu tiên Himekawa mở miệng nói.

“Tại sao lúc kiểm tra điện của hàng máy khuếch âm trên bệ, Hikari lại lấy nguồn từ ổ điện bên cạnh cửa ra vào?”.

“Ý cậu là sao?”.

“Tức là thế này, vì sao cô ấy phải bày ra ổ cắm nối chạy khắp phòng rắc rối thế để dùng cái ổ điện ở xa tít đằng kia?”.

“Vì sao hả? Vì đó là ổ điện duy nhất sẵn có”.

“Nhưng nhà kho này được xây dựng giống như các buồng tập khác, vậy ở bên trong phải còn một ổ điện nữa...”.

Nói tới đây, hần cố tình dừng lại, gật đầu tỏ vẻ đúng vậy.

“Bộ khuếch âm được xếp theo hàng nên rất khó dùng ổ điện đó”.

“Ra là vậy”.

Ở studio này, ngoài ổ điện ở gần cửa ra vào ra thì vẫn còn một ổ điện gắn tường khác ở trên bệ. Buồng tập cũng giống như nhà kho. Nhưng ở trong nhà kho này, cái ổ điện đó rất khó để dùng do các hàng máy khuếch âm xếp san sát trên bệ. Nhất thời Himekawa nghĩ rằng hần nên chỉ cho mọi người nhìn thấy các phương diện của vụ việc ở đây.

“Vì vậy Hikari mới sử dụng ổ điện ở xa. Chỉ vậy thôi”.

Shusuke Michio

Tanio rút ra kết luận một cách lý tưởng. Liếc nhìn sang Kumajima, ông cũng đang gật đầu đầy thuyết phục.

Himekawa bốt căng thẳng. Có vẻ Tanio không nhận ra “lý do thực sự” để sử dụng ổ điện ở bên cạnh cửa ra vào.

Himekawa chọn lấy nguồn điện năng từ ổ điện cạnh cửa là để khi có ai đó bước vào trong nhà kho tối tăm thì sẽ vấp ngã và kéo dây điện ra. Nếu như không có ai làm vậy thì chính hắn sẽ giả bộ vô tình thực hiện. Nhưng Takeuchi đã đáp ứng kỳ vọng của hắn, rất xuất sắc vấp vào dây điện và giật tung nó ra khỏi ổ cắm.

Ngay từ đầu, dây điện của máy khuếch âm Marshall không hề được cắm vào đâu cả. Mười chín cái máy còn lại là đủ khiến cầu dao sập rồi. Himekawa đã lấy dây điện của mười chín máy cắm vào hai ổ cắm nối, rồi lại cắm cả hai ổ đó vào một ổ lớn, cuối cùng mới cắm vào nguồn điện ở trên tường cạnh cửa. Sau đó, hắn bật cả mười chín cái máy khuếch âm cùng một lúc, làm sập cầu dao. Khi ấy, chỉ cần phích điện còn nằm trong ổ thì dù có cố đẩy cầu dao lên cũng không được. Vì vậy cần phải rút bốt ra. Tuy nhiên, cần phải có ai-đó-ngẫu-nhiên-rút-phích-cắm, bởi vì nếu phích cắm rút ra ngay từ đầu thì sẽ trở thành bất hợp lý: Hikari ở trong phòng tối, đi rút phích cắm điện ở cạnh cửa, sau đó mới quay lại phía trong phòng di chuyển cái máy khuếch âm Marshall.

“Tới đây thì tôi cũng đã hiểu đại khái tai nạn của Hikari xảy ra thế nào rồi”.

Kumajima nói với vẻ mặt nghiêm nghị.

“Do di chuyển thiết bị khuếch âm từ trên bục xuống, do cầu dao bị ngắt... Cảm ơn sự giúp đỡ của mọi người. Chắc hẳn Hikari cũng vui lắm”.

Dứt lời, ông liền hướng về phía Kei vẫn còn đang cúi gằm mặt.

“Chà, vậy mọi người cũng chuẩn bị về thôi nhỉ? Cứ đứng mãi cũng mệt rồi”.

Khi tất cả cùng lặng lẽ định rời khỏi nhà kho, Tanio cất giọng nói nhỏ với Kumajima.

“Chú Kumajima, cho cháu hỏi nốt câu cuối được không?”.

“Chuyện gì vậy?”.

“Cái cửa cuốn thông ra ngoài đường lúc đó có đang khóa không?”.

Kumajima đứng lại, nhìn Tanio với vẻ lạ lẫm. Himekawa cũng bất giác đứng lại theo.

“À thì... chắc là cửa được khóa trong chứ?”.

“Chìa khóa ở đâu?”.

“Ở trong túi quần jeans của Hikari”.

“Vậy à...”.

Đến đây, Tanio im lặng.

Shusuke Michio

(3)

Cả đám Himekawa lại lần nữa ngồi quanh bàn ở khu vực chờ. Kumajima hình như có điện thoại từ cơ quan, ông bước ra ngoài, tay vẫn lóng ngóng với các nút điện thoại di động.

Mọi người còn lại đứng ngồi tùy ý, chìm vào im lặng.

Ngồi cạnh Himekawa là Kei. Hần nhận ra từ nãy tới giờ cô đã rất cố gắng để kìm nén nước mắt. Hần vươn tay chạm vào vai cô. Nhưng Kei khẽ động người, trốn tránh bàn tay ấy.

“Chú đi pha bình cà phê mới”.

Nogiwa đứng dậy, đi ra phía sau quầy. Ở đó là phòng cấp nước. Đồng hồ treo tường không ngờ mới điểm tám giờ rưỡi. Thế mà, ông cảm giác như đã nửa ngày trôi qua kể từ khi ra khỏi buổi tập lúc sáu giờ vậy.

Himekawa ngồi ngẫm lại cuộc trao đổi vừa rồi ở nhà kho.

Có thể nói, nhờ có Tanio, mọi việc đang tiến triển tốt đẹp. Tuy nhiên, có hai điểm khiến hần lưu tâm. Thứ nhất là cửa cuốn. Vì sao tới cuối Tanio lại hỏi câu đó? Ngoài ra còn một điểm nữa, cái này thậm chí còn là nghi vấn mang tính căn bản và mơ hồ hơn.

Hần cảm thấy mọi việc đang diễn biến quá tốt rồi.

Nếu Tanio không diễn giải một cách lý tưởng đến vậy thì có lẽ Kumajima đã không bị thuyết phục bởi chuyện sập cầu dao hay Hikari di chuyển bộ khuếch âm Marshall trong bóng tối chóng vánh như thế. Không chỉ riêng Tanio. Giờ nghĩ lại thì còn cả lời của Nogiwa nữa.

“Là tôi đã yêu cầu con bé hạ cái máy Marshall từ trên bệ xuống từ trước”.

Điều đó có thật không? Giả sử Nogiwa đã biết hết những gì Himekawa làm thì ông có ném cho hắn phao cứu sinh như thế không? Như hắn đã nghĩ ngờ, lời nói của Nogiwa đã có hiệu quả trong việc làm Kumajima tin tưởng.

Nỗi bất an nhỏ giọt nặng trĩu trong ngực hắn đẩy lạnh lẽo. Từng giọt từng giọt, lặng lẽ mà vững chắc, ú đọng lại nơi đáy lòng.

“Tanio, sao vừa rồi cậu lại quan tâm tới chìa khóa cửa cuốn thế?”

Người vừa lên tiếng là Takeuchi. Himekawa giật mình. Câu hỏi đó cũng là mối quan tâm trong đầu của hắn.

“À, tớ có đang nghĩ đến nhiều thứ”.

Tanio trả lời, không thèm ngẩng đầu lên.

“Nghĩ tới cái gì cơ?”.

“Đã nói rồi, nhiều thứ”.

“Nhiều cái gì?”.

Tanio nhú mày, tỏ vẻ khó chịu.

“Bối cảnh rất không tự nhiên”.

Trong một khắc, không khí quanh bàn bỗng đông cứng lại.

“Không tự nhiên?”.

Người hỏi lại đầu tiên là Kei. Hai má cứng đờ, cô nhìn thẳng vào Tanio.

Shusuke Michio

“À, là bối cảnh trong nhà kho không tự nhiên. Có gì đó rất kỳ lạ”.

“Nhưng mà Tanio, vừa rồi...”

“Vừa rồi là giả thiết của tớ, để giải thích sự việc nhưng...”

“Nhưng cậu đối ý à?”

Takeuchi chớp chớp mắt.

“Không phải vậy. Tớ đâu có muốn nghĩ tới mấy thứ kỳ lạ. Bối cảnh hiện trường như vậy thì bắt buộc phải giải thích do tai nạn là tất nhiên. Vì bản thân tớ đã nghĩ là tai nạn rồi, Hikari chết do sự bất cẩn của bản thân”.

“Cậu muốn nghĩ đó là sự thật”.

“Thật hay không thì chúng ta không biết được”.

“Vậy thì ai biết đâu!”.

“Nói là thế...”

Tanio vừa định mở miệng nói rồi lại thôi. “Nói đi chứ!” – Takeuchi khuyến khích. Nhưng Tanio chỉ thở hắt ra, quay về phía Takeuchi đối chủ đề.

“Này, sao vừa rồi tớ lại lắc đầu rồi giải thích với chú Kujima như vậy nhỉ?”.

“Bởi vì cậu muốn-nghĩ-đó-là-tai-nạn”.

Tanio lắc đầu trước những lời được nhấn nhá một cách cố ý của Takeuchi.

“Để tớ nói cho cậu nghe một giả thiết vô cùng đơn giản. Nếu như đó không phải là tai nạn thì sao? Trên đời này con

người ta chỉ có bốn kiểu chết thôi: tai nạn, tự sát, bệnh tật bao gồm cả chết tự nhiên. Nếu không phải mấy loại trên thì chỉ có thể là bị giết. Có người bị giết tức là có kẻ sát nhân đấy”.

“Thì rõ ràng rồi còn gì?”.

“Khi Hikari chết thì trong studio này có những ai? Tớ này, cậu này, Ryou và Kei. Chỉ có bốn người chúng ta thôi. Tớ chẳng biết gì cả, vậy thì sao? Còn lại ba người, mỗi ba người thôi”.

Bắn một hơi tới đó, Tanio ngừng lại, nhìn thẳng mặt Takeuchi. Cậu ta chẳng thèm nói thêm gì cả, đợi tới khi các thông tin ngấm hết vào đầu đối phương thì mới nhìn sang chỗ khác.

“Tớ không muốn nghĩ tới những điều ngu xuẩn như thế. Vì vậy nên tớ mới giải thích như vậy”.

Tanio thì thào.

“Thuyết phục được cậu chứ?”.

Takeuchi không trả lời.

Một lần nữa sự im lặng lại bao phủ. Có khoảng hai lần Takeuchi định nói gì đó, nhưng rồi đổi ý, từ ngữ đã ra tới cổ họng lại nuốt vào.

Có phải như vậy không? – Himekawa hít vào thở ra chậm rãi, cốt không để mọi người xung quanh chú ý. Khi ở trong nhà kho, vì nguyên nhân đó mà tanio đã giải thích về “tai nạn” đó một cách hoàn hảo tới như vậy? Thắc mắc của hắn tới đây đã được giải đáp. Nhưng tình hình đang chuyển biến xấu đi.

Shusuke Michio

“Thực ra, vừa rồi tớ đã nói với chú Kumajima...”.

Nogiwa đã quay trở lại, trên tay là chiếc khay đựng năm cốc giấy.

“Chú đã nói dối đấy”.

“Nói dối?”.

Tanio mở miệng. Nogiwa đặt cái khay xuống bàn, uể oải ngồi xuống.

“Chú đã nói dối lý do vì sao Hikari lại hạ cái máy khuếch âm Marshall từ trên bệ xuống”.

“À, là chuyện chú yêu cầu cô ấy làm vậy vào đầu giờ làm việc đúng không? Đó là nói dối sao?”.

“Cũng không hoàn toàn sai sự thật. Nhưng mà, đúng là nói dối”.

“Vậy là thế nào cơ?”.

“Nửa này nửa nọ. Chú đã nói với Hikari là đặt cái bộ khuếch âm to dùng đó xuống chỗ nào mà có thể ngay lập tức hạ xuống đất được. Cho tới khi đóng cửa tuần sau, biết đâu vẫn có khách muốn sử dụng”.

“Vậy là chú không hề nói là hạ xuống khỏi bệ?”.

Nogiwa gạt đầu, đưa chiếc cốc giấy lên miệng.

“Vì sao chú Nogiwa lại nói dối... à, nói sai một nửa như vậy?”.

“Giống lí do của Tanio thôi. Khi đó, trong studio...”.

Nogiwa nhấp thêm ngụm cà phê, thờ dài nói.

“... Chỉ có bốn người các cháu”.

Takeuchi vò rối mái tóc màu nâu, dường như không thể hiểu nổi.

“Này này, tại sao hai người toàn nghĩ chuyện gì kỳ quặc thế? Hikari chết do tai nạn. Tanio, vừa rồi cậu đã nói gì? Chẳng có ai làm cái gì cả. Sau đó còn ai cơ? Còn chú Nogiwa nữa. Chú làm ơn đi! Trong studio có những ai? Là bốn bọn cháu! Thật đấy hả?”.

“Cũng có thể chỉ là tưởng tượng của tớ và chú Nogiwa thôi chứ không có ý gì cả”.

Tuy Tanio đã nhún nhường nhưng Takeuchi vẫn chưa hết kích động.

“Tưởng tượng cái gì vậy? Tưởng tượng trời ơi đất hỡi! Nếu chú Kumajima hay bố cậu được giao vụ này thì hay đấy. Nếu không có ý gì thì đừng có nói ra!”.

“Là cậu bắt tớ nói mà!”.

“Tớ bực mình đấy! Cả Ryou và Kei nữa. Phải không Kei? Em cũng thấy bực mình khó chịu đúng không?”.

Kei không ngẩng đầu lên, mắt vẫn đăm đăm nhìn cái cốc giấy trước mặt, đôi môi mím chặt. Himekawa cũng không dám nói gì, chỉ hơi ngẩng cằm lên.

“Tóm lại là, tớ bực mình, khó chịu lắm”.

Takeuchi chốt hạ câu cuối. Mọi người nhìn quanh trong cơn thịnh nộ câm lặng.

Shusuke Michio

Câu chuyện phát triển lên cao trào mức này cũng là điều đoán trước được.

Hắn cho rằng dầu sao thì cũng là hành động lúc nông nổi, không có kế hoạch. Ai đó rồi sẽ đề cập đến điểm bất hợp lý của hiện trường vụ án và nghi ngờ vụ tai nạn này. Cơ mà...

“Không sao đâu”.

Himekawa thẩm nhủ với bản thân. Chỉ cần không có chứng cứ thì sẽ chẳng có vấn đề gì. Cứ tiếp tục giấu kín thì chẳng cần phải lo lắng. Đúng vậy, phải tiếp tục giữ kín. Như vậy sẽ ổn thôi, sẽ ổn thôi.

Không sao đâu.

Không sao đâu.

(4)

“Xin lỗi vì đã để mọi người phải chờ. Xin lỗi anh Nogiwa”.

Kumajima co bả vai rộng lại, bước qua cửa vào trong. Ông xoa hai bàn tay vào nhau, miệng làu bàu cái gì đó về những cơn gió.

“Anh Kumajima uống cà phê chứ?”.

Kumajima à lên một tiếng, rồi giơ ba ngón tay về phía Nogiwa ở phía quầy.

“Cho tôi ba cốc nhé!”.

“Ừ, được thôi, không có vấn đề. Nhưng mà...”.

“Vừa nãy tôi có thử liên lạc với Nishikawa. Chắc cậu ta sắp quay lại đây rồi”.

Kumajima ngồi xuống cái ghế còn trống. Gió thổi nhẹ nhẹ, mang theo hương đêm lan tỏa.

“Ba cốc à? Có anh Kumajima, cậu Nishikawa và...”.

Nogiwa đang giơ ngón tay ra đếm bỗng im bật, nhìn sang phía Kei. Nhận thấy ánh mắt kia đang nhìn mình, Kei sững sờ quay lại nhìn Kumajima.

“Có vẻ như mọi người đã đoán ra nhỉ? Ông ta cũng cùng tới đây”.

Kumajima nhìn xuống đất, vừa nói dứt lời thì cửa ra vào lại mở ra lần nữa.

“Tôi về rồi đây”.

Đằng sau khuôn mặt sắc cạnh của Nishikawa là một người Himekawa không quen biết. Một người đàn ông trung niên với mái tóc mỏng quệt, được ép sang hai bên bằng sáp vuốt.

“Kei...”.

Người đàn ông đó và Kei nhìn nhau, biểu cảm có chút e sợ. Kei không nói một lời. Thay vào đó là lời chào từ ánh mắt, trong sự im lặng như đối với khách khứa đến chia buồn suốt đêm vậy.

“Anh Onogi Souichi phải không?”.

Kumajima nhẹ nhàng hỏi chuyện.

“À vâng, tôi là Onogi Souichi đây”.

Shusuke Michio

“Anh đi lại vất vả rồi”.

“À vâng, cảm ơn anh”.

Kumajima ra dấu chỉ về phía chiếc ghế trống gần đó. Onogi gặp người, di chuyển về hướng đó không một tiếng động.

Nogiwa đứng dậy, cúi đầu trước bạn cũ.

“Tại studio của tôi lại xảy ra chuyện này. Tôi vô cùng xin lỗi”.

Onogi kinh ngạc, hai tay nâng Nogiwa dậy, tinh tế lắc đầu. Trong khi đó, Kei vẫn nhìn chăm chăm xuống mặt bàn, cứng đầu nhất định không chịu ngẩng mặt lên.

Người đàn ông tên Onogi Souichi đó, không giống như trong tưởng tượng của Himekawa khi nghe Hikari và Kei kể chuyện gì cả. Ông ta đã không còn là tay trống ở các sàn nhạc, kẻ theo đuổi lối sống vô tư lự, không ngừng gây rắc rối cho gia đình, thế nhưng lại là người đàn ông độc nhất vô nhị, vụng về yêu thương hai cô con gái nữa. Cuộc sống có thể thay đổi con người ta ư? Hay phải chăng khi người ta tồn tại, rồi họ sẽ tìm thấy phong cách sống phù hợp với bản ngã của mình? Vì cái tên Souichi cũng gần đồng âm với tên cha hắn là Souichiro nên hắn có ấn tượng mạnh mẽ, rõ nét. Thế nhưng giờ nó chỉ là cái tên tầm thường ở đâu cũng gặp.

Bất giác, hắn nhớ đến câu nói của Tanio.

“Thay vì tự biểu diễn, mình nghe lại băng ghi âm chẳng thích hơn à”.

Tanio bảo rằng, thu âm buổi biểu diễn lại bằng máy MTR, rồi tới khi có tuổi, cơ thể trở nên rệu rã, lòi lại ra nghe thì tuyệt vời làm sao.

“... đã quen với không khí trên sân khấu rồi...”.

Có lẽ Tanio đã đúng.

Ba tháng trước, Hikari đã gặp người cha này. Hẳn là cô ấy đã suy sụp và cảm giác bị phản bội một cách cay đắng.

“Nhưng mà chẳng phải là rất vô nghĩa sao?”.

“Khi cậu chuẩn bị biểu diễn rồi chợt nhận ra mình đã thay đổi ra sao so với ngày xưa mới là chuyện vô nghĩa”.

Chắc hẳn là vô nghĩa hơn bất cứ thứ gì.

Giá như không gặp gỡ, không trông thấy nhau, giá như mãi nguyện với những ký ức khắc ghi trong đầu thỉnh thoảng sống dậy thì tốt biết bao. Đó là cách duy nhất để khiến con người ta vẫn hạnh phúc khi năm tháng dần trôi qua.

Trong căn hộ của mẹ hẳn rải rác vô số tranh do chị gái vẽ. Mỗi ngày, bà luôn sống trong khoảng thời gian mà chị còn sống, vẫn đang tiếp tục vẽ tranh. Có lẽ, đó là cách bà đã chọn để quên đi rằng hình bóng của chị đã không còn tồn tại trên cõi đời này nữa. Dường như trong căn phòng ấy, ngày lại qua ngày, bà chìm đắm trong ký ức về chị.

Kumajima giải thích cho Onogi tình tiết vụ tai nạn của Hikari từ đầu tới cuối. Onogi vừa lắng nghe vừa phụ họa bằng những tiếng thở dài nào nề, gương mặt liên tục co giật, thỉnh

Shusuke Michio

thoảng hạ giọng chen ngang bằng những câu hỏi tối nghĩa. Từ đầu tới cuối, ông vẫn luôn để mắt tới Kei, như một câu xin lỗi không thốt nên lời.

“... Tình hình là như vậy”.

Giải thích xong xuôi, Kumajima cúi thấp đầu hành lễ trước Onogi.

“Thực sự là một tai nạn thương tâm tột cùng”.

“Anh đừng làm vậy”.

Onogi hành động giống như đối với Nogiwa vừa rồi, đưa hai tay lên trước và lắc đầu. Phải chăng ông ta mắc chứng sợ người khác cúi đầu với mình? Quả thật thái độ của ông ta không giống một bậc phụ huynh có con gái vừa chết.

Ngay lúc đó, Kei liền mở miệng.

“Bố đã gặp chị con rồi phải không?”.

“Hử? À, phải. Đã gặp lúc trước rồi”.

Bất ngờ với câu hỏi đột ngột và hoang mang trước kính ngữ trong khẩu khí của Kei, Onogi trả lời giật cục.

“Ồ, Hikari nói cho con biết à?”.

“Con nghe chú Nogiwa bảo”.

Sau khi đáp với chất giọng cứng rắn, Kei trầm giọng, để thêm – “mới ngày hôm nay”.

Vậy là kết thúc cuộc trò chuyện của hai cha con mà Himekawa nghe được.

Không lâu sau, Kumajima thúc giục ba người Himekawa, Tanio và Takeuchi quay về nhà. Còn Kei và Onogi sẽ đi tới bệnh viện trường đại học nơi lưu giữ di thể của Hikari.

“Xin lỗi vì khiến mọi người phải ở lại muộn thế này. Ngày mai còn đi làm nữa. Hôm nay rất cảm ơn anh Nogiwa”.

“Anh đã vất vả rồi”.

“Nếu có nhớ ra bất cứ điều gì liên quan tới vụ tai nạn, xin hãy liên lạc ngay với tôi, dù là chi tiết vụn vặt nhất”.

Kumajima đưa cho Nogiwa danh thiếp của mình, cả bọn Himekawa cũng được phát. Số điện thoại liên lạc được in trực tiếp ngay bên dưới tên bộ phận “Cục 1”.

“Ba người đã đi về được rồi ư?”.

Nishikawa nói, liếc mắt nhìn Kumajima.

“Đương nhiên rồi!”.

“Nhưng mà, ví dụ như...”.

“Được rồi mà”.

Nishikawa ngậm miệng một cách bất bình trước câu nói chặn họng của Kumajima.

Himekawa tò mò ghé góm về điều mà Nishikawa vừa định đề cập. Nói đến đây, hẳn có cảm giác biếu cảm trong ánh mắt của Nishikawa sau khi dẫn Onogi quay lại đây có phần nghiêm khắc hơn so với trước. Đặc biệt là khi nhìn Himekawa, Tanio và Takeuchi. Không biết có liên quan gì tới điều mà anh ta định nói hay không. Điều khiến hẳn bận tâm không chỉ có vậy.

Shusuke Michio

Vừa rồi Kumajima đi ra ngoài studio một lúc, sau khi quay về thì ông có nói là mới gọi điện cho Nishikawa. Tuy nhiên, nếu chỉ để gọi một cú điện thoại thì ông đã ra ngoài quá lâu rồi. Khi đó, rốt cục Kumajima đã làm gì?

“Cậu Himekawa, tôi có thể hỏi cậu chỉ một câu thôi được không?”.

Ánh mắt của Nishikawa đột ngột hướng về phía Himekawa. Kumajima định nói gì đó, nhưng anh ta không quan tâm.

“Cậu có quan hệ với nạn nhân. Vậy gần đây, cậu có nghe cô ấy nói gì không?”.

“Nishikawa!”.

“Ý anh là sao?”.

Nishikawa lơ đãng thắc mắc của Himekawa, lặp lại câu hỏi.

“Cậu có nghe cô ấy nói gì không?”.

“Nishikawa, thôi đi!”.

Giây phút đó Himekawa tin chắc là chuyện Hikari mang thai rồi. Hẳn có nên tự mình nói ra không? Dĩ nhiên là hẳn không có định giả vờ không biết. Hẳn đã ký vào giấy chấp thuận phá thai rồi, nếu nói dối thì đằng nào cũng sẽ bị vạch trần ngay.

“Không có gì đâu. Xin lỗi cháu, Ryou. Cháu về được rồi. Cả Tanio và Takeuchi nữa”.

Tanio và Takeuchi nhìn nhau thắc mắc. Nhưng cả hai đều không nghĩ gì nhiều, lập tức lấy áo khoác rồi chậm chậm xỏ tay vào. Tanio khoác cây bass, Takeuchi nhét cái MTR đặt ở

trong góc khu vực chờ vào cái túi lớn, Himekawa cũng quàng dây hộp đàn guitar qua vai áo khoác.

“Vậy xin phép mọi người.... Kei này, nếu có chuyện gì thì em cứ tin tưởng nói với anh nhé”.

Takeuchi nói với chất giọng mệt mỏi, khẽ giơ tay về phía Kei. Tanio cũng làm theo.

“Nếu có khó khăn gì thì nhớ liên lạc ngay cho anh nhé”.

“Cảm ơn các anh”.

Kei không liếc nhìn Himekawa dù chỉ một lần.

Khi ba người vừa định bước ra khỏi cửa thì...

“Chú Nogiwa có băng dính không?”.

Nishikawa bất chợt hỏi. Nogiwa đơ mặt ra trong một khắc, rồi nhanh chóng đi ra sau quầy lấy băng dính đưa cho Nishikawa.

“Cậu dùng làm gì vậy?”.

“Đây là một công đoạn trong quy trình điều tra. Các cậu này, xin lỗi nhé, tôi nhờ nốt lần cuối thôi. Các cậu qua bên này, xếp thành hàng dọc”.

Không biết cậu ta định làm gì. Nishikawa cắt băng dính thành từng đoạn nhỏ rồi im lặng, bắt đầu dính vào cổ áo khoác ngoài của ba người nhóm Himekawa. Từ xa xa, Kumajima cẩn trọng theo dõi tình huống khó xử này.

Himekawa lập tức hiểu ra là Nishikawa đang thu thập mẫu tóc của ba người. Hẳn là để đối chiếu với mẫu DNA của bào thai trong bụng Hikari.

Shusuke Michio

“Vây là được rồi. Cảm ơn các cậu”.

Nishikawa dán miếng băng dính vào sổ tay, hí hoáy dùng bút bi ghi chú gì đó vào phần giấy trắng. Đang định cứ thế nhét vào túi thì bất chợt cậu dừng tay lại, nhận ra Onogi đang đứng im lặng ngay bên cạnh, đầu cúi về trước một cách ngẩn ngại, cổ áo lộ ra ngoài. Onogi dù chẳng hiểu gì cả nhưng vẫn nghĩ đó là công đoạn tác nghiệp quan trọng mà mình phải tham gia vào. Bất đắc dĩ, Nishikawa đành phải làm tương tự với ông ta, rồi dán đoạn băng dính đó vào một trang khác trong sổ. Tất nhiên, thu thập mẫu tóc của cha Hikari là không cần thiết, nhưng điều đó không thể nói ra ở đây được.

Kumajima tiễn cả bọn ra tận cửa.

“Chú Kumajima, cho cháu hỏi điều này được không?”.

Himekawa chờ cho tới khi Tanio và Takeuchi đi khuất rồi mới mở miệng nói.

“Được chứ? Có việc gì?”.

“Nếu là tai nạn thì tại sao chú Kumajima ở cục 1 lại đến đây?”.

“Cái đó là...”.

Kumajima nhú mày dăm chiêu.

“Chú cảm giác chú đã bị hỏi câu này một lần rồi. Có nhớ nhầm không nh?”.

“Không nhầm đâu. Theo như Tanio nói lại thì cậu ấy đã hỏi chú Kumajima ngay từ lúc đầu, khi chú đến studio rồi”.

“Ừ, đúng rồi. Đúng là lúc đó chú có bị hỏi câu tương tự. Câu trả lời đương nhiên là vắn y nguyên thôi”.

Kumajima đứng dậy, mỉm cười lịch thiệp.

“Để cho chắc”.

“Nhưng cháu nghĩ mãi mà vẫn thấy kỳ lạ lắm. Tai nạn chết người thì ở đâu cũng có. Nếu mỗi lần, người của phòng điều tra cục 1 đều tới hiện trường “để cho chắc”, thì chắc công việc thực sự không đến lượt xử lý mất”.

“Vì đúng lúc này đang rảnh nên chú ra quân. Cái này chú đã nói rồi”.

“Nhưng mà...”.

“Thực ra cháu cũng muốn hỏi câu đó”.

Không biết Tanio đã đứng ngay bên cạnh tự lúc nào.

“Cháu có người thân làm điều tra nên cũng có biết đôi chút. Các vụ như thế này rất hiếm. Nói ngắn gọn lại, một vụ tai nạn mà đột nhiên các điều tra viên của cục 1 lại xuất hiện”.

“Chà, hóa ra cháu có người thân làm điều tra à?”.

“Họ hàng xa thôi”.

Kumajima nhú chân mày, xoa xoa chiếc cằm lớn. Cuối cùng dứt khoát quay sang đối diện với Himekawa.

“Thực ra là chú nhờ cấp trên điều mình xuống hiện trường lần này”.

“Vì sao ạ?”.

Shusuke Michio

“Khi điện thoại báo có vụ tai nạn tới thì đúng lúc chú đang có mặt ở sở. Tình cờ chú có nghe được chút ít nội dung. Lúc đó biết rằng hiện trường vụ án là ở studio này, chú mới hoảng hồn hỏi chi tiết và biết tên người phụ nữ tử vong là Onogi Hikari. À không, chú không có ý là vì đó là người quen nên mới tới. Ryou à, cháu... chú chỉ là...”

Thấy Kumajima ngẩn ngại, Himekawa tiếp lời.

“Lo lắng cho cháu phải không?”

Kumajima gật đầu.

“Phải. Chú lo lắng cho cháu”.

Đột nhiên, hắn thấy chán ghét.

“Không hiểu sao chú lo lắng cho cháu lắm”.

Dưới ánh nhìn chăm chú của Himekawa – người mà Kumajima đã quen thân từ vụ án ngày xưa, ông giải thích vì sao mình liên tục xuất hiện bằng lý do giống hệt lúc trước. Tất nhiên, khi đó cũng như bây giờ, Kumajima đều trả lời thật lòng. Ông lúc nào cũng lo lắng cho Himekawa. Khi nghe rằng có vụ tai nạn ở Strat Guy, điều đầu tiên ông nghĩ tới là Himekawa. Thành bé mất cha và chị từ nhỏ, người duy nhất còn lại trong gia đình là mẹ thì lại có mối quan hệ không tốt, Kumajima xem Himekawa như một người thân không may mắn vậy. Cho tới nay, Himekawa vẫn luôn thầm cảm ơn sự xuất hiện của Kumajima. Mỗi khi nhìn thấy ông, mọi phiền muộn đều được gác lại.

Chỉ riêng lần này, sự xuất hiện của Kumajima từ phòng điều tra cục 1 chỉ khiến hắn bất bình và tức giận.

“Chú đừng trò đó lại đi”.

Himekawa dứt khỏi cái nhìn của Kumajima, nói.

“Cháu thực sự muốn quên sạch chuyện ngày đó. Cháu không muốn nhớ lại, cũng không muốn gặp người khiến cháu nhớ lại nữa”.

Hiển nhiên hắn biết những lời đó hàm ý là gì. Kumajima chịu trách nhiệm về vụ án lần này như một thành viên của đội cảnh sát. Bởi câu nói vừa rồi của Himekawa mà có lẽ các hành động của ông từ nay về sau sẽ có sự thay đổi. Dù như vậy thì hắn không nói không được.

“Chú đừng lại đi”.

Quay lưng lại về phía Kumajima, Himekawa liền bỏ đi.

(5)

“Cái gì vậy?”.

Himekawa nhớ lại.

“Lạ quá đi!”.

Chị hắn đã nói vậy vào một đêm mùa hạ của hai mươi ba năm trước.

Đó là khi việc điều trị tại gia của cha mới bắt đầu. Cuối tháng bảy đầu tháng tám, tiếng trống Obon vắng vắng đâu đây. Himekawa vừa uống trà lúa mạch, vừa xem ti vi ở phòng bếp tầng một. Khi hắn bước lên cầu thang định quay về phòng

Shusuke Michio

thì nghe thấy tiếng chị gái vang lên. Chắc là bạn của chị tới chơi, đang ở trên phòng. Vì chị hiếm khi gọi bạn tới nhà nên Himekawa cảm thấy có chút lo lắng. Hắn đi lên cầu thang, đưa mắt nhìn qua khe cửa vào trong phòng.

Chỉ có một mình chị. Chị ngồi trên sàn nhà, nhìn chăm chăm vào con sư tử nhồi bông kẹp chặt trên đùi, ánh hoàng hôn hắt lên khuôn mặt nghiêng nghiêng.

“Em thấy sao?”

Chị im lặng chờ đợi câu trả lời của người đối diện. Thế rồi chẳng nói lời nào, chị nở nụ cười sung sướng. Chị đã cười rất lâu. Himekawa thông thả chứng kiến cảnh tượng từ đầu tới cuối qua khe cửa. Gương mặt bừng sáng sắc cam của chị trông ngây thơ hơn bao giờ hết. Hắn không biết chị đang nói gì, vì sao lại cười. Nhưng nét trẻ con nhìn nghiêng của chị khiến hắn cảm thấy vui vẻ. Hắn bất giác cất tiếng gọi “Chị ơi!”

Chị quay đầu về hướng này, nụ cười đông cứng lại.

Himekawa hỏi chị đang nói gì với chú sư tử thế. Thế nhưng chị chỉ im lặng, lắc lắc đầu trong giận dữ.

Vài ngày sau, chị mới nói cho Himekawa biết. Trong phòng hai đứa trẻ, ở giữa tờ giấy vẽ được trải rộng trên sàn nhà, hai chị em đối diện nhau, nghĩ gì vẽ nấy. Chị đột ngột lên tiếng.

Cái đó, giống như là một giấc mơ vậy.

“Đột nhiên, chị bị ghim...”

“Bị ghim?”

Chị bảo rằng, chị rất hay mơ thấy giấc mơ đó.

“Đúng vậy, lần nào cũng giống nhau”.

“Ở đâu vậy?”

“Ở đây. Ở chỗ này”.

Chị đứng dậy, ra dấu là ở bên dưới chiếc váy kẻ. Chị mơ hồ chỉ vào vùng bẹn giữa hai chân, dưới quần lót.

“Sao lại bị ghim chỗ đó?”.

“Chị không biết. Là mơ mà”.

Đôi lông mày nhỏ nhú lại căng thẳng, chị lắc lắc đầu một cách kỳ quái.

“Đã nhiều lần chị định nói là nó đau lắm. Nhưng mà...”.

“Nói thì có sao đâu?”.

“Không nói được. Giống như miệng bị bịt chặt lại vậy”.

Chị lấy hết sức dùng tay ép chặt vào môi mình.

“Ai lại làm vậy chứ?”.

“Thở”.

“Thở á?”.

“Đúng rồi, là thở đó. Với cả người ngoài hành tinh nữa”.

“Người ngoài hành tinh?”.

Himekawa chẳng hiểu chị đang nói gì cả, hẳn bảo chị vẽ ra thử xem rồi đẩy tờ giấy lại gần. Chị lắc lắc đầu, rồi bắt đầu dùng bút chì màu nâu vẽ một bức tranh trên khoảng giấy

Shusuke Michio

trắng. Himekawa có chút phẫn khích vì cụm từ “người ngoài hành tinh” chị vừa nói. Hắn đứng dậy đi vòng sang ngồi bên cạnh chị, dán mắt vào ngóng đợi bức tranh hoàn thành.

Trên tờ giấy là một con thỏ với khuôn mặt như người ngoài hành tinh. Phía trên gương mặt tròn là hai cái tai dài. Từ phần trán hất lên có đội chiếc mũ được tô màu nâu, che phủ cả hai tai. Bên dưới đôi mắt to là bông mắt thâm rỗ, nhìn phát ghê lên được.

“Ồ, *cái này...*” – Himekawa trầm nghĩ.

“*Chị ơi, chú thỏ này...*”.

Trong khoảnh khắc, hắn có cảm giác mình biết nó.

Hắn biết chú thỏ này, biết rất rõ.

Tuy nhiên ngày đó, Himekawa không tài nào nhìn thấu bản chất của con thỏ được. Trực giác đầu đó trong đầu hắn mách bảo rằng, thứ ấy đang tồn tại rất gần với hắn, nhưng đến cuối cùng hắn vẫn nghĩ không ra.

Có tiếng mẹ đang mở nước ở dưới tầng.

“*Nhưng chỉ là mơ thôi...*”.

Lắc lắc chiếc cổ nhỏ xinh, chị cất tiếng nói. Bất chợt, chị ngậm miệng im lặng. Thế rồi, chị cứ nhìn vào đầu mũi mình mãi.

Cuối cùng thì câu chuyện về giấc mơ kết thúc. Chị vo tròn bức tranh vẽ chú thỏ kỳ lạ lại rồi vứt vào thùng rác.

Hồi đó, Himekawa dùng giường trên tầng hai. Hắn chợt nghĩ, nếu như mình nằm mơ thấy chị gái đang ngủ ở dưới thì

sao nhi? Hắn cảm thấy hơi hơi lạnh gáy. Nhưng mà, cuối cùng thì hắn lại quên hết mọi chuyện trong mơ. Đến tận bây giờ, Himekawa vẫn không biết danh tính của con thỏ ấy, dù có cố nghĩ thế nào đi chăng nữa vẫn không ra.

Không.

Thực sự là vậy sao? Himekawa tự hỏi. Quả thật là hắn không biết? Thật là hắn không có câu trả lời? Thật là hắn chẳng hề rõ danh tính con thỏ đó? Hay là chính vì hắn biết nên mới cố tình làm ngơ, coi như không?

(6)

“Chuyện ngày đó là sao vậy?”.

Trên đường ra ga Omiya, Tanio hỏi với vẻ mặt lo lắng hiếm thấy.

“Này, vừa rồi cậu nói chuyện gì với chú Kumajima thế?”.

“À, không có gì to tát đâu. Ngày xưa, khi người nhà tớ chết, là chú Kumajima chịu trách nhiệm điều tra vụ đó”.

“Người nhà đã chết? Là bố cậu ư?”.

Himekawa chưa bao giờ kể với một ai là cậu từng có chị gái.

“Nhưng mà Ryou này, chẳng phải bố cậu qua đời vì bệnh tật sao?”.

“Không phải bố tớ”.

Shusuke Michio

Sau một giây ngần ngại, Himekawa quyết định bóp méo sự việc đi theo cách Tanio nói vừa rồi.

“Là người họ hàng xa thôi”.

Càng tới gần ga tàu, số lượng người xung quanh càng tăng lên.

“Vì sao Hikari lại hạ cái máy Marshall đó từ trên bệ xuống nhỉ?”.

Takeuchi lăm lăm tự hỏi, vẫn tiếp tục tiến về phía trước.

“Cầu dao sập xuống là cả phòng chìm trong bóng tối rồi. Vì sao cô ấy...”.

“Đủ rồi đấy!”.

Tanio trầm giọng cắt ngang.

“Giờ có nói nữa cũng chẳng làm gì được. Dù sao thì chẳng có điểm nào kỳ lạ cả. Hiện trường vụ án không có gì vô lý”.

So với lúc quây quần ở bàn chờ thì lập trường của hai người này hoàn toàn đảo ngược cho nhau.

“Nếu nghĩ kỹ thì sẽ thấy hầu hết các vụ tai nạn đều như thế. Nhiều khi xem ti-vi phát sóng các vụ tai nạn giao thông cũng đều bật ra câu hỏi vì sao lại như vậy”.

“Nhưng mà, trường hợp của Hikari hôm nay...”.

“Tai nạn xảy ra trong mọi tình huống hết. Có người còn đạp phải vỏ chuối mà chết cơ mà”.

“Cái gì thế?”.

“Chuyện xảy ra khoảng một năm trước ở Úc. Có một bà lão đang định ăn chuối thì vô tình bị ngã. Lúc đó không may lại đụng trúng đầu quả chuối nên trượt chân. Vài ngày sau, bà lão chết vì vết thương biến chứng”.

“Thật đấy hả?”.

“Tớ nói dối cậu làm gì đâu”.

Tanio thở phì phì ra đằng mũi.

Takeuchi dường như bị choáng bởi câu chuyện của Tanio, hơi khom lưng, hai tay đút túi. Cậu nói trong tiếng thở dài.

“Dù vậy cũng đã hơn chín giờ rồi. Làm gì đây? Cứ thế đi về hay là tới quán Mainoya nói chuyện?”.

“Quán Mainoya ở hướng ngược lại. Mà thôi, tớ thì quay lại cũng được. Giờ về nhà chỉ có một mình, thế nào cũng lại suy nghĩ chuyện của Hikari mất”.

“Phải đấy. Còn Ryou thì sao?”.

“Tớ... ở một mình cũng được”.

“Vậy à...?”.

Sau đó, cả ba người chìm vào im lặng, cùng nhau đi tới ga tàu. Tanio và Takeuchi ngừng thắc mắc này nọ về cái chết của Hikari là điều đáng mừng. Hai người này không phải là thám tử hay gì cả, nhưng có thể coi là những nhân vật cần chú ý. Dù sao thì cũng là người có mặt tại studio khi Hikari bị sát hại, không biết khi nào họ sẽ phát hiện ra những điểm mà Himekawa đã bỏ sót. Nếu cứ như thế này thì tốt. Ngày tháng trôi đi, chuyện

Shusuke Michio

ngày hôm nay sẽ phai mờ dần trong ký ức bọn họ, rồi sẽ chẳng ai còn nhớ chi tiết vụ việc nữa.

Nhưng mà, mọi chuyện không thuận lợi như vậy. Tanio đã nhìn ra sai sót của Himekawa.

“Hử?...”

Tanio bắt chợt đứng lại, khiến cho Takeuchi đang đi ngay đằng sau liền đập vào lưng cậu.

Tanio cứ đứng im giữa đường, mắt nhìn chăm chăm vào khoảng không như đang nghĩ gì đó.

“Cậu làm cái trò gì thế?”

Tanio nhìn Takeuchi, lắc đầu trả lời “Không có gì”.

“Không có gì là sao? Nói đi”.

“Không có gì thật mà”.

“Nói đi”.

“Không có... Thôi khỏi, chờ tớ một tí...”

Nói rồi, Tanio lại một lần nữa chìm vào im lặng. Takeuchi liếc mắt nhìn Himekawa. Himekawa chỉ khe khẽ lắc đầu.

“Này Takeuchi, cậu có nhớ được chi tiết này không?”

Tanio có chút lơ đãng quay mặt lại nhìn Takeuchi. Ánh đèn pha của xe tải ở ngã tư chiếu rọi lên gương mặt cậu. Trong một khoảnh khắc, Tanio như biến thành người khác vậy.

“Khi cậu vào nhà kho... à, khi cậu đẩy cánh cửa bị chặn bởi trống bass đi vào, cậu đã bật công tắc đèn đầu tiên phải không? Cậu bật đèn tách tách phải không?”

“Hả? À, vì lúc đó tối đen nên đương nhiên là tớ định bật đèn rồi. Nhưng cầu dao bị sập nên là...”

“... là không sáng đèn. Cái đó tớ biết. Tớ hỏi là khi cậu chạm vào công tắc đèn thì nó đang hướng về phía nào? Lên hay xuống?”

“Cái đó thì tớ không nhớ. Lúc đó tối thui mà”.

“Cậu làm mấy lần?”

“Mấy lần gì?”

“Khi đó cậu đã bật-công-tắc-đèn-mấy-lần?”

“Làm sao tớ nhớ ra được. Tớ cứ bật tách tách như vậy thôi”.

“Số lần chẵn hay lẻ?”

“Tớ chịu”.

Tuy nhiên, dưới sức ép của Tanio, Takeuchi bắt đầu khoanh tay, vắt óc suy nghĩ.

“Đầu tiên, tớ lách người qua khe cửa, với tay về phía tường bên phải rồi bật tách, tách... à không, tách, tách, tách... Đúng rồi, là ba tiếng tách tách tách”.

Takeuchi ngẩng mặt lên.

“Tớ nhớ ra rồi. Ba lần. Chính xác là ba lần”.

Không xong rồi. Himekawa cứng người.

“Ba lần hả? Vậy thì...”

Tanio nhìn Takeuchi sắc lẹm.

“Ngay-từ-đầu-đèn-điện-trong-đó-đã-tắt-rồi”.

Shusuke Michio

Một cảm giác bất an lạnh lẽo xâm chiếm lấy toàn thân hắn. Himekawa gồng mình kìm chế đầu gối khỏi run rẩy.

“Đèn điện đã tắt rồi nghĩa là sao?”

“Đó là suy luận đơn giản thôi. Khi tớ đẩy cầu dao trong văn phòng lên thì đồng thời nhà kho sáng đèn. Tức là khi đó công tắc điện phải ở chế độ ON. Sau khi cậu bật tắt ba lần mà vẫn là ON thì trước khi bị sờ vào, công tắc đang là...”

“OFF phải không?”

“Đúng rồi!”

Ba người lập tức nhìn nhau.

“Cậu nghĩ có ai dọn nhà kho mà không bật điện lên không?”

Tanio cất giọng, dường như đang tự vấn bản thân chứ không phải hỏi Takeuchi và Himekawa.

(7)

Himekawa về tới căn hộ, thả hộp đàn guitar xuống sàn rồi lập tức đi tắm. Hắn vặn nước tắm ở mức nóng tối đa, nhìn chăm chăm vào dòng nước đang chảy xuống từ tóc mái ướt nhẹp.

Hắn cứ như vậy một lúc lâu.

“Có thể là tớ nhớ nhầm. Có thể tớ ấn công tắc điện không phải ba lần”.

Câu nói của Takeuchi đã khơi mào cuộc tranh luận không hồi kết trên vỉa hè.

“Đèn điện không hề bị tắt. Có lẽ là tớ đã ấn bốn hoặc sáu lần gì đó...”

Tanio trông hoàn toàn không hề tin tưởng. Cuối cùng cả ba cứ vậy đi tới ga Omiya, mỗi người lần lượt tách ra, đi về các sân ga.

Công tắc đèn.

“Khi đó...”

Công-tắc-đèn.

Đó hoàn toàn là sơ suất của Himekawa. Ở hiện trường sát hại Hikari, trong nhà kho, khi làm thủ thuật cho cầu dao sập xuống, hắn đã tắt công tắc đèn và thực hiện mọi việc dưới ánh sáng mờ mờ hắt qua ô cửa. Hắn sợ rằng ngộ nhỡ có ai đó nhìn thấy từ ngoài cửa.

Sau khi xong xuôi với mấy bộ khuếch âm và đồng ổ cắm nối, cầu dao sập xuống, Himekawa đã quên bật lại công tắc vẫn đang để tắt. Hắn hoàn toàn quên khuấy đi mất. Lần này, thật tốt là câu chuyện đã trở nên mơ hồ. Thế nhưng không biết khi nào chuyện đèn điện này phát sinh vấn đề. Không chỉ là cái đèn, có khả năng Himekawa đang phạm sai lầm lớn mà hắn không hề biết.

Toàn thân hắn dường như tê cứng. Hô hấp khó khăn như bị ai đó cướp đi hơi thở, Himekawa nén chịu cái cảm giác bất an đang bùng phát, từng giây từng phút xâm chiếm lấy lồng ngực.

Đêm đã về khuya, điện thoại bỗng reo vang.

Shusuke Michio

Màn hình điện thoại di động phát sáng trong căn phòng tối, hiển thị ba từ “Số máy lạ”.

“...Vàng”.

Himekawa áp điện thoại vào tai. Đầu dây bên kia chẳng nói gì cả. Chẳng lẽ do sóng yếu? Không phải, cậu nghe có tiếng thở nhẹ.

Cuối cùng cũng có tiếng nói.

Đó là giọng phụ nữ khàn khàn, giống như của mẹ.

“Cậu đã không đi vệ sinh phải không...?”

Nói đoạn liền cúp máy.

“Tớ sẽ gọi điện cho bên Goodman để hủy. Chuyện đã xảy ra như vậy, không còn tâm trí nào để diễn nữa”.

“Ừ!”.

Sau khi chia tay Himekawa và Tanio, Takeuchi toàn thân uể oải, tiến về phía sân ga tuyến Noda. Vừa đi cậu vừa lấy Ipod ra, cắm tai nghe vào tai. Cậu không định nghe nhạc, chỉ làm vậy theo thói quen. Thế nhưng, khi đang cố gắng thao tác trên cái Ipod, Takeuchi cảm thấy bản thân không có hứng nghe nhạc.

Đến tận lúc này, cảm xúc thực sự trong cậu mới dâng trào.

Người bạn Hikari quen biết suốt mười bốn năm từ thuở cấp ba của cậu, đã chết rồi.

Takeuchi lặng lẽ bước vào ga Omiya náo nhiệt. Tối chủ nhật mà đã đông đảo kẻ say xỉn, chắc hẳn là do mùa tiệc cuối

năm. Nếu cứ phải nghe tiếng những người đó cười nói vui vẻ, có lẽ tốt hơn hết là nên vặn âm lượng lên và nghe một bài hát thích hợp. Takeuchi bật nút nguồn Ipod. Nút playback vừa được ấn thì album của Mr. Big mà cậu đang nghe khi trên đường tới Strat Guy ngày hôm nay vang lên từ đoạn giữa. Là một bản ballad với giai điệu guitar du dương và lời nhạc man mác buồn, bản cover ca khúc Wild World của Cat Stevens.

Gần như vô thức, Takeuchi ấn nút dừng.

“...Tha thứ cho tôi...”

Con người là giống loài ích kỷ, chỉ có thể say sưa tận hưởng những ca khúc buồn bã hay các bài thơ u sầu chỉ khi tâm hồn họ thanh tịnh bình thản, không phải lo lắng điều gì. Còn khi thực sự buồn bã, khi trái tim bị thắt chặt lại thì họ chỉ còn thấy khó chịu mà thôi. Còn khi đứng bên lề cảm nhận nỗi đau mới khiến ta thoải mái, nhưng khoảnh khắc nó chạm lấy ta thì không dễ chịu chút nào.

“Jimi Hendrix à...?”

Hikari rất thích Jimi Hendrix. Takeuchi lướt ngón cái trên bảng điều khiển Ipod, tìm kiếm bài hát. Tất nhiên là phải có vài ca khúc tươi vui hợp âm trường rồi. Mắt liếc xuống nhìn màn hình hiển thị Ipod, Takeuchi lơ đãng di chuyển ngón cái.

Nhưng đột nhiên cậu dừng lại.

Trên màn hình hiện lên dòng chữ “Thing in the elevator”. Đây không phải nhạc phẩm, chỉ là đoạn ghi âm để thử máy

Shusuke Michio

MTR của Takeuchi thôi. Vì cậu định mang lên sân khấu biểu diễn nên tuần trước đã ghi từ MTR sang cái Ipod này cho Himekawa và Tanio nghe.

Vì sao cậu lại dừng tại đó? Takeuchi thâm lắc đầu.

Phải rồi. Dường như có tiếng hét nho nhỏ trong đầu cậu. Có lẽ là trực giác mách bảo. Khi nhìn thấy hàng chữ kia, Takeuchi bỗng cảm thấy điều gì đó nên mới ngừng lại. Là cái gì vậy? Thực ra cậu đang phản ứng với cái gì mà chợt dừng tay như thế?

“Dạo gần đây mấy người có nghe đồn đại gì kỳ lạ về cái thang máy này không?”

Takeuchi nhớ ra lời thoại của nhân vật trong câu chuyện cậu đã cần mẫn ghi âm ở nhà.

“...Hình như là từ cái thang máy này mà ra...”

Nội dung là đứa con trai đã chết của ông Tổng giám đốc đi trong thang máy, chẳng phải là chuyện ma hiểm thấy cho lắm. Vậy tại sao cậu lại quá để tâm?

“... Có một cậu thanh niên trẻ không biết từ lúc nào đã đi cùng thang máy...”

Chính là đoạn đó.

Đột nhiên, cảnh tượng khi-đó tái hiện một cách sống động trong trí não Takeuchi.

Nhà kho tối om. Đèn điện tắt ngóm. Takeuchi bước qua cánh cửa bị chặn bởi trống bass, vừa gọi tên Hikari vừa tiến về phía trước. Theo sau cậu, Tanio và Kei cũng đi vào nhà kho.

“Cậu ở đây hả?”

Sau lưng có tiếng của Himekawa. Cậu ta ra ngoài đi kiểm Nogiwa từ nãy tới giờ. Takeuchi lúc đó nghĩ rằng cuối cùng Himekawa cũng đã bỏ cuộc nên quay về Strat Guy. Nhưng...

“Thật vậy không?”

Có thực sự là như vậy không? Có thật là khi đó Himekawa vừa mới quay về Studio không?

Himekawa đã ở trong nhà kho từ lúc nào? Cậu ta đã đứng sau lưng cả bọn Takeuchi từ lúc nào?

Nếu là ma thì có thể xuất hiện ở khắp mọi nơi. Nhưng Himekawa là con người bằng xương bằng thịt mà. Người trần mắt thịt mà đột ngột xuất hiện ở đâu đó thì chỉ có hai trường hợp. Thứ nhất, đơn giản là mọi người xung quanh không để ý khi người đó lại gần. Takeuchi đã nghĩ rằng hẳn là Himekawa đã rơi vào trường hợp này. Thế nhưng, vẫn còn một khả năng nữa.

Cậu-ta-vốn-dĩ-đã-ở-đó-ngay-từ-đầu.

Ý nghĩ đó bất chợt nảy ra trong đầu Takeuchi. Vì nó quá ngu xuẩn nên cậu đã lập tức xóa nó ra khỏi bộ nhớ. Thế nhưng dù thế nào thì đó vẫn là một khả năng có thể đã xảy ra.

Cửa nhà kho bị trống bass chặn lại. Sau khi mở cửa, cả đám Takeuchi đi vào. Phải chăng trước đó Himekawa đã ẩn mình trong bóng tối bên trong căn phòng?

Vì sao à? Bởi vì Himekawa đã cùng ra khỏi studio với Tanio và Takeuchi nhưng lại bí mật quay về, đi vào nhà kho này. Sau

Shusuke Michio

đó, cậu ta sát hại Hikari và làm như một tai nạn, đập cầu dao tắt đèn rồi ung dung chờ cả bọn Takeuchi bước vào. Lợi dụng bóng tối, cậu ta vòng ra sau lưng cả bọn, và làm như thể mình vừa-mới-quay-trở-về.

“Chuyện đó, có thể chẳng...”

Takeuchi cho rằng điều đó là không thể nào. Dẫu cho có định làm thế thì cũng không thể. Khi đó ở studio chỉ còn mình Kei. Cô là người duy nhất không ra ngoài tìm kiếm Nogiwa. Chính Himekawa đã bảo cô ở lại vì biết đâu Nogiwa lại quay về. Nếu cậu ta lén lút quay lại mà Kei lúc ấy đang ngồi ở khu vực chờ lại không nhìn thấy, rồi đi vào nhà kho...

Không. Khoan đã.

“Cửa cuốn...”

Cái nhà kho đó có một cái cửa cuốn thông ra bên ngoài. Sau khi bảo mọi người là mình ra ngoài tìm Nogiwa, cậu ta có thể đi lòng vòng quanh mấy tòa nhà, rồi vào nhà kho từ lối cửa cuốn đó. Dù cửa có đang khóa, nhưng chỉ cần Himekawa gọi mở cửa thì Hikari ở bên trong chắc chắn sẽ mở cho. Theo lời Kumajima thì cửa cuốn bị khóa trong, chìa khóa nằm trong túi Hikari. Thế nhưng, hành động như vậy sao có thể được thực hiện một cách dễ dàng? Ngay từ đầu, Himekawa để Kei lại khu vực chờ để sau đó cô ấy sẽ chứng minh rằng cậu ta không hề quay lại studio. Đúng vậy. Nghĩ như vậy thì trường hợp công tắc đèn sẽ trở nên thuyết phục. Khi đập cầu dao, Himekawa đã tắt công tắc đèn. Vì sao à? Lỡ như Kei có bất chợt đến nhà kho, nhìn qua ô cửa sổ nhỏ là sẽ thấy hết cảnh tượng bên trong:

thi thể Hikari lẫn bóng dáng Himekawa đang lúi húi cắm bộ khuếch âm vào ổ cắm nối. Vì vậy, Himekawa đã tắt đèn điện trên trần nhà và dùng trống bass chặn cửa. Thế rồi sau khi cầu dao sập xuống, cậu ta đã quên khuấy mất không bật công tắc đèn về chế độ ON.

Đó là ý nghĩ cực kỳ ngu ngốc và dẫn độn. Vì sao Himekawa lại phải giết Hikari? Hikari và Himekawa đã bên nhau từ lâu rồi. Vì cả hai đều không phải dạng người hay biểu lộ cảm xúc nên cậu không biết rõ đầu đuôi mọi việc, nhưng tới mức Himekawa giết Hikari rồi nguy tạo hiện trường tai nạn thì cậu không thể tưởng tượng nổi chuyện gì đã xảy ra giữa hai người.

Thế nhưng, có một điểm khiến Takeuchi vô cùng để tâm.

Khoảng một tuần trước, sau khi luyện tập ở Strat Guy xong xuôi, ở ngay trên vỉa hè phía trước studio có một con bộ ngựa với đám kí sinh trùng lúc nhúc kinh tởm đang chui ra từ bụng nó. Himekawa đột nhiên dẫm chết nó. Lần đầu tiên cậu thấy cậu ta hành động một cách khó hiểu như vậy. Tình trạng của Himekawa khi ấy cho tới giờ vẫn còn đọng lại trong đầu Takeuchi như một khối u.

Người ta thường gọi đó là chứng rối loạn nhân cách phản xã hội (Anti-personality Disorder – APD).

Người chị gái hiện đang làm bác sĩ tâm thần ở Hiratsuka trước đây đã có lần nói cho Takeuchi nghe, những người không mang bệnh lý tâm thần nhưng lại có tính cách lệch lạc so với thông thường, ngày xưa bị gọi là thái nhân cách. Có rất

Shusuke Michio

nhiều trường hợp vì các vấn đề gia đình, thần kinh bị căng thẳng quá độ trong suốt quá trình trưởng thành, dẫn tới nảy sinh tính cách như vậy. Ở bệnh viện đại học chỗ chị cậu làm việc, hơn mười năm về trước, có trường hợp bệnh nhân vừa điều trị xong APD đã gây ra một vụ thảm sát.

Cha Himekawa mất khi cậu ta còn nhỏ, mối quan hệ với người thân duy nhất còn lại là mẹ thì dường như đã rạn vỡ sau cái chết của ông. Không chỉ có vậy, từ thời trung học, đã rất nhiều lần Takeuchi có cảm giác là Himekawa còn đang che giấu điều-gì-đó về gia đình cậu ta. Ngoài ra, cậu cảm nhận được điều-giấu-kín đó có tác động rất lớn tới trái tim Himekawa. Cậu không biết chính xác nó là gì. Liệu có khả năng nó tác động xấu tới tinh thần Himekawa trong quá trình trưởng thành của cậu ta không?

“Cậu ta...”.

Takeuchi đứng lại một lúc.

Cuối cùng, cậu nhanh chóng quay đầu lại, chạy về phía sân ga tuyến Utsunomiya. Cái túi đựng MTR phát ra tiếng kêu lộc cộc sau vai.

Ngay lập tức, Takeuchi nhìn thấy hộp đàn guitar bass của Tanio trong biển người. Cậu ta đang chuẩn bị bước lên tàu điện vừa tới cùng với các hành khách khác.

“Này, Tanio!”.

Tanio quay lại, gương mặt sừng sốt trong giây lát, rồi cậu ta rời khỏi tàu, tiến về phía Takeuchi.

“Takeuchi, cậu làm trò gì thế?”

Cả dãy cửa đóng lại, đoàn tàu điện xuất phát mà không có Tanio. Tanio liếc qua một chút rồi lại đưa ánh nhìn về Takeuchi.

“Xin lỗi nhé, Tanio. Tớ dù thế nào...”

Takeuchi nói nhanh qua những điều cậu mới nghĩ trong đầu cho Tanio. Tanio kiên nhẫn lắng nghe với vẻ không hoàn toàn tán đồng, nửa chừng còn ngạc nhiên.

“Tất nhiên tớ thực sự không có ý nói là Ryou đã giết Hikari. Nhưng...”

“Không có ý mà cậu nhiệt tình chạy tới đây cơ à...?”

Đôi mắt Tanio rõ ràng ánh lên vẻ bối rối, nhất thời không nghĩ ra nên tỏ thái độ gì.

“Dù sao thì Takeuchi, mình tới chỗ khác nói chuyện. Ở đây không tiện”.

“Đứng đây là được rồi. Không thì đằng kia có băng ghế ngồi đấy”.

Takeuchi định đi về phía băng ghế thì bị Tanio kéo giạt tay lại.

“Không được, tớ đã bảo chỗ này không tiện rồi”.

“Vì sao?”

“Ryou hay đi tàu ở tuyến Takasaki bên kia kia. Nếu như cậu ta thấy hai đứa chúng mình thậm thụt trò chuyện thì chẳng phải rất khó xử sao?”

“Cậu ta biết mình nói chuyện gì chắc?”

Shusuke Michio

Hành khách xuống tàu đi lại đông đúc xung quanh. Có một số người vội vã chuyển sang sân ga đón tàu mới.

“Cậu ấy biết đấy”.

Tanio không hiểu vì sao đột ngột đánh giọng lại

“Đi xuống cầu thang thôi”.

Tanio quay lại sân ga ban nãy, đi xuống cầu thang. Takeuchi đuổi theo phía sau. Tanio lên tiếng, vẫn hướng về phía trước.

“Mà này, cậu vừa mới nghĩ đến câu chuyện trong thang máy đấy hả?”.

“Cậu cũng thế hả?”.

“Thực ra thì tớ cũng nghĩ giống cậu”.

Takeuchi bất giác nhìn chằm chằm vào góc bên gương mặt Tanio.

“Từ khi nào vậy?”.

“Vừa mới đây thôi, khi mọi người vào nhà kho. Lúc đó, chú Kumajima nói cửa cuốn có khóa không, chìa khóa ở đâu... Chắc, thực ra thì tớ chỉ nghe loáng thoáng vậy thôi. Giả sử Ryou vào bằng đường cửa cuốn, rồi cứ thế ẩn nấp trong nhà kho tối om thì hiển nhiên là chìa khóa cửa sẽ nằm trong túi Hikari rồi”.

Tuy nhiên, Tanio vẫn tiếp tục cưỡng ép bản thân.

“Tớ cũng giống cậu, không có ý nghi ngờ gì Ryou cả. Chỉ là có khả năng như vậy thôi. Tớ đã suy nghĩ mà không có chủ đích gì, đơn giản là vậy.”

Tanio dẫn Takeuchi tới một góc tường bên lối đi thừa thớt người qua lại. Cậu hạ hộp đàn bass trên vai xuống đất, đặt hai tay lên trên rồi nhìn thẳng vào Takeuchi.

“Chắc, dù sao thì..., tớ chỉ có thể nói rằng là Ryou-có-khả-năng-giết-Hikari, còn thực tế cậu ta có làm thế không là chuyện hoàn toàn khác. Ngoài ra có tưởng tượng thế này thế nọ thì cũng chẳng để làm gì”.

“Nhưng mà...”.

“Cậu bình tĩnh lại đi nào, Takeuchi”.

Tanio nói như giáo huấn.

“Dù cho tớ và cậu có bị kích động một cách mù quáng thì cũng chẳng làm được trò trống gì. Nhìn nhận tình hình một chút đi. Nếu như thực sự là Ryou làm thì cậu ta cũng không thể giấu giếm lâu được đâu. Một vụ án giết người được nguy trang thành tai nạn thì sớm hay muộn sẽ bị lộ tẩy thôi. Điều này đã được chứng minh bởi vô số tác giả trinh thám rồi”.

Tuy nhiên, mớ lý thuyết đó không thể làm Takeuchi dụ xuống được.

“Nhưng mà Tanio này, cậu hãy tìm bằng chứng chứng minh là **Ryou đã không hề làm điều đó đi**. Như vậy thì tớ mới an tâm được. Nhưng mà, chúng ta không thể hỏi cậu ta trực tiếp được...”.

“Nếu là bằng chứng thì có một điểm này...”.

“Hả?” – Takeuchi thốt ra thành tiếng.

Shusuke Michio

“Bằng chứng là Ryou đã không làm hả? Ở đâu?”

Tanio đáp “Ở đây” rồi chỉ vào tay của Takeuchi.

“Tay tớ hả? Cậu đang nói cái gì thế?”

“Cậu nhớ lại mà xem. Khi phát hiện ra xác Hikari, cậu và Kei đã tiếp xúc với thi thể đúng không?”

“À, là khi tớ cố gắng kéo cô ấy từ dưới cái máy khuếch âm ra. Lúc đó tớ cũng chẳng biết cô ấy còn sống hay đã chết nữa.”

“Khi đó cậu đã nghĩ gì?”

“Tớ đã nghĩ là cô ấy chết rồi. Hikari đã chết rồi.”

“Vì sao cậu nghĩ vậy?”

“Vì sao là sao cơ? Chạm vào là biết chứ sao. Thân thể của cô ấy đã lạnh rồi...”

Nói đến đây, Takeuchi bỗng nhận ra.

“Đúng rồi, rất lạnh!”

Khi đó, xác Hikari đã lạnh ngắt.

“Là thế đấy” – Tanio tiếp lời.

“Thi thể đã lạnh tức là đã chết được một thời gian rồi. Giả sử Ryou giả vờ ra ngoài tìm kiếm chú Nogiwa rồi sau đó quay lại nhà kho bằng đường cửa cuốn để giết Hikari, khi chúng ta phát hiện ra thì cô ấy chỉ vừa mới chết thôi. Thi thể chưa thể lạnh cứng được”.

“Đúng vậy!”

Mặc dù đã bị thuyết phục, nhưng Takeuchi vẫn một lần nữa băn khoăn. Cậu nhìn thẳng vào Tanio.

“Nhưng Tanio này, cái đó có thể coi là bằng chứng được không? Khi đó, trong nhà kho không có máy sưởi, nên biết đâu thi thể lạnh cứng lại ngay sau khi chết?”

“Trường hợp đó cũng có thể xảy ra”.

“Bởi vậy...?”

“Bởi vậy cần phải xác nhận thời điểm tử vong của Hikari”.

Tanio lấy chiếc ví trong túi áo khoác, rút từ trong đó ra mẫu giấy chữ nhật nhỏ. Đó là tấm danh thiếp Kumajima vừa đưa cho cậu ở Strat Guy.

“Thử hỏi chú Kumajima xem. Có khi chú ấy biết thông tin đấy”.

“Hả? Tôi hỏi á?”.

“Thì cậu quan tâm mà?”.

Takeuchi có chút ngần ngại. Nhưng để cho lòng được an tâm thanh thản, cậu rút điện thoại di động ra, bấm dãy số điện thoại trên tấm danh thiếp. Người ở đầu dây bên kia lại là một phụ nữ. Kumajima vẫn chưa quay về. Khi Takeuchi bảo rằng muốn liên lạc với ông thì cô ta hỏi xin số điện thoại của cậu. Không lâu sau khi dập máy thì Kumajima gọi đến.

“Takeuchi đấy à? Cháu vừa gọi cho chú hả?”.

“Dạ vâng, là cháu. Cháu có chuyện này muốn hỏi chú. Bây giờ có tiện không chú?”.

“Từ từ nhé. Chú đang ở bên ngoài bệnh viện”.

Nói mới nhớ, Kumajima có bảo là sẽ dẫn Kei và Onogi tới bệnh viện mà thi thể Hikari được chuyển tới.

Shusuke Michio

“Thi thể của Hikari vẫn đang được khám nghiệm ạ?”

“À, vì bác sĩ đang rảnh tay nên đã khám nghiệm từ trước lúc các cháu rời studio rồi...”

Vài giây im lặng.

Sau đó, Kumajima hỏi với thái độ thận trọng.

“Sao cháu lại hỏi chuyện đó?”

“À không, cháu chỉ muốn biết thời điểm tử vong của Hikari thôi. Nếu có thể, chú cho cháu biết được không ạ?”

Kumajima lại im lặng. Lần này thì tương đối lâu cho tới khi ông lên tiếng.

“Bác sĩ thông báo là vào khoảng bốn giờ chiều.”

“Bốn giờ...?”

Nghe nói vậy, Takeuchi cảm thấy nhẹ cả lòng. Bốn giờ thì cả nhóm vừa mới bắt đầu luyện tập ở trong buổi.

Đúng là Himekawa đã không giết hại Hikari, cũng không ẩn nấp trong nhà kho tối tăm.

“Cảm ơn chú nhiều lắm. Chú đã giúp cháu rồi!”

“Giúp gì cơ?”

Kumajima băn khoăn hỏi lại. Takeuchi không trả lời gì nhiều, chỉ cảm ơn một lần nữa rồi cúp máy.

“Này Tanio. Hikari đã chết lúc khoảng bốn giờ”

Thế nhưng, không hiểu sao sắc mặt Tanio trầm ngâm hẳn.

“Vậy à...?”

“Cái gì thế? Là tin tốt mà”.

“Ừ, đúng là vậy”.

“Vẫn còn chuyện gì sao?”.

“Không, làm gì có đâu”.

“Có mà. Cậu nói đi!”.

“Không có gì cả!”.

“Nói đi!”.

Tanio nhăn nhó, thở phì phì ra đằng mũi.

“Vậy thì nói cho nghe này, Takeuchi! Bốn giờ là vừa đúng lúc chúng mình vào phòng tập phải không?”.

“Ừ, đúng là khoảng giờ đó”.

“Cậu có nhớ không? Hôm nay, lúc bắt đầu luyện tập, Ryou đã làm gì?”.

“Ryou đã làm gì à...?”.

Takeuchi lặp lại câu hỏi, truy ngược dòng kí ức.

“Đúng rồi, cậu ta đi vệ sinh, việc hiếm khi xảy ra...”.

“Không phải, sai rồi!”.

Tanio lắc đầu nhè nhẹ, đôi mắt tối lại.

“Chính xác phải là, cậu ta **đã nói rằng mình đi vệ sinh**. Có đi vệ sinh thật hay không thì chỉ có mình cậu ta biết thôi”.

“Có nghĩa là...”.

Takeuchi không cất nên lời.

Tanio nói trong tiếng thở dài.

“Có lẽ cậu ta đã tới nhà kho rồi mới quay trở ra”.

Chương 4:

Con trai trong nhà là kẻ vô năng
Luôn luôn ẩn nấp giữa những hàng cây
Đi ra ngoài chỉ làm chuyện vô ích
Một đứa tầm thường
Tầm thường
Sundowner “Don’t Push, don’t pull”

(1)

Cuộc đời là sự sao chép của một tác phẩm nghệ thuật.

Cuối cùng, Himekawa cũng nhớ ra câu nói của Nogiwa về cuộc đời lúc trước. Đó là khi Himekawa vẫn như mọi lần, than phiền về việc cứ tiếp tục làm một ban nhạc bất chước tài năng thì thật vô ích.

“Một tác giả người Mỹ vô cùng thân thiết với Hitchcock đã viết như vậy”.

Nogiwa nói như độc thoại trong khi uống cà phê với Himekawa ở khu vực chờ của Strat Guy.

“Thực sự là vậy đấy. Dù vô tình hay hữu ý, người ta vẫn ngưỡng mộ, vẫn sống và học theo những bộ phim, những tác phẩm hội họa, những nhạc phẩm mà họ từng nghe hay chiêm ngưỡng ở đâu đó, vào một lúc nào đó”.

“Cứ sống như vậy về già thì có ý nghĩa gì?”.

Himekawa nói đoạn, Nogiwa bắt ngờ ngẩng mặt lên, đáp lại - *“Có chứ!”.*

“Bởi vì, bắt chước là cách thức tạo nên cá tính bản thân”.

“Cách thức?”.

“Nếu cháu không dốc hết sức lực học theo một cái gì đó, cháu sẽ không bao giờ có thể đạt được cá tính cho bản thân. Dẫn cho ngay từ đầu cháu đã hướng tới một thứ độc đáo, nhưng cháu sẽ không thể trở nên giỏi hơn được. Dù là âm nhạc hay hội họa hay cuộc sống...”.

Thực sự là vậy sao?

“Là bắt chước một cách công phu”.

Cha hẳn cũng từng nói lời tương tự trong khi ngắm nhìn tranh chép lại của Van Gogh.

“Nếu bắt chước một cách công phu thì ta sẽ hiểu được điều mà người đó thực sự muốn làm”.

Bây giờ nghĩ lại, Himekawa đã làm điều giống như cha đã làm vào hai mươi ba năm trước. Bắt chước đến tuyệt vọng.

Shusuke Michio

Cho tới những phút cuối của tận cùng tội lỗi, liệu hắc và cha có khác gì nhau?

Đã ba ngày trôi qua kể từ khi vụ án ở Strat Guy diễn ra. Hôm nay là thứ tư, Himekawa nghỉ làm để tham dự đám tang của Hikari được tổ chức ở nhà tang lễ thành phố. Himekawa nhìn sang Kei đang ngồi ở hàng ghế dành cho thân nhân gia đình vốn thừa thớt người, trong khi vẫn tỏ vẻ trang nghiêm thực hiện các công việc giấy tờ. Cô đang lắng nghe các nhà sư tụng kinh bên cạnh cha, lưng uốn thẳng trang trọng. Dường như cơ thể không nhúc nhích, cũng chẳng hô hấp, đôi mắt được phủ lớp sương mờ màng đăm đăm nhìn vào làn khói nhang nghi ngút.

Khi hòa vào dòng người thăm viếng rời khỏi hội trường, Himekawa cuối cùng lại nhìn Kei một lần nữa. Kei cũng nhìn lại hắc. Nhưng ánh nhìn ấy ngay lập tức bị gián đoạn bởi đoàn người áo đen đi ngang qua hai người.

“Ryou này, từ giờ cậu tính sao?”

Himekawa bị Takeuchi gọi lại ở ngay thêm gian chính nhà tang lễ. Tanio cũng đứng ở bên cạnh. Hắc biết cả hai người này đều đến tham dự tang lễ, nhưng vì chỗ ngồi ở cách xa nhau nên không nói chuyện gì nhiều, chỉ có duy nhất một lần gật đầu chào qua lại.

“Nếu còn thời gian thì cả ba đứa mình trò chuyện chút nhé?”

“Chuyện về Hikari à?”

“À à, ừm! Đúng vậy”.

Nụ cười của Takeuchi đông cứng lại.

Himekawa ngẩn ngừ một chút, cuối cùng hần lắc đầu.

“Xin lỗi nhé. Hôm nay tớ muốn ở một mình. Có nhiều chuyện phải suy nghĩ”.

“Nhưng mà, Ryou này...”.

Tanio liền ngăn Takeuchi lại. Cậu ném cho Takeuchi cái liếc mắt, rồi nhìn Himekawa.

“Cậu đã nói vậy thì chắc là không được rồi. Đừng bận tâm! Cậu ở một mình nếu thấy khó khăn quá thì gọi cho tớ nhé. Tớ sẽ lắng nghe bất cứ chuyện gì”.

Himekawa gật đầu. Tanio nhìn thẳng vào mắt hần rồi tiếp lời.

“Nếu được thì chúng ta có thể trò chuyện bất cứ lúc nào”.

Tanio giục Takeuchi, hai người liền cùng rời khỏi tang lễ.

Nhìn theo bóng hình trong bộ tang phục lạ mắt của hai người bạn, Himekawa nhớ lại buổi tối ba ngày trước.

Takeuchi gọi điện cho hần khi đã hơn một giờ khuya, chỉ ngay sau cuộc gọi bí ẩn kia đúng mười phút đồng hồ. Trong góc phòng tối tăm, Himekawa nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại di động màu đen vẫn đang để mở, chuông báo có cuộc gọi đến lại lần nữa reo vang. Hần tự trấn an bản thân rồi nhìn vào màn hình. Nhưng lần này điện thoại không hiển thị “số

Shusuke Michio

máy lạ” nữa mà là tên “Takeuchi Kouta”. Himekawa thở phào nhẹ nhõm rồi ấn nút nghe điện.

“Cậu dậy chưa, Ryou?”.

“À rồi!”.

Takeuchi cực kì lo lắng cho Himekawa. Rồi cậu lại nói những lời y chang như Tanio lúc trước. Dù có đang bị sốc nặng vì cái chết của Hikari nhưng nếu có thể làm được điều gì thì cậu sẽ hết lòng giúp đỡ. Khi ấy, takeuchi cũng chốt hạ bằng câu giống hệt Tanio vừa rồi.

“Nếu được thì chúng ta có thể trò chuyện bất cứ lúc nào”.

Thế nhưng, mặc dù đã là bạn bè với nhau suốt bao năm trời, vẫn có những điều không thể nào hỗ trợ nhau được.

Nói vài lời cảm ơn ngắn ngủi, Himekawa liền cúp máy.

Rời khỏi khuôn viên nhà tang lễ trống đầy cây tùng sà, hắn nhìn thấy có bóng người cao lớn đang di chuyển trong góc khuất.

“Chờ đã!”.

Đó là Kumajima. Hôm nay ông chỉ có một mình, không thấy bóng Nishikawa.

Kumajima đưa tay lên mái tóc muối tiêu, miệng nở nụ cười rồi tiến lại gần.

“Chú lo lắng cho cháu nên mới tới phải không?”.

Himekawa mĩa mai.

“Chú lo chứ! Không làm cách nào khác được”.

Kumajima cười híp mắt lại. Biểu cảm đó thực sự là không có ý gì khác.

“Từ sau hôm đó chú đã biết thêm gì về vụ tai nạn của Hikari chưa?”

“Ừ! Có biết thêm một chút”.

“Là gì vậy?”.

Kumajima vẫn giữ nguyên nét cười trên gương mặt, trong một thoáng ông chợt im lặng, nhìn chòng chọc vào Himekawa. Sau khi chậm rãi chớp mắt vài lần, ông nắm hờ một tay đưa lên trước miệng, nghiêng người nói chắc nịch.

“Cháu nói chuyện với chú một chút nhé!”.

Hắn tưởng hắn được mời đi uống rượu, nhưng có vẻ như không phải vậy.

“Ở gần đây có quán cà phê cũng ngon lắm”.

“Hôm nay chú đã hao tổn công sức rồi...”.

“Chuyện này rất quan trọng!”.

Trong khoảnh khắc, ánh mắt cười của Kumajima bỗng lóe lên ánh sáng sắc lẹm.

“Đến cả cậu Nishikawa cũng khen ngợi cà phê ở đây đấy. Mà nhà cậu ta còn chuyên kinh doanh hạt cà phê ở Machida”.

Kumajima tựa cùi chỏ lên quầy, gọi một cà phê đen. Những ngón tay mập mạp lông lá cầm chắc quai chiếc cốc trông nhỏ hơn hẳn so với của Himekawa.

Shusuke Michio

“Cậu Nishikawa có chút thay đổi. Cháu có nghĩ vậy không?”

“Hả? À vâng, có một chút. Có vẻ anh ta rất yêu công việc này”.

“Chắc là tinh thần cạnh tranh nhỉ?”

Kumajima nhìn làn khói bốc lên từ chiếc cốc.

“Cậu ta không hợp với bố mẹ cho lắm. Dù chú chưa bao giờ có dịp gặp gỡ nhưng mà họ dường như là những vị phụ huynh vô lo vô nghĩ. Từ ngày Nishikawa còn nhỏ, cậu ta đã cảm thấy chán ghét điều đó nhưng chẳng thể làm gì hơn. Đúng là một đứa bé hiểu chuyện. Nhìn tấm gương cha mẹ như vậy, cậu ta đã tự hứa là tuyệt đối không bao giờ trở thành một con người buông thả như vậy”.

“Vì vậy anh ta mới trở thành thám tử điều tra phải không?”

Kumajima cười, đáp rằng không phải.

“Cứ nhìn cậu ta là chú lại nhớ tới thằng con trai chú. Thằng nhóc đó cũng nỗ lực hết sức như vậy. Con trai chú đang làm điều tra viên...”.

“Chuyện này hồi trước cháu có nghe rồi”.

Con trai Kumajima hiện đang làm việc tại sở cảnh sát tỉnh Kanagawa.

“Con trai chú, mỗi khi giáp mặt đều nói rằng nó không bắt chước chú mà trở thành thám tử điều tra. Nó làm công việc này là vì ý chí của chính nó. Con trai chú khác chú, nó học hành rất chăm chỉ cho bài thi thăng cấp. Nó tuổi còn trẻ mà

chắc giờ đã lên chức vượt mặt cả chú mất rồi. Chú tới giờ lúc nào cũng bận bịu điều tra phá án, chẳng có thời gian rảnh mà làm bài thi thăng cấp nữa. Tới giờ thì chú cũng sắp tới cái tuổi về hưu rồi”.

Kumajima nhấp một ngụm cà phê rồi nhìn vào trong cốc.

“Đúng là con trai thì không muốn bắt chước cha mình nhỉ?”.

Ông muốn nói cái gì đây? Hắn không thể đọc ra bất kỳ dụng ý nào từ khuôn mặt nghiêng nghiêng của Kumajima. Hắn đưa cốc lên miệng, lẳng lẽ uống cà phê với vẻ dửng dưng.

“Trọng tâm ở đây là gì?”.

Kumajima bật ngẩng đầu như vừa mới thức dậy từ giấc ngủ.

“Là về kết quả khám nghiệm tử thi của Hikari. Vào hôm chủ nhật, trước khi chia tay các cháu, thực ra chú đã biết rồi”.

Kumajima đặt cốc lên quầy, nhìn Himekawa.

“Con bé đang mang thai”.

Những lời này hắn đã đoán trước được. Himekawa gật đầu, đáp lại từng lời như hắn đã chuẩn bị từ trước.

“Là của cháu”.

Kumajima có chút sững sốt nhìn Himekawa, nhưng cuối cùng, ông chỉ nói “vậy à!” rồi quay lại về phía quầy.

“Có vẻ như con bé có ý định phá thai, có xác nhận đặt lịch hẹn tại khoa phụ sản. Sau khi Hikari chết, giấy chấp thuận

Shusuke Michio

phá thai đã được tìm thấy trong túi xách của con bé đặt ở văn phòng studio”.

“Có cả chữ ký của cháu nữa nhỉ?”.

“Đúng rồi. Trước vụ tai nạn một tuần, cháu đã ký vào giấy”.

“Trong túi cô ấy có nhét tiền không chú?”.

“À, có đấy. Tiền của cháu à?”.

Himekawa gật đầu.

“Đó là tiền phá thai”.

“Ồ, hóa ra là vậy. Cuối cùng chú cũng hiểu ý nghĩa của số tiền đó”.

Trong một lúc, Kumajima với vẻ lo lắng trên gương mặt, vỗ vỗ lên đầu mình.

“Chuyện cần nói chỉ có vậy thôi hả chú?”.

Himekawa định bụng rời khỏi sớm, liền uống cạn cốc cà phê còn lại. Đặt cốc lên bàn, hắn toan mò mẫm ví tiền trong túi áo trước ngực. Thế nhưng khoảnh khắc nghe thấy câu nói tiếp theo của Kumajima, hắn liền dừng lại.

“Có lẽ Hikari không phải gặp tai nạn”.

Từng câu chữ trôi vào tai hắn lạnh lẽo như nước đá.

Himekawa từ từ quay lại phía Kumajima, tay phải vẫn đút trong ngực áo khoác, cẩn thận không để lộ bất cứ biểu cảm sợ hãi nào ra mặt, ngoại trừ sự ngạc nhiên thuần túy.

“Vậy nghĩa là sao?”.

“Kết quả khám nghiệm tử thi chi tiết có từ ngày hôm qua. Nguyên nhân gây ra cái chết của Hikari là vết thương sau gáy. Vết thương đó có thể không chỉ do bị bộ khuếch âm rơi trúng.

“Vậy... vậy... tức là...?”

Himekawa nhanh chóng tìm từ ngữ thích hợp để đáp lại.

“Phải chăng Hikari đã bị đánh bởi một vật khác nữa?”

“Không có chuyện đó đâu. Cách nói của chú bị tối nghĩa rồi... Dựa vào hình dạng vết thương sau gáy Hikari thì chính xác là do cái máy khuếch âm đó rồi. Nhưng vấn đề nhỏ nhỏ ở đây là mức độ của vết thương”.

“Vấn đề thế nào ạ?”

“Hộp sọ dường như bị lõm sâu đáng kể so với việc bị một vật nặng khoảng một trăm cân đổ vào”.

Khi dây thần kinh bị đứt thì tay chân nhanh chóng sẽ bị tê liệt, làm thế nào cũng không thể trả lời được ngay lập tức.

“Chắc, còn đây là khả năng xấu nhất. Theo lời pháp y, ví dụ như có một người lớn đứng đằng sau máy khuếch âm, lợi dụng sức nặng cơ thể, vận toàn lực để đẩy ngã cái máy mới gây ra vết lõm sâu như vậy”.

Nói tới đây, Kumajima trùng mắt xuống, an ủi.

“Nhưng mà Ryou này, chú lặp lại lần nữa: Đó chỉ là khả năng xấu nhất thôi. Dù là với kỹ thuật hiện đại cũng không thể biết chính xác khối lượng của vật đã đập vào hộp sọ là bao nhiêu được”.

Shusuke Michio

Nói tới đây Kumajima chìm vào im lặng, nhìn xuống lòng bàn tay của mình đang đặt trên quầy.

Vì sao Kumajima lại nói với hắn những điều này?

Vì sao ông phải đặc biệt chờ đón rồi mời hắn ra đây để nói chuyện về kết quả khám nghiệm pháp y của Hikari?

(2)

Đêm đó, Himekawa một mực đứng chờ trước cửa căn hộ của Kei. Giống như cha hắn nhìn chăm chăm vào bức tường, hắn nhìn thẳng về phía chính diện căn nhà tối tăm.

“Bố đã làm điều đúng đắn”.

Giọng nói của cha cứ lặp lại trong đầu hắn. Giống như một khối u trong não đang phình to, hòa cùng nhịp đập trái tim, ong ong vang vọng khắp hộp sọ: *Bố đã làm điều đúng đắn, Bố đã làm điều đúng đắn, Bố đã làm điều đúng đắn, Bố đã làm điều đúng đắn.*

Đã qua chín giờ, có tiếng chân bước chậm chậm lên cầu thang.

“Anh Himekawa...”.

Kei vẫn mặc tang phục, đứng ngoài hành lang dưới ánh đèn điện nhấp chờn, hoang mang nhìn Himekawa. Cô không đem theo thứ gì ngoài chiếc túi xách tay màu đen.

“Hikari thế nào rồi?”.

Himekawa hỏi.

“À, chị em đã được đưa tới bàn thờ Phật ở nhà người họ hàng Koshigaya rồi. Em cũng không biết nữa. Mấy người họ hàng bảo em rằng hôm nay cứ về nhà nghỉ ngơi đi”.

“Vậ à...?”.

“Anh đứng đây từ khi nào vậy?”.

“Anh vẫn đứng đây từ nãy”.

“Anh chờ tin của chị em ư?”.

Himekawa lắc đầu một cách khó hiểu.

Hắn chậm chậm tiến lại gần Kei. Kei trốn tránh khỏi hắn, mở khóa cửa rồi bước vào căn phòng tối. Himekawa quay người về phía đó. Cánh cửa lặng lẽ chuẩn bị khép lại trước mắt hắn. Hắn không thể gọi cô, tên của Kei nhỏ dần rồi biến mất dưới cuống họng hắn.

Ngay trước khi cánh cửa hoàn toàn đóng lại, một cánh tay mặc tang phục từ bên trong vươn ra, tóm lấy áo khoác của Himekawa một cách thô bạo rồi kéo vào bên trong. Đôi chân đã đứng ngoài hành lang lạnh lẽo trong thời gian dài của hắn đã đông cứng, dễ dàng bị lão đảo chỉ bởi một lực như vậy. Khi nhận ra thì hắn đã ở bên trong thềm nhà rồi. Cánh cửa sau lưng đóng lại cái rầm. Khoảnh khắc tiếp theo, khuôn mặt hắn mãnh liệt vùi vào phần bụng của Kei. Hai cánh tay thon dài của cô ôm lấy đầu hắn.

“Em đã biết rồi”.

Shusuke Michio

Giọng Kei run rẩy.

“Em đã biết tất cả rồi”.

Ánh trăng xuyên qua cửa sổ, chiếu rọi chiếc bàn kính đặt cạnh giường. Đôi đùi trống của Kei nằm chổng chơ tách biệt. Khi đang được điều khiển bởi đôi tay của Kei, hai chiếc gậy trông cứng cáp như tinh thể và nhẹ như không khí. Nhưng khi quan sát ở góc độ gần hơn, nó trông thật lạ với bề mặt là những vết trầy xước dày đặc không ngờ, trông mỏng manh vô cùng.

Himekawa chợt nhớ lại tuýp màu vẽ hắc đã nhìn thấy vào hai mươi ba năm trước.

Vài ngày sau cái chết của chị, cô giáo chủ nhiệm có mang một chiếc thùng các tông đựng đồ dùng học tập của chị ở trường đến trả lại cho gia đình. Trong chiếc hộp đó có một bộ tuýp màu vẽ. Thỉnh thoảng, chị có mang chúng về để vẽ tranh ở nhà nên Himekawa thấy vô cùng quen thuộc. Khi chị sử dụng, các tuýp màu nhựa phát sáng lấp lánh. Thực sự như vậy đấy. Himekawa luôn luôn suy nghĩ, nếu mình dùng chúng thì liệu có thể vẽ ra được những bức tranh tuyệt đẹp không. Nhưng hắc và chị đã bị cái chết chia cắt, điều đó đã khiến mọi việc thay đổi hoàn toàn. Dụng cụ vẽ khô keo lại, những nhãn dán ghi tên màu bị rách mép. Himekawa đã rất buồn vì điều đó.

“Viên đá này...”

Himekawa chuyển ánh nhìn về phía giọng nói của Kei.

“Dưới ánh trăng mờ ảo, nó sẽ chuyển màu đấy”.

Dáng vẻ của Kei lúc này giống như một chú cá mắc cạn trên bờ, đang nằm phơi cái bụng trắng. Cô nằm ngửa, không đắp chăn, hai tay xuôi lơ dọc theo thân, hơi thở nhẹ nhẹ khò khàng. Viên đá mặt trăng sáng lấp lánh trên ngực cô.

“Nhưng có lẽ chỉ là nói dối thôi. Em chưa từng cảm thấy gì cả”.

Kei đặt viên đá mặt trăng vào lòng bàn tay, nhẹ nhàng nâng lên qua đầu. Có một chiếc băng dán cá nhân trên bàn tay cô. Phải chăng tay cô bị thương do dùng dùi trống quá nhiều? Ánh trăng phản chiếu trên bề mặt viên đá chiếu rọi lên chiếc băng cá nhân đã dính chút bẩn.

Kei nhẹ nhàng đặt viên đá mặt trăng xuống ngực.

“Những người khi chết đi mà đặt viên đá trên ngực thế này thì linh hồn của họ sẽ bay lên mặt trăng đấy”.

“Chắc chỉ là chuyện bịa đặt thôi, phải không?”.

“Em nghĩ vậy”.

Kei nhìn vào mặt Himekawa.

“Chúng ta sẽ cùng chết nhé?”.

Himekawa gật đầu.

Kei chậm rãi chớp mắt, vẫn nhìn chăm chăm vào Himekawa. Thế rồi, cô đột nhiên nói.

“Ngày hôm đó... sau khi luyện tập ở trong phòng tập xong, anh Tanio đã định tới nhà kho để gọi chị em...”.

Shusuke Michio

Nước mắt chảy dài từ khóe mắt Kei.

“Khi đó, chính anh Himekawa đã cản anh Tanio lại”.

Himekawa nhẹ nhàng lắc đầu.

“Anh không nhớ”.

“Là anh Himekawa làm đúng không?”.

Chất giọng ấy không khác lúc trước, vẫn bình tĩnh và khẽ khàng.

“Là vì em phải không?”.

Himekawa không thể nói nên lời. Hắn quay mặt, nhìn chằm chằm lên mặt bàn kính. Hai chiếc dùi trống trở nên méo mó trong con mắt hắn.

“Em nói thật đấy!”.

Kei hơi di chuyển người, chiếc giường cọt kẹt khe khẽ.

“Anh nghĩ, ngày hôm đó, điều gì khiến em đau buồn nhất?”.

“Là Hikari đã không còn trên cõi đời này nữa?”.

Sai rồi – Kei trả lời.

“Là việc em không thấy đau buồn”.

Cô run run giọng ở cuối câu.

“Dù là chị gái mình chết, nhưng em cũng không cảm thấy đau khổ, một chút cũng không. Đó là điều đau đớn nhất”.

Chất giọng Kei dứt quãng giữa chừng thành từng tiếng nức nở. Cho dù đã cố gắng kiềm chế nhưng vẫn không thể ngăn

nổi cảm xúc mãnh liệt trào dâng. Tuy vậy, cô vẫn đấu tranh một cách tuyệt vọng, sục sùi ngất quăng.

“Chị đã biết rằng... em vẫn luôn luôn mơ tưởng về anh Himekawa... Chị luôn luôn cố tình nói với em... anh Himekawa đã làm chuyện đó với chị như thế nào, đáng về ra sao...”

Himekawa không thể thốt nên lời.

“Bởi vậy... bởi vậy... em đã không hề đau buồn, không hề đau buồn!”

Himekawa ôm lấy Kei. Kei không ngừng run rẩy, bám chặt lấy hắn. Thế rồi, cô vỡ òa. Giống như một đứa trẻ bị thương, cô gào khóc thành tiếng trong vòng tay Himekawa.

(3)

Kei kể cho Himekawa nghe chuyện bọ cánh cứng.

“Khi còn nhỏ, có lần em cùng chị và bố đi vào rừng sỏi bắt bọ cánh cứng. Tuy gọi là rừng nhưng mà chỉ là một khu vực nhỏ, xung quanh được bao bọc bởi đồng ruộng và nhà dân”.

“Trên thảm cỏ có rất nhiều loài côn trùng vô hình cất tiếng kêu. Mùi hương chua chua ẩm ướt lan tỏa trong không khí, tiếng nói của bọn em vang vọng rất xa...”

Kei nói, đến cuối cùng vẫn không tìm được bọ cánh cứng.

Thay vào đó lại có gấu.

“Gấu?”

Shusuke Michio

“Đám lá cây đột ngột di chuyển. Hai chị em em nhìn sang đó, thậm chí bảo nhau có lẽ là gấu rồi sợ hãi. Bố em còn cố tình làm ra vẻ nghiêm trọng dò xét để hù dọa bọn em”.

Kei ngược nhìn trần nhà mỉm cười, viên đá mặt trăng vẫn nằm trên ngực. Cô cười mà nước mắt vẫn lăn dài.

“Khi đó, em rất yêu quý chị, cả bố nữa. Nên khi hai người buông tay em bỏ đi mất, em thực sự thấy đau đớn”.

“Hai người đó đã đi trước à?”

“Chị gái em và bố từ ngày xưa đã rất thân thiết rồi. Em ít hơn chị những năm tuổi nên làm gì cũng chẳng ra hồn. Bố lúc nào cũng chỉ yêu thương chị: dắt tay chị tản bộ này, cả những lúc xem ti vi ở nhà nữa, cũng phải ngồi dính chặt lấy nhau. Vì bố rất hiếm khi ở nhà nên em luôn luôn phải kiểm chế bản thân không khỏi bật khóc”.

Kei mỉm cười nhìn Himekawa.

“Cứ như vậy, dần dần em trở nên ghét chị. Ngày đó em còn là trẻ con. Đến bây giờ vẫn còn trẻ con”.

“Nhưng... vì sao em lại sống cùng với Hikari?”

“Sau khi tốt nghiệp cấp ba, em đã định dọn ra sống một mình. Nhưng em nghĩ nếu làm như vậy thì em sẽ lại lần nữa trở nên thích chị. Mẹ đã bỏ đi rồi, bố cũng không trở lại... em chỉ còn mỗi mình chị gái thôi. Chị cũng chỉ có một mình em...”

Cô đang nói dở chừng bỗng ngưng lại.

Himekawa vươn tay chạm vào mái tóc nhuộm ánh trắng của Kei. Chất tóc mát rượi, được lọc qua ánh sáng có màu

nhàn nhạt lạnh lẽo. Có mùi hương quen thuộc thoang thoảng, ngọt ngào giống chị hân. Mùi hương của chị mà hân thích nhất. Hân kéo sát cơ thể Kei vào ngực rồi nhắm mắt lại.

Có lẽ con người ta ích kỷ nhất là lúc ngủ.

Khi mở mắt ra lần nữa, Himekawa đã nghĩ vậy.

Có người đã nhẹ nhàng bò vào trong chăn để không đánh thức người quan trọng đang say giấc bên cạnh, nhưng chẳng biết từ lúc nào đã ngáy to rất phiền toái. Có người ôm ấp bé mèo con đi ngủ cho khỏi lạnh, đến sáng dậy thì mèo con đang chết cứng trong lòng.

Đến chừng đó, Himekawa liền buông cơ thể Kei đang xoắn xuýt lấy cánh tay hân ra. Hân nhận ra mình đang nằm sấp.

“Anh lúc nào cũng ngủ như vậy hả?”

Tiếng thì thầm khiến hân ngẩng mặt lên. Kei quay người về cùng hướng với hân, mắt vẫn nhắm tịt.

“Từ xưa đã vậy rồi”.

Himekawa nhìn đồng hồ trên cổ tay. Màn hình điện tử màu xanh hiển thị đã ba giờ bốn mươi phút đêm.

“Từ khi còn bé ư?”.

“Ừ. Lúc nào anh cũng nằm sấp, đút hai ngón trỏ vào tai mà đi ngủ như vậy. Bây giờ thì anh không làm vậy nữa rồi”.

“Vì sao lại phải đút ngón tay vào tai?”.

“Vì anh sợ phải nghe thấy tiếng bố mẹ ở tầng một”.

Shusuke Michio

Himekawa trải lòng về việc điều trị tại gia của cha, về sự kiệt quệ của mẹ, về những điều hằn nghe được khi màn đêm buông xuống, những tiếng tranh cãi nho nhỏ, tiếng mẹ nấc nghẹn. Thế nhưng, hần không dám nói mình có một người chị gái đã mất.

“Bởi vậy, không biết từ lúc nào, anh đi ngủ với đôi tai bịt kín trên giường tầng trên. Làm như vậy, anh mới an tâm mà chìm vào giấc ngủ được”.

Himekawa nhớ lại những đêm nhắm nghiền mắt, ngón trỏ bịt chặt tai, ngăn cản mọi âm thanh lọt vào, trong đầu cố gắng nghĩ tới những điều vui vẻ và thú vị.

“Nhưng dù có làm thế thì vẫn có những lúc không ngủ được. Khi thương xót cái chết của bố, khi đau buồn vì mẹ chẳng còn nở nụ cười... những lúc như vậy, anh tựa cằm lên gối, ngẩng mặt lên mở to hai mắt”.

Himekawa kéo chiếc gối bên cạnh lại rồi tựa cằm xuống.

“Làm như vậy, anh có thể thấy thấp thoáng bức tranh từ khoảng khung giường”.

“Bức tranh?”.

“Là tranh của anh được dán trên tường. Anh đã vẽ hình Humpty Dumpty trong một cuốn sách tranh. Anh vẽ tranh rất dở nhưng riêng lần đó lại vô cùng đẹp. Vì vậy anh đã rất thích”.

Vậy nên Himekawa đã dán bức tranh đó lên tường. Tối đến, ánh trăng chiếu vào khoảng tường lung linh, trông như một

tác phẩm được trưng bày trong viện bảo tàng vậy. Từ phạm vi giường ngủ chênh chếch xuống, Himekawa vừa ngắm bức tranh Humpty Dumpty tỏa sáng, vừa nghĩ rằng giá như mình cũng giỏi hội họa như mẹ và chị. Đó là tưởng tượng vô cùng hạnh phúc, những suy nghĩ có phần quá khích. Giờ nghĩ lại, sở dĩ hắn vẽ bức tranh đó đẹp như thế là do hình mẫu nhân vật đơn giản thôi. Humpty Dumpty của Himekawa chỉ là một quả trứng mặc quần dài, hai con mắt như quả trứng ốp la, kèm theo hàng lông mày.

“Khi đó, anh bắt chước chị gái vẽ rất nhiều tranh. Nhưng làm thế nào cũng không vẽ giỏi được như chị...”

Hắn cắt ngang câu nói, liếc nhìn Kei. Kei nở nụ cười buồn.

“Anh có chị gái nhi?”

Himekawa lúng túng gật đầu, rồi nhìn đắm đắm vào gương mặt rất giống chị hắn của Kei.

“Em đã biết anh không phải là con một rồi”.

“Tại sao?”

“Vì vừa rồi anh Himekawa đã nói là ‘giường tầng trên’”.

Hắn là, một người thì sẽ không dùng “giường tầng trên”.

“Chị gái anh bây giờ ra sao rồi?”

“Đã không còn nữa” – Himekawa trả lời.

“Vào hôm Giáng sinh năm lớp ba, chị đã mất do ngã từ cửa sổ trên tầng xuống. Gáy chị đập vào hòn đá trong vườn. Chị chết rồi mà nhìn vẫn giống như lúc đang ngủ, chỉ là đang ngủ thôi”.

Shusuke Michio

Sau đó cả Himekawa lẫn Kei đều im lặng một lúc lâu. Cơ thể Kei được ánh trăng chiếu rọi một cách kỳ lạ, vẫn chìm ngập trong ánh sáng trắng dù đã qua một thời gian dài, cứ như thể nó di chuyển theo mặt trăng vậy.

“Anh Himekawa”.

Kei nhắc người dậy. Nhìn Himekawa bằng ánh mắt mạnh mẽ, cô nói.

“Em có việc muốn nhờ anh”.

(4)

“Ryou?”.

Hơn chục năm rồi mới gặp lại, y tá Hizawa nhìn thấy Himekawa đang đứng chờ ở sảnh liến vui vẻ tươi cười. Ông cũng đã ở tuổi nửa sau tứ tuần, tóc đã điểm bạc, cằm đã xệ xuống. Nhưng dù là vậy thì trông ông vẫn đẹp trai phong độ như ngày nào.

“Chà chà, lúc gọi tên ‘Himekawa’ là chú đã thấy ngỡ ngờ rồi. Ái chà, Ryou giờ đã hoàn toàn trưởng thành rồi”.

Hizawa rướn người, nhìn từ đầu tới chân Himekawa, miệng không ngừng rên rĩ. Cách nói năng cũng rất chững chạc. Nhìn bảng tên trên ngực áo blu trắng thì có vẻ giờ ông đã là y tá trưởng.

“Chà chà, Ryou đã khôn lớn gần đây. Chú cũng đã làm việc ở đây hai mươi lăm năm rồi”.

“Cháu xin lỗi đã gọi lúc chú bận rộn”.

“Không sao, không sao. Đúng lúc chú chuẩn bị nghỉ giải lao từ ba giờ. Đi uống cà phê không? Đi nhé!”.

Hizawa dẫn Himekawa tới góc sảnh, lấy cà phê từ máy bán hàng tự động. Quả nhiên vẫn giống hệt như lần hần đưa mẹ đến đây khi bà bị thương ở ngón tay.

“Trông cháu xuống sắc quá. Đạo này công việc bận rộn lắm à?”.

Hizawa vừa đưa cốc cà phê lên miệng, vừa nhìn Himekawa.

“À vâng, có chút chút”.

“Hôm nay cháu nghỉ làm à? À mà cháu đang làm ở công ty đúng không?”.

“Vâng ạ. Hôm nay cháu được nghỉ”.

“Thỉnh thoảng cháu nên từ từ chậm rãi thôi. Phải biết quý trọng cơ thể mình chứ!”

Hizawa thở ra từng tiếng cảm khái.

“Mà có chuyện gì vậy? Ngày nghỉ mà sao cháu lại tới gặp gỡ gương mặt đặc biệt thân quen này?”.

Ông vỗ bôm bốp vào má mình.

“Cũng có thể. Thực ra cháu có chút chuyện muốn nhờ chú Hizawa”.

Himekawa từ trong túi áo khoác lôi ra chiếc vé màu đỏ. Ở chính giữa mặt giấy là dòng chữ đen “Goodman” được in đậm.

Shusuke Michio

“Cháu rất mong chú tới xem bọn cháu biểu diễn”.

Vào đêm hôm trước, Kei có nói rằng, cô vẫn muốn biểu diễn ở Goodman như đúng dự định ban đầu.

“Vì chị gái, dù thế nào em vẫn muốn làm!”.

Thần thái của cô trông vô cùng nghiêm túc.

“Em nghĩ, lần biểu diễn này sẽ là lần cuối”.

Điều đó Himekawa cũng đồng tình. Có lẽ là vấn đề thời gian.

“Anh hiểu rồi!”.

Himekawa im lặng gật đầu.

Sáng nay, việc đầu tiên Himekawa làm là gọi điện cho Tanio và Takeuchi. Khi hủy bỏ dự định biểu diễn ban đầu, hai người đó trên hết là vì lo lắng cho Kei, nhưng hẳn vừa giải thích ý của Kei xong thì ai cũng tán thành. Takeuchi hứa sẽ tập trung càng nhiều khách mời càng tốt, Tanio liên lạc với bên Goodman, đảm bảo sẽ dùng vụ hủy bỏ kia bằng mọi giá.

Trước khi tới bệnh viện này, Himekawa có ghé qua Strat Guy đưa vé cho Nogiwa. Vì vừa đúng lúc Kumajima và Nishikawa đến studio nên hẳn cũng đưa vé cho cả hai người bọn họ.

“Chú có vé rồi”.

Kumajima cười, rút từ trong ví ra chiếc vé mà hồi trước hẳn đã đưa cho ông ở quán Mainoya. Về phần Nishikawa, không ngờ rằng anh ta cũng hứng thú với mấy thứ này, vừa gật đầu ậm ừ, vừa lật đi lật lại tấm vé hẳn vừa đưa.

Himekawa đặc biệt tới bệnh viện mời y tá Hizawa nhiều năm không gặp tới xem đêm nhạc cũng không có lý do gì sâu xa. Chỉ là nghĩ muốn mời thôi. Sự việc lần này đã tái hiện vụ án hai mươi ba năm về trước. Có lẽ hẳn muốn Hizawa – người đã chăm nom cho cha hắn trong những giờ phút cuối đời – đến xem buổi biểu diễn cuối cùng của hắn. Hắn muốn ông được chứng kiến khi hắn sắp không còn có thể đường đường đứng trước đám đông được nữa, giống như năm xưa đã tận mắt nhìn thấy cha hắn tạ thế.

Himekawa đã nghĩ rằng sẽ mời cả vị bác sĩ chữa trị chính cho cha hắn tới sân diễn nhạc sống nếu có thể.

“Ồ, cháu chơi trong ban nhạc cơ à? Chủ nhật thì không có vấn đề! À, để chú lấy ví tiền...”

Hizawa định đi thì Himekawa ngăn lại.

“Tiền nong gì đâu chú! À chú Hizawa, nhân đây cho cháu hỏi, vị bác sĩ chính chữa trị cho bố cháu hồi đó ra sao rồi ạ?”

Khuôn mặt Hizawa lộ vẻ tiếc nuối.

“Đã mất từ năm... à không, sáu năm trước rồi, vì ung thư đại tràng”.

“Vậy à...?”.

Himekawa thở nhẹ. Hắn cũng nghĩ, ngay từ ngày ấy ông cũng đã lớn tuổi rồi, nên có lẽ giờ đã chẳng còn sống nữa.

“Ông đã nghỉ hưu, dành thời gian cho vợ ở nhà. Cũng giống như bố của Ryou, ông mất khi đang nằm trên giường

Shusuke Michio

bệnh. Trường hợp của bố Ryou là do vị trí khối u quá hiểm nên không thể cắt bỏ. Còn của bác sĩ Masuda là do tuổi tác đã lớn, sau khi suy nghĩ về gánh nặng lên cơ thể thì đã không phẫu thuật”.

Hizawa nhấp ngụm cà phê trong cốc, tiếp tục độc thoại.

“Bác sĩ Masuda cũng có con trai. Chú lo lắng lắm. Vì ung thư đại tràng có tính di truyền. Không biết có sao không? Gọi là con trai nhưng mà ông ấy cũng vừa mới qua lễ thượng thọ lục tuần rồi”.

“Chà, vậy thì cũng đáng lo thật”.

Lúc đó, đột nhiên Himekawa lên tiếng hỏi.

“Liệu ung thư nào có di truyền không?”.

“Không! Không có đâu!” - Hizawa lắc đầu.

“Chắc, rất hiếm khi u não phát sinh các yếu tố di truyền. Trường hợp của bố Ryou sẽ không bị đâu”.

Nói rồi, Hizawa nhíu lông mày một cách quen thuộc.

“Bố của Ryou cũng lo lắng lắm. Thậm chí còn hỏi chú tận ba lần rằng liệu tương lai Touko có bị mắc căn bệnh giống như ông không. Cho dù chú có nói không sao đâu thì bố cháu vẫn càng lúc càng bất an, không kiểm soát được. Khi Touko chết vì tai nạn, chú đã nghĩ rất nhiều về việc đó, mất ngủ suốt mấy ngày... À, nhưng không thể nào so sánh được với cú sốc mà gia đình cháu phải chịu”.

Nói tới đây, Himekawa vẫn còn nhớ mang máng.

“Thực sự là không sao chứ?”.

Hắn đã từng nhìn thấy bố hỏi chuyện Hizawa và bác sĩ Masuda với vẻ mặt nghiêm trọng.

“Anh lo lắng là đến một lúc nào đó Touko sẽ bị mắc bệnh giống mình phải không?”.

Himekawa nhớ rằng hắn ở góc phòng nhìn cha, có chút tủi thân, vì sao cha chỉ lo lắng cho mỗi mình chị?

“Quả nhiên là bố yêu chị nhất”.

Nỗi buồn ngày hôm đó, đến bây giờ vẫn còn ở trong lòng Himekawa.

“Bố cháu hỏi chú Hizawa ba lần. Có lẽ còn hỏi bác sĩ Masuda nhiều hơn nữa nhỉ?”.

“Có lẽ thế. Hồi đầu, chú thấy thật là lạ, cứ băn khoăn chẳng lẽ bố cháu không yêu cháu sao. Chú rất tiếc, Ryou”.

Hizawa cười nhẹ.

“Chắc, nhưng đó không phải là lỗi của chú khi không thể không nghĩ như vậy. Bởi vì hồi đó chú chưa biết gì”.

“Chưa biết gì?”.

Những lời đó đã khiến Himekawa chú ý.

“Không biết cái gì cơ?”.

“Bởi vì, chú cũng giống như cha của Ryou...”.

Hizawa đột ngột ngắt lời. Ông ngậm chặt miệng, đưa mắt nhìn Himekawa.

Shusuke Michio

Tiếng tim đập thành thạch vang lên. Sau đó là tiếng gõ nhịp như đầu ngón tay gõ lên mặt bàn. Trước mắt Himekawa chỉ còn Hizawa đứng đó, cảnh vật xung quanh trong giây lát đều hóa trắng xóa. Từ thất lưng đổ xuống hóa lạnh lẽo, vẫn hít vào nhưng không thở ra. Thâm tâm hẳn đã hiểu lý do vì sao Hizawa đột ngột dừng lời.

Hizawa...

Cho tới bây giờ, Hizawa...

... không biết rằng Himekawa **đã không hề biết.**

Trong khung cảnh trắng xóa, Hizawa ngập ngừng, mấp máy đôi môi. Giọng nói thỏ thẻ vang lên khe khẽ.

“Ryou...”

(5)

Mẹ vẫn ngồi lì trong trong căn phòng nồng đậm mùi thuốc vẽ, bao quanh bởi những bức tranh của chị. Trên nền chiếu tatami sờn rách, bà nhìn chăm chăm vào hư không, biểu cảm như bức tượng Phật vỡ vụn từng mảnh.

“Vì sao lại giấu con?”

Himekawa ngồi trước mặt bà, lôi từ trong túi áo khoác ra tờ giấy chứng nhận gấp làm tư. Bà không trả lời, cũng chẳng buồn ngẩng mặt lên. Khi hẳn thả tờ giấy chứng nhận xuống dưới chân, ánh mắt bà liền có chút xao động, đôi vai gầy run rẩy.

Đó là đăng ký hộ khẩu mà Himekawa mới lên sở hành chính thành phố lấy về.

“Cả bố và mẹ đều đã từng ly hôn, rồi lại cùng tái hôn. Chị là con riêng của bố. Còn con là con riêng của mẹ”.

Himekawa lại hỏi lại lần nữa.

“Vì sao lại giấu con?”.

Himekawa cũng biết việc công kích mẹ là thật độc ác. Theo như nội dung được ghi lại trong đăng ký hộ khẩu, khi bố mẹ kết hôn thì Himekawa được sáu tháng tuổi, còn chị thì lên hai. Không thể nào giải thích cho những đứa trẻ hăng còn non nớt như vậy chuyện ly hôn rồi lại tái hôn được.

Khi Himekawa và chị gái dần dần trưởng thành, có lẽ cha mẹ lần đầu tiên nghĩ tới việc tiết lộ sự thật cho hai đứa, nhưng mãi vẫn không có cơ hội làm vậy. Thế rồi chị gái chết. Cha cũng đi theo. Himekawa trưởng thành và rời bỏ bà. Nhất định là bà không có ý giấu giếm, chỉ là không thể nói ra mà thôi. Nói là vậy, nhưng giờ Himekawa chẳng còn ai khác để đổ lỗi, để xả nỗi buồn đau nuối tiếc trong lòng.

Cha, không phải là cha hẳn.

Chị gái, cũng không phải là chị hẳn.

Mặc dù cả hai đã qua đời từ rất lâu rồi, nhưng trong lòng hẳn vẫn ngập tràn nỗi cô đơn. Hẳn không muốn gặp cha ruột. Bây giờ hẳn không có hứng thú với một người mà hẳn chẳng biết mặt, dù có gặp nhau thì cũng chẳng có chuyện gì để nói, hẳn chỉ thấy trống rỗng mà thôi. Thực sự Himekawa rất mong mỗi một điều quan trọng đã mất đi thành hiện thực. Đó là cha, mẹ, chị gái và hẳn, cả gia đình thực sự có quan hệ máu mủ.

Shusuke Michio

Tiếng khóc nức nghẹn vang lên.

Mẹ gục đầu xuống, những ngón tay nhăn nheo run rẩy trên đầu gối. Lần cuối cùng bà khóc trước mặt Himekawa là hai mươi ba năm trước. Ngày cha mất, bà gục trên chần nệm của ông mà khóc rất lâu. Tiếng khóc của bà khi ấy đã hằn sâu trong ký ức hằn, vang vọng trong tim không thể xóa nhòa. Còn tiếng thút thít nghẹn ngào này là lần đầu tiên hằn nghe thấy từ khi trưởng thành. Nó mỏng manh, cao vút, nức nghẹn từng quãng, giống như tiếng một chú chó gầy yếu, đi loanh quanh tới khi thấm mệt nhoài.

Hắn nhìn xuống đôi vai gầy của mẹ một hồi lâu. Nỗi buồn nhỏ giọt xuống đáy lòng, từng chút từng chút thấm xuống nơi mà đôi bàn tay không thể với đến.

“Con sẽ biểu diễn”.

Himekawa rút chiếc vé Goodman ra, đặt xuống đầu gối mẹ.

“Dù đã đi làm ở công ty nhưng con vẫn sinh hoạt ban nhạc. Hai thành viên trong ban nhạc là bạn thời cấp ba của con. Trước đó, khi tới đây, con đã có một cây guitar”.

Tiếng thổn thức của mẹ tăng lên.

“Có lẽ đây là lần cuối cùng con biểu diễn trước đám đông. Nếu có hứng thú thì mẹ tới nhé. Lần này sẽ hoành tráng hơn lần đầu con biểu diễn ở hội diễn văn nghệ trường vào năm nhất”.

Đôi tay nổi đầy gân mạch run run đưa ra, cầm lấy chiếc vé.

Himekawa quay lưng về phía bà, hướng ra ngoài cửa. Hắn ngoảnh lại nhìn bức tranh được treo trên tường một lần cuối cùng. Phía bên kia mặt kính vỡ, ông già Noel mang gương mặt xinh xắn dễ thương của chị đang mỉm cười rạng rỡ. Đó là món quà Giáng sinh mẹ đã dành tặng cho chị vào ngày chị mất, là bức tranh bà đã vẽ cho người chị không cùng máu mủ ruột già với hắn.

Himekawa bước ra khỏi cửa.

Gió nổi lớn, từng đám mây mỏng di chuyển trên bầu trời với tốc độ chóng mặt.

“Gió to quá”.

Takeuchi đang ngắm mây trôi từ bên cửa sổ, há hốc miệng ngạc nhiên. Tanio rướn người lên bàn, tiến sát mặt Takeuchi.

“Gió thế nào thì kệ nó. Cái chính là cậu thực sự làm thế rồi hả?”.

Cả hai người đang ở trong một quán cà phê nhỏ gần công ty của Tanio. Đang làm việc thì cậu nhận được điện thoại của Takeuchi, bảo là muốn xin cậu một chút thời gian.

“Làm thật rồi”.

Takeuchi nhìn Tanio, gật đầu một cách điềm nhiên.

Đêm ngày Hikari chết, Takeuchi đã sử dụng máy biến đổi giọng nói, gọi vào di động của Himekawa.

“Dù thế nào tớ cũng muốn xác nhận xem có đúng là Ryou đã giết Hikari không”.

Shusuke Michio

Takeuchi nhanh chóng nói thẳng.

“Cậu ta không giết Hikari, phải không? Vì vậy, tớ đã gọi điện đe dọa cậu ta một chút để xem phản ứng của cậu ta thế nào”.

“Cậu thật là! Dù cho thế nào thì cách này cũng...”

Tanio nhận ra mình vừa gào to mất kiểm soát, lập tức liền hạ giọng lại.

“Vậy cậu đã nói gì với Ryou?”

“Tớ bảo là, **cậu đã không đi vệ sinh phải không**”.

“Hả?”

Tanio nhất thời không hiểu được ý nghĩa. Thế nhưng những lời ấy cứ lặp đi lặp lại trong đầu, cuối cùng thì cậu cũng tiêu hóa được. Hóa ra là vậy. Ngày hôm đó, Himekawa nói là đi vệ sinh rồi đi ra khỏi buồng giữa buổi tập. Tuy nhiên, Tanio và Takeuchi lại nghĩ rằng Himekawa thực sự đã không đi vệ sinh. Cậu ta đã tới nhà kho giết Hikari, làm sập cầu dao rồi lại quay về phòng tập.

“**Cậu đã không đi vệ sinh phải không... à?**”

Chắc chắn khi bị hỏi câu đó, nếu Himekawa quả thực đã làm cái điều mà hai người nghi ngờ thì cậu ta sẽ không thể nào tỏ ra điềm tĩnh được. Thế nào cũng có phản ứng gì đó.

“Ryou có nói gì không? Cậu ta trả lời thế nào?”

Mặc dù vừa lớn tiếng với Takeuchi về cách làm của cậu ta xong, Tanio không thể không hỏi được.

“Không, khi đó tớ lập tức cúp máy liền. Cậu nghĩ cậu ta sẽ trả lời là ‘Chuẩn rồi đấy’ hoặc ‘Làm gì có, tôi đi vệ sinh thật mà’ chắc?”

Điều đó cũng đúng.

“Khoảng mười phút sau tớ mới xác nhận phản ứng của Ryou. Tớ đã gọi lại cho cậu ta. Lần này không phải gọi nặc danh nữa mà dùng số điện thoại của tớ gọi luôn. Tất nhiên là cũng giọng của tớ nữa. Khi đó, cậu ta...”

“Cậu ta làm sao?”

“Bình thường” – Takeuchi trả lời – “Rất bình tĩnh”.

“Vậy là cậu ta đã không làm gì cả, đúng không? Đồ ngốc!”

Tanio thở ra hắt ra, dò tìm thuốc lá trong túi. Nhưng câu nói sau đó của Takeuchi khiến cậu đột ngột dừng tay.

“Nhưng mà, cậu ta chẳng nói gì với tớ về cuộc gọi trước đó”.

Kính cửa sổ rung lên vì gió.

“Cậu không thấy lạ sao? Nếu cậu ta chẳng làm gì cả, vì sao lại không nhắc tới cuộc gọi trước đó? Đêm hôm khuya khoắt, bất chợt có cú điện thoại kỳ quái gọi đến, rồi tớ ngay lập tức gọi sau đó. Bình thường thì cậu ta đã nói luôn là ‘Ờ thì vừa rồi có cú điện thoại lạ lắm’ rồi...”

“Có nói... nhỉ?”

Tanio đáp nửa vờ.

Shusuke Michio

Vậy, Himekawa khi đó có đi vệ sinh không? Hay cậu ta tới nhà kho? Tuy nhiên, việc cậu ta không để cập tới cú điện thoại nặc danh trước đó với Takeuchi không thể lập tức chứng tỏ rằng cậu ta đang nói dối, hay là đã giết Hikari được.

Không thể nào. Dù có suy nghĩ sâu xa hơn cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Tanio ngẩng mặt lên.

“Dù sao thì... bỏ đi”.

“Sau đó tớ cũng nghĩ vậy đấy”.

Takeuchi quay mặt đi giận dữ, rồi để thêm câu nho nhỏ -
“Nếu không làm thì tốt”.

Sau đó là một khoảng lặng ngắn.

Takeuchi nhàn nhã nhìn đầu ngón tay của mình đặt trên bàn, lẩm bẩm.

“Minh vẫn biểu diễn nhỉ?”.

“Kei đã bảo là muốn biểu diễn thì đành biểu diễn vậy. Hãy cứ nghĩ rằng đó là để tưởng nhớ Hikari mà lên sân khấu thôi”.

“Phải rồi. Một mình tớ cũng sẽ cố gắng tập hợp được nhiều khách mời”.

Tanio nhìn đồng hồ đeo tay. Từ lúc cậu tới đây, thời gian đã trôi nhanh hơn cậu nghĩ.

“Tớ đi trước đây, Takeuchi”.

“Còn một chuyện nữa!”.

“Chuyện gì?”

Tanio đang đứng lên thì lại ngồi xuống một lần nữa.

“Có cái này tớ muốn cậu nghe thử”.

Takeuchi lôi từ trong túi áo khoác ngực ra chiếc Ipod, đặt lên bàn. Nhét một bên tai nghe vào tai mình, rồi nhét bên còn lại vào tai Tanio.

“Nghe từng nửa phần một à?”

Tanio có chút lo lắng về mọi người xung quanh, nhưng bất đắc dĩ đành phải đút tai nghe vào tai phải. Takeuchi thao tác gì đó trên thân máy, cuối cùng nhấn nút phát. Giây phút đó, tiếng nhạc Aerosmith đập thẳng vào tai phải Tanio với âm lượng lớn. Cậu nhăn nhó, quay đầu sang trái.

“Này, hạ âm lượng xuống đi. Khó nghe quá! Nói chung là cậu muốn hai đứa nghe Aerosmith...”

Không! Nhầm rồi. Tanio ngồi yên vị trên ghế.

“Là giọng cậu hả?”

Người đang hát là Takeuchi.

Ca khúc là Walk this way. Tanio tập trung chú ý vào tai phải. Tiếng trống của Kei, tiếng bass của Tanio, giọng hát của Takeuchi... Nhịp guitar của Himekawa bắt đầu xao động, rồi cũng sớm trở nên khó nghe. Tiếp theo, tiếng trống, bass và hòa âm từ từ dừng lại như chiếc đài cát sét bị tháo pin.

“Này, đây là...”

Shusuke Michio

Tiếng nhiễu trắng.

“Ryou ...có sao không?”

“Không sao”.

“Đây là bản ghi âm lại buổi luyện tập hôm đó”.

Takeuchi không nói gì, chỉ gật đầu.

“Tớ vào phòng vệ sinh nhé?”

“Đi nặng hay nhẹ?”

“Hay là ở giữa?”

“Tớ dùng ghi âm đây”.

“Thôi khỏi, không sao đâu. Tớ quay lại ngay đây”.

Takeuchi đặt tay trái lên bàn, kéo cổ tay áo lên, để lộ ra chiếc đồng hồ. Tanio nhận ra dụng ý của cậu, chăm chú nhìn vào kim đồng hồ của chiếc Rolex.

Tiếng cửa phòng cách âm đóng lại vang lên.

“A lô a lô. Hiện tại Himekawa đang ra ngoài có chút việc”.

Kim giây từ từ quay trên mặt số.

“Đi nhẹ thôi nên sắp về rồi”.

Kim giây đã đi qua mười hai con số, bắt đầu vòng thứ hai... mười giây... hai mươi giây...

“Ồ, đã quay về rồi”.

Tanio đột ngột ngừng đầu lên.

Thời gian Himekawa rời khỏi buồng tập là một phút bốn mươi lăm giây.

“Cậu nghĩ có khả năng không?”

Takeuchi tạm dừng phát Ipod. Tanio gỡ tai nghe đặt lên bàn, chậm chậm lắc đầu.

“Không thể nào”.

Chỉ trong vòng một phút bốn mươi lăm giây, có nghĩ thế nào cũng không có khả năng Himekawa đã rời khỏi buổi tập số một ở ngoài cùng, để tới nhà kho là nơi sâu nhất trong studio, giết Hikari, ngụy tạo việc sập cầu dao, sau đó lại quay lại được.

“Tối qua, tớ nhớ ra đoạn ghi âm này. Cho tới khi nghe thử thì tớ vẫn cứ nghĩ rằng khoảng thời gian trống dài hơn một chút”.

Takeuchi ngả lưng lên ghế, nhúu mày.

“Này Tanio, thực sự lúc đó Ryou đã đi vệ sinh nhỉ? Việc cậu ta tới nhà kho hoàn toàn chỉ là do bọn mình nghĩ quá lên thôi. Nhưng mà, nếu là vậy thì vì sao cậu ta không nói cho tớ nghe về cú điện thoại ngay trước đó?”

Takeuchi vò tung mái tóc nâu, gãi đầu sột soạt.

“Tối qua sau khi tớ nghe đoạn ghi âm này, tớ không còn biết cái gì vào cái gì nữa”.

Tanio suy nghĩ. Có hai điểm trong hành động ngày hôm đó của Himekawa khiến hai người cậu nghi ngờ. Thứ nhất là trong khi ra ngoài đi tìm Nogiwa, Himekawa có đi vòng qua mấy tòa nhà, vào nhà kho qua đường cửa cuốn rồi giết Hikari hay

Shusuke Michio

không. Một điểm nữa vừa mới đề cập là khi Himekawa vắng mặt trong buổi tập, cậu ta đã đi đâu. Theo lời Kumajima, thời điểm tử vong ước tính của Hikari là khoảng bốn giờ. Vì vậy, điểm thứ nhất đã bị phủ định. Còn thời gian Himekawa vắng mặt trong buổi tập chưa đầy hai phút, nên cũng phủ định luôn suy nghĩ rằng cậu ta giết hại Hikari ngay giữa buổi luyện tập rồi làm trò với điện đóm.

Tuy nhiên...

“Nếu cả hai cùng đồng thời thì được...”

Câu trả lời vô cùng đơn giản.

“Cả hai cái gì cơ?”

“Với máy MTR, để ghi âm hai tiếng động thì có thể ghi riêng rẽ từng âm”.

Nói cách khác, chính là vậy.

Đầu tiên, Himekawa rời khỏi buổi tập giữa buổi, **giết Hikari ở nhà kho, mở khóa cửa cuốn từ bên trong, rồi lập tức quay trở lại.** Sau đó, buổi luyện tập kết thúc, cậu ta hào đi tìm Nogiwa rồi ra ngoài, lại quay lại nhà kho một lần nữa qua lối cửa cuốn đã mở sẵn... Himekawa đóng cửa lại từ bên trong, nhét chìa khóa vào túi quần jeans của Hikari. Thời điểm đó, cậu ta mới **điều chỉnh lại điện đóm.**

Tanio nói cho Takeuchi nghe suy nghĩ của mình.

“...Vậy là, Ryou vẫn nấp sẵn trong nhà kho tối om?”

Takeuchi hạ giọng hỏi nhỏ.

“Đúng thế!”

Tanio gật đầu.

Sự việc sau đó thì giống như cả bọn vẫn nghĩ. Tanio và Takeuchi đi tìm Nogiwa quay về, cùng với Kei đi vào nhà kho. Khi đó, Himekawa đang trốn trong nhà kho lên tiếng từ đằng sau ba người họ và giả vờ như là cậu ta mới từ bên ngoài quay về.

“Cậu ta hoàn toàn có thể đã giết Hikari và chỉnh lại đèn điện”.

Takeuchi nhìn xuống mặt bàn, bịt chặt miệng. Cứ như vậy khoảng hai mươi giây, cậu ta ngẩng mặt lên liếc nhìn Tanio, hỏi.

“Cậu có nói chuyện với chú Kumajima không?”

“Không” – Tanio lắc đầu.

“Vậy là im lặng à?”

“Ừ, giữ im lặng thôi”.

“Không làm gì cả à?”

“Đúng vậy”.

Qua chiếc bàn, Takeuchi ném cho Tanio cái nhìn như có ngàn lời muốn nói. Thế nhưng, cậu cũng chẳng nói ra lời. Hẳn là cậu cũng không biết bản thân mình muốn nói cái gì nữa.

“Lần này, là Kei bảo nhất định muốn lên biểu diễn, nhưng mà...”

Shusuke Michio

Thay vào đó, Tanio mở miệng tiếp.

“Chắc hẳn có lý do gì đó nên Ryou mới tán thành”.

“Lý do?”.

“Ừ, ví dụ như là...”.

Tanio di chuyển ánh nhìn khỏi Takeuchi, tiếp lời.

“... Cậu ta đã chuẩn bị sớm hay muộn cũng sẽ bị cảnh sát bắt”.

Với bản thân cậu ta, đó là buổi biểu diễn cuối cùng. Nghĩ như vậy nên cậu ta mới đồng ý với đề xuất tiếp tục tiến hành buổi diễn. Dự cảm rằng mình sắp không còn có thể đứng trước đám đông nữa rồi nên cậu ta mới quyết định sẽ lên sân khấu.

“Này, Tanio... Việc làm của Ryou đã bị phát hiện rồi sao?”.

Tanio nhìn sang gương mặt bất an của Takeuchi, gật đầu.

“Không lừa được cảnh sát đâu”.

Tất cả chỉ là vấn đề thời gian thôi.

Bên cảnh sát điều tra sớm muộn rồi sẽ sờ gáy Himekawa.

Cậu nhìn ra ngoài cửa sổ. Đám mây xám xịt vẫn bay ngang bầu trời với tốc độ khủng khiếp như trước.

Ngày biểu diễn... liệu có xảy ra chuyện gì bất trắc không?

Đột nhiên, cậu có linh cảm như vậy.

Chương 5:

Cuối cùng em cũng đã nhận ra sao?
Anh chỉ còn lựa chọn trở thành kẻ quái dị
Chui xuống lòng đất, bay lên bầu trời
Bởi anh đã nói rồi
Chẳng phải là vậy sao?
Sundowner “DDD”

(1)

Lần đầu tiên Himekawa nhìn thấy hàng ghế khán giả của Goodman kín người.

Đây là những vị khách mà ba ngày trước, Takeuchi đã hao tổn công sức để tập hợp. Mặc dù cả Himekawa lẫn Tanio và Kei đã gọi cho tất cả những ai mà cả ba nghĩ ra, nhưng cũng không thể nào so sánh với người quen của Takeuchi được. Trong hàng ghế khán giả còn có cả những gương mặt quen thuộc mà hắn đã không gặp lại kể từ khi tốt nghiệp cấp ba.

Shusuke Michio

Chắc là Takeuchi tra ra sổ điện thoại rồi mời họ tới. Cậu ấy nói Hikari đã mất, giải thích rằng buổi biểu diễn lần này là để tưởng nhớ cô ấy, nên bọn họ ngay lập tức liền đồng ý và hứa là sẽ tới.

Himekawa nghĩ bụng, thật là xứng đáng cho buổi diễn cuối cùng.

Từ phía sau cánh gà, Himekawa đưa mắt ngấm nhìn hàng ghế khán giả đông đúc, tay chạm vào túi sau quần jeans. Đầu ngón tay hắn chăm chăm cảm nhận lưỡi dao cứng ngắt.

“Còn hai mươi phút nữa!”.

Tanio đứng ngay bên cạnh. Himekawa ngay lập tức rút tay phải ra khỏi túi quần.

“Nhìn số lượng khách thế này, cậu lo lắng lắm hả?”.

“Có chút chút”.

“Ở đây thì không bình tĩnh được đâu. Quay về phòng thay đồ thôi!”.

Himekawa cùng với Tanio mở cánh cửa bên cạnh sân khấu, đi vào phòng thay đồ bé nhỏ như phòng để đồ. Kei và Takeuchi đang ngồi giữa phòng liền ngẩng mặt lên. Cánh cửa đóng lại, tiếng đám đông ồn ào lập tức biến mất. Himekawa và Tanio ngồi xuống ghế trống.

Chẳng ai mở miệng nói câu nào.

Ngày hôm nay, dù là khi lên sân khấu tiến hành hòa âm đơn giản hay ngồi đợi trong phòng thay đồ này, mọi người đều

im lặng. Himekawa không biết đó là do lo lắng trước biểu diễn hay là do suy nghĩ về chuyện của Hikari nữa.

Mẹ có đến xem không nhì? Hân không thấy bóng dáng bà dưới hàng ghế khán giả.

Himekawa quay mặt về phía Takeuchi.

“Takeuchi, có một điều tớ muốn hỏi cậu”.

“Tớ hả? Hiếm có ghê nha!”.

Takeuchi nhướn mày hiểu kỳ.

Himekawa cắt ngang, không mào đầu.

“Một đứa bé gái buổi đêm nằm mơ thấy thỏ, trong giấc mơ bị một con thỏ giống như người ngoài hành tinh găm vào phần dưới...”.

Rồi hân hỏi thẳng.

“Cậu nghĩ nó là gì?”.

“Đây là câu đố hả?”.

Himekawa im lặng lắc đầu. Takeuchi nhíu mày nghi hoặc. Nhưng cuối cùng cũng nhận ra lý do vì sao Himekawa đặc biệt tới hỏi cậu, Takeuchi bắt đầu trầm ngâm suy nghĩ.

“Giấc mơ... thỏ... phần dưới... hả?”

Đó là giấc mơ của chị. Con thỏ có hình dạng giống người ngoài hành tinh, con thỏ mà chị đã dùng bút chì màu vẽ cho Himekawa xem trên trang giấy trải rộng dưới sàn nhà.

“Cô bé đó là người quen của cậu hả, Ryou?”.

Shusuke Michio

“Không, không phải quen biết gì. Chỉ là ngày xưa tớ nghe người ta kể chuyện vậy thôi”.

Himekawa nói dối. Takeuchi không hiểu sao làm mặt đờ căng thẳng hơn, rồi nói.

“Tớ không thể nói một cách vô trách nhiệm. Nhưng mà điều duy nhất tớ có thể nghĩ được là cơ chế tâm lý được gọi là ‘hợp lý hóa’”.

“Hợp lý hóa?”

“Cô bé đó nói rằng ‘Tôi nằm mơ’, nhưng thực tế đó không phải là mơ. Trong đêm tối, cô bé thực sự đã bị cái gì đó găm vào vùng kín. Nhưng bản thân không muốn thừa nhận việc đó nên là trái tim cô bé mới nhối nhét ý nghĩ ‘Đây là giấc mơ’ vào đầu... Ngày Tanio, cậu cũng từng như thế một tuần trước đấy”.

“Hả? À, là cái vụ trống bass đó hả?”

“Đúng rồi. Khi cánh cửa bị chặn bởi trống bass, cậu đã không thể mở được cửa. Cậu định là sẽ dùng hết sức bình sinh để đẩy, nhưng sự thật là trong vô thức đã gia giảm lực đi, vì nhờ đầu đằng sau cánh cửa là thiết bị cao cấp gì đó thì chết. Tuy nhiên, cậu không muốn thừa nhận là mình nhát gan nên mới tự nói là ‘Cửa nặng lắm, không thể di chuyển được’. Thực tế, tớ mới thử đẩy khẽ, không vất vả gì mà cửa đã mở rồi”.

“Tớ đã nghe cái này rồi”.

Tanio làm vẻ không hào hứng. Takeuchi quay lại về phía Himekawa.

“Tớ nghĩ giống như vậy thì tóm lại, đó **không phải mơ đầu, mà là sự thực đấy**”.

“Còn con thỏ thì sao? Cô bé đó không hề có một con thỏ nào cả”.

“Có thể nghĩ thế nào nhỉ?... Có lẽ là một sự thay thế?”.

Takeuchi nhìn lên không trung một chút rồi đưa ra ví dụ.

“Ở Mỹ, có vụ án thần guitar cưỡng hiếp phụ nữ”.

Vụ đó xảy ra khoảng hơn chục năm về trước.

Một cô gái da trắng đã bị cưỡng hiếp. Sau đó cô đã tới giải bày với bác sĩ tâm lý tư vấn về ngoại hình của hung thủ. Đó là một người da đen có mái tóc xoăn xù ánh màu xanh lá cây, cô đã nói vậy. Theo đó, cảnh sát quyết định tiến hành tìm kiếm những người thỏa mãn đặc điểm nhận dạng quanh khu vực cô sinh sống. Nhưng làm thế nào cũng không tìm ra được hung thủ.

“Trong khi đó, hung thủ được tìm ra theo một cách hoàn toàn khác. Có vẻ như hắn đã tiết lộ với người quen trong quán rượu”.

Hung thủ thực sự là cha của cô gái đó.

“Vậy còn gã da đen có mái tóc xoăn xù ánh màu xanh lá cây là...?”.

“Là Jimi Hendrix”.

Takeuchi giải thích.

Shusuke Michio

“Trong căn phòng nơi cô ấy bị cưỡng hiếp có dán bức poster của Jimi Hendrix đang chơi guitar, được chiếu sáng bởi ánh đèn xanh lá cây đằng sau. Khi bị cha ấn đầu xuống thì cô ấy đã nhìn chăm chăm vào bức poster. Trong đầu cô nghĩ rằng, cha không thể nào làm ra việc này, cha không thể nào đối xử tàn nhẫn với mình như vậy được. Thế rồi, hình ảnh của người cha đã bị xóa đi trong ký ức về vụ cưỡng hiếp, thay vào đó là hình ảnh của Jimi Hendrix. Đó là ký ức bị thay thế”.

“Bị thay thế à...?”

Sâu trong tâm trí hần văng vẳng giọng nói của chị ngày hôm đó.

“...Con thỏ...”

“Vội lại còn giống người ngoài hành tinh nữa”.

Bức tranh chị vẽ con thỏ.

Trên đường viền hình elip đứng, hai tai kéo dài. Bên dưới đôi mắt to là bông mắt thâm rõ ràng.

Thực sự, Himekawa biết rõ, hẳn có cảm giác đã từng gặp qua rồi.

Đó không phải là một con thỏ.

Tâm hồn đau thương của chị đã thay thế nó.

“Mà Ryou này, sao cậu lại nói...”

“Sắp đến giờ diễn rồi!”

Nhân viên của bar nhạc sống thò đầu vào trong phòng thay đồ.

(2)

Ngay trước lúc lên sân khấu, Kei quay lại nhìn về phía Himekawa. Cô nhìn vào mắt hắn trong mấy giây rồi bất thần lại gần, ôm chặt lấy cổ hắn. Ngay trước mắt Takeuchi và Tanio, Kei vẫn đứng yên không nhúc nhích một lúc. Himekawa cũng im lặng, vùi mặt vào cổ Kei.

Hắn sẽ chẳng còn có thể được ngửi mùi hương ngọt ngào như của chị thế này nữa.

Kei nhẹ nhàng ấn môi mình vào đôi môi Himekawa.

“Đồng khán giả lắm. Mạnh mẽ lên nào!”

Tanio nói như thể chẳng có chuyện gì cả.

Sân khấu được chiếu sáng, khán giả bên dưới sôi sục. Kei rút hai dùi trống từ trong hộp nhét bên hông ra, tiến lại chỗ dàn trống. Takeuchi đứng ở trung tâm sân khấu, một tay đặt lên giá mic. Tanio cầm cây bass lên, vòng dây đeo qua vai. Himekawa cầm cây guitar trên tay, mắt nhìn khán giả một lượt.

Ở bên góc trái là Nogiwa. Ngay bên cạnh đó là Kumajima cùng với Nishikawa. Người phụ nữ cao cao đang đứng phía đằng sau là chị gái của Takeuchi đang làm bác sĩ tâm thần ở Kanagawa. Chếch sang phải một chút là một người đàn ông đứng tuổi, da ngăm đen. Đó là cha Tanio, người mà ngày trước hắn mới chỉ gặp có một lần.

Mỗi người đều là bản sao của ai đó.

Shusuke Michio

Giống như những ca khúc cả nhóm sắp trình diễn, có lẽ ai cũng đang bắt chước một người nào đó mà sống. Bắt chước là cách thức để tạo nên cá tính bản thân. Hẳn có cảm giác, tới một lúc nào đó, hẳn sẽ thấu hiểu được câu nói ấy của Nogiwa.

Hắn vừa quay mắt đi thì có một bóng người gầy gò xuất hiện bên phải khán phòng. Giây phút nhìn thấy người đó, một cảm xúc mạnh mẽ quặn lên trong lòng hắn. Niềm vui và nỗi buồn không rủ mà cùng gặp. Đó là mẹ hắn. Hai tay bà ôm một cái bọc trước bụng, ngồi im lặng trong một góc khán phòng, chăm chú nhìn Himekawa. Không phải là ánh nhìn vô cảm như thường ngày. Hắn không giỏi phán đoán, nhưng đôi mắt của bà nhất định đang chứa những tâm tư mãnh liệt lắm. Bà mở gói bọc trong lòng, đó là bức tranh của chị, ông già Noel tươi cười dễ thương. Từ ngày bà vẽ bức tranh này đến nay vừa tròn hai mươi ba năm.

Himekawa luôn quai Guitar qua vai. Đèn trên trần nhà phụt tắt. Trong bóng tối, Kei bắt đầu gõ tám nhịp mở màn. Với nhịp điệu không chệch đi phân nào, cô ấy như đang đánh dấu hiện tại. Himekawa dùng móng gẩy đàn, mạnh mẽ như đập lên dây đàn. Tiếng bass của Tanio nhập hội. Sân khấu đột ngột chói lòa ánh sáng một lần nữa đồng thời với tiếng thét gào của Takeuchi. Không khí bên dưới khán giả trong giây lát liền dậy sóng. Buổi biểu diễn cuối cùng đã bắt đầu. Ngày hôm nay là dấu chấm hết cho Sundowner. Sau khoảng trời hoàng hôn lộng lẫy này, liệu trăng có mọc lên? Mặt trăng mỹ lệ đã soi sáng bức tranh Humpty Dumpty ngày ấy có còn xuất hiện?

Không, sẽ chẳng có đâu.

“Kei có nghĩa giống như mặt trăng vậy”.

Kei đã đi quá xa rồi. Cô đã tới nơi mà Himekawa, Tanio và Takeuchi đều không thể lại gần. Cô đã biết ngay từ đầu là sẽ chẳng giữ được lâu. Cô đã làm sau khi nhìn nhận đầy đủ. Năng lực của cảnh sát không phải là chuyện đùa. Chỉ với nỗ lực của một mình Himekawa thì không thể nào che giấu tội ác của Kei mãi mãi.

Walk this way

Walk this way

Kei đã giết Hikari.

Giống như ngày này hai mươi ba năm về trước, mẹ đã giết chị.

Walk this way

Walk this way

Và Himekawa đã che giấu tội ác cho Kei.

Giống như ngày này hai mươi ba năm về trước, cha đã làm điều tương tự.

Mặc dù không cùng huyết thống, Himekawa vẫn cảm nhận được mối liên kết mạnh mẽ với ông. Quả đúng là hai cha con.

Shusuke Michio

Không chung máu mủ nhưng hẳn chính là con trai của cha. Cả hai đều đã làm một việc giống hệt nhau.

Himekawa có cảm giác hẳn đang bị bao phủ bởi một thứ gì đó to lớn sóng sánh. Đó là vòng xoáy kỳ ức. Cơ thể hẳn như bị nuốt chửng, rời khỏi hiện tại và bị cuốn vào quá khứ.

Người cha bị kết án tử đã quyết tâm mặc kệ sự phản đối từ bệnh viện, lựa chọn phương thức điều trị tại gia.

Có lẽ cha đã biết mẹ đang làm gì với chị, biết bà đang phát điên một cách lặng lẽ, biết bà nửa đêm đã vào phòng hai đứa trẻ và ngược đãi chị hẳn đang say ngủ ở giường tầng bên dưới. Bởi vậy, cha không thể ở viện mãi được. Bởi vậy, cha đã chọn lựa để thân thể đang chết dần của mình được ở nhà. Thế nhưng, mẹ vẫn không ngừng ngược đãi chị. Đêm đến, bà vẫn lén lút sau lưng cha, tiếp tục bạo hành chị ở những nơi không thể nhìn thấy từ bên ngoài, cũng là phần nhạy cảm nhất trên cơ thể.

Hắn không thể quên được sự kinh ngạc khi nghe Kumajima nói về báo cáo khám nghiệm tử thi của chị. Ở phần dưới của chị có rất nhiều vết cắt nhỏ. Tuy nhiên, Kumajima nói rằng không rõ nguyên nhân. Có lẽ lúc đó Kumajima cũng hỏi cha mẹ hẳn về những vết thương. Tuy nhiên, ngay sau ngày chị chết, ý thức của cha trở nên hỗn loạn, ngẫu đục, không còn khả năng để trả lời những câu hỏi phức tạp nữa. Còn mẹ, đương nhiên, dù bị hỏi gì cũng đều phủ nhận hết. Vậy là thời gian trôi qua, nguyên nhân gây ra những vết thương ấy vẫn còn là bí ẩn.

Sự điên loạn của mẹ có lẽ là bắt nguồn từ bệnh tình của cha. Một môi vì chăm viện, bi quan về tương lai, bà đã trút nỗi khổ cực lên đứa con gái không phải là ruột thịt của mình.

Khi bị ngược đãi, chị đã không nhìn thấy gương mặt của mẹ. Chị quay mặt lại, hướng ánh mắt lên phía trên, nhìn chăm chăm vào bức tường. Đó là nơi Himekawa dán bức tranh Humpty Dumpty. Từ giường bên dưới, chị đã nhìn ngược vào bức tranh tỏa sáng ánh trăng. Bức tranh mà Himekawa vô tư ngắm nghía từ trên xuống, chị lại đau đớn ngược nhìn lên. Hình ảnh đã đảo lộn. Trong mắt chị, hai chân của Humpty Dumpty biến thành tai, chiếc quần dài biến thành mũ, hàng lông mày trên mắt trở thành bông mắt thâm đáng sợ. Tâm hồn chị đã ghi nhớ điều đó. Người đang làm điều khủng khiếp kia với bản thân chị không phải là mẹ, mà là gương mặt đó. Chính con thỏ kỳ dị kia làm việc đó. Và rồi đây không phải là sự thật, chỉ là mơ thôi. Trái tim chị đã tự nhồi nhét suy nghĩ như vậy.

Đó chính là hình dáng thực sự của con thỏ.

Bức tranh đó là “Ratman” mà có lúc Takeuchi đã nói cho hần nghe. Đối với hần, đó là Humpty Dumpty. Đối với chị gái, đó là một con thỏ quái dị.

Himekawa năm lớp một không hề hay biết điều kinh khủng như vậy đang diễn ra, không nhận ra bất cứ điều gì, nằm chui dưới chăn mà ngủ ngon lành. Hần ghét nghe tiếng cha mẹ cãi cọ nên đã hình thành thói quen xấu là bịt hai tai mà đi ngủ. Thế là hần đã tự mình cắt đứt mọi âm thanh cũng như cảm giác về sự vật sự việc.

Shusuke Michio

Khi chị vẽ hình con thỏ cho Himekawa xem, hắn đang ngồi ngay bên cạnh, chờ đợi bức tranh được hoàn thành. Trước lúc đó, hắn ngồi đối diện với chị. Nếu như khi ấy Himekawa không đổi chỗ, vẫn cứ ngồi đối diện với chị như vậy và nhìn bức tranh, hắn lập tức sẽ nhận ra đó là bức Humpty Dumpty của hắn.

Trong căn nhà phủ đầy sương trắng lạnh ấy, lựa chọn điều trị tại gia của cha trở nên vô nghĩa, trái tim của mẹ vẫn tiếp tục hóa điên. Thế rồi vào hôm Giáng sinh ấy, cuối cùng bà đã đẩy chị ngã khỏi cửa sổ phòng hai đứa bé.

Giây phút đó, chị vẫn chưa chết hắn, nếu được phát hiện kịp thời thì có thể vẫn còn cứu được. Kumajima đã nói vậy. Mẹ đi xuống vườn kiểm tra tình trạng của chị vừa bị ngã. Bà hắn đã nghĩ nếu cứ để mặc kệ thế này thì chị rồi sẽ chết. Vì vậy, bà bỏ ra ngoài đi mua đồ. Vì vậy, **bà mới đi mua quà Giáng sinh cho chị**, mới lồng bức tranh của chị vào khung. Vậy là chỉ còn lại chị đang hấp hối ngoài vườn, và cha đang nhìn đăm đăm vào bức tường trong căn phòng kiểu Nhật.

Đúng ba giờ thì mẹ quay về nhà, chắc hắn để thể hiện cho Hizawa – người sẽ đến vào giờ đó – rằng mình đã đi mua sắm. Thế rồi kế hoạch đó đã thành công. Chỉ có điều ngày hôm đó không chỉ có một mình Hizawa, mà Himekawa cũng đi cùng anh.

Tuy nhiên, mẹ đã tính toán sai. Cha hiếm khi nào rời khỏi chần nệm, có đôi lúc lại ra vườn đi dạo.

Cha đã phát hiện thi thể của chị ở trong vườn. Ngay lập tức, ông trông thấy bóng dáng của mẹ, Hizawa và Himekawa ở trước thềm nhà. Trong cơn hỗn loạn, ông chỉ dán chặt mắt vào ba người. Khi đó, mẹ cởi áo khoác ngoài ra, khoác lên vai ông.

Thế rồi cha đã nhìn thấy, khi mẹ cởi áo khoác ra, **trên cổ tay áo thể thao trắng của bà có dính máu**. Himekawa cũng đã trông thấy nó, vết máu trắng xước giống như bị cạo. Nhưng Himekawa năm lớp một không biết được vết máu đó có ý nghĩa gì. Hắn đã không biết điều đó trong một thời gian dài.

Vết máu đó là do trước khi ra ngoài, mẹ kiểm tra tình hình chị ở trong vườn nên bị dính phải. Ngay khi nhìn thấy nó, cha đã biết ngay mẹ là hung thủ. Ông biết bà đã đẩy chị ngã, rồi bỏ mặc đến chết. Sau đó cha đã lập tức suy tính từng bước nên làm. Bản thân ông cũng sắp gần đất xa trời, phải làm gì cho đúng đây? Sau khi ông chết, sẽ chỉ còn mẹ và Himekawa trên đời. Himekawa sẽ chỉ còn lại một mình mẹ, người mẹ đã ra tay giết hại chị gái hắn.

Đáp án của cha là... che giấu tội ác cho mẹ.

Ngày ấy, cha chỉ có thể làm được duy nhất một việc. Đó là xóa đi bằng chứng sót lại trên tay áo mẹ trước khi ai đó nhận ra. Có nghĩa là, phải **quét một vết máu mới lên tay áo bà**. Ông để bà chạy lại gần và dùng bàn tay đó ôm lấy thi thể của chị. Bởi vậy, khi đó ông mới ngăn không cho Himekawa và Hizawa chạy ra vườn. Nếu như Hizawa tiếp cận thi thể trước

Shusuke Michio

bà, vốn là một y tá, có lẽ anh ta sẽ bảo bà không được chạm vào thi thể của chị. Rồi sẽ có khả năng Hizawa nhìn thấy vết máu trên ống tay áo bà... Anh sẽ nghĩ rằng, **nếu đã không chạm vào thi thể thì làm sao lại bị dính máu được?** Nếu như sau đó Hizawa khai báo với cảnh sát thì tội lỗi của mẹ sẽ dễ dàng bị phát giác. Dù có thế nào, ông cũng phải làm mọi cách để bà là người đầu tiên chạm vào thi thể chị.

Tiếp theo đó, mẹ chạy ra vườn. Trước khi cha, Hizawa và Himekawa nhìn thấy, bà đã diễn cái vai **người mẹ bình thường phát hiện ra bóng dáng con gái có chút khác lạ.** Dùng đôi tay đỏ ỏm chặt lấy thi thể chị, bà gào khóc. Ngay lúc đó, bằng chứng giết người trên tay áo thể thao của bà đã bị xóa sạch, vết máu mới đã đè lên vết cũ.

Có lẽ đến tận bây giờ, mẹ vẫn không hay biết về những điều cha đã làm. Bà không hề nghĩ rằng, nếu ông không làm vậy, thì chắc là tội ác của bà đã bị lật tẩy rồi.

Đó là chân tướng của vụ việc hai mươi ba năm về trước.

Đó là sự thật mẹ đã cất giấu mà Himekawa giữ trong lòng.

Himekawa phát giác ra tội ác của mẹ trong giờ học cuối, cận kề lễ tốt nghiệp tiểu học. Hắn bắt chợt hiểu ra ý nghĩa của vết máu trên ống tay áo của mẹ.

Cho tới gần đây, trái tim Himekawa vẫn còn ra sức phủ nhận suy nghĩ đó. Hắn không muốn tin là mẹ đã thực sự xuống tay với con ruột. Thế nhưng ba ngày trước, hắn đã nhìn thấy tờ đăng ký hộ khẩu, những xiềng xích của sự phủ định đã được phóng thích khỏi lồng ngực hắn.

Sau cái chết của chị, chứng kiến cảnh Himekawa thường xuyên bắt chước chị gái, mẹ đã nghĩ thế nào? Điều đó đối với bà không khác gì sự tra tấn. Hơn nữa, kẻ đang giày vò bà chính là đứa con ruột Himekawa vốn hoàn toàn chẳng biết gì cả.

Thái độ mà mẹ dùng để đối xử với Himekawa chính là sự sám hối của bà. Bằng cách cắt đứt mối liên hệ tình cảm với con trai ruột của mình là Himekawa, bà đã đau đầu tự trừng phạt bản thân trong suốt hai mươi ba năm. Đó là sự sám hối ích kỷ của người mẹ, dù có ở đâu đi nữa.

Walk this way

Walk this way

Chuyện xảy ra lần này giống y hệt vụ việc ngày ấy.

Một bản copy tồi tàn như buổi biểu diễn của cả bọn Himekawa.

Kẻ giết chị gái chính là Kei.

Còn Himekawa đóng lại vai diễn của cha mình.

Walk this way

Walk this way

Shusuke Michio

Giữa sát ý và sát nhân có một khoảng cách rất rất xa. Nọc độc của sát ý sẽ lần đầu tiên giết người sau khi trải qua nhiều sự trùng hợp. Trong vụ việc mang thai, Himekawa thực sự đã có sát ý đối với Hikari. Hắn đã nghĩ rằng hắn muốn giết cô. Hắn muốn dùng máy khuếch âm hay bất cứ cái gì trong nhà kho để đoạt mạng cô ngay lập tức. Nhưng ngày hôm ấy, hắn đã không trở thành kẻ sát nhân. Thay vào đó, sát nhân chính là em gái ruột của Hikari, Kei.

Hôm đó, trước khi buổi luyện tập bắt đầu, khi Kei nói cô đem cái tước-nơ-vít dùng để sửa bàn đạp đôi về văn phòng, cô đã đi sâu vào bên trong studio. Đó là thời điểm Kei sát hại Hikari. Thời gian là ngay trước bốn giờ. Himekawa cùng với Tanio và Takeuchi đã đi vào buồng tập trước, đang chờ Kei. Khi quay lại, Himekawa nhìn vào mắt cô, hắn cảm thấy rung mình. Cảm giác thảng thốt khi ấy, cả đời này hắn cũng không quên được. Trên áo khoác của Kei có máu. Vệt máu đỏ chót dính vào cổ tay áo, giống hệt như của mẹ ngày ấy.

Sau đó không lâu thì buổi luyện tập bắt đầu. Hắn cảm nhận được nhịp độ trống của Kei có chút hỗn loạn. Hắn không thể chịu đựng được sự bất an này. Hắn muốn xóa bỏ nỗi nghi hoặc của bản thân. Vì vậy, hắn đã nói dối là đi vệ sinh, chạy thực mạng trên hành lang và lên vào nhà kho. Thế rồi chính tại đây, hắn đã biết rằng mối nghi ngờ của hắn là thật.

Hikari nằm bất động úp mặt trên sàn, phần đầu bị cái máy khuếch âm cỡ đại đó đè xuống. Khi ấy trong tâm trí Himekawa,

cảnh hồi tưởng sự việc của hai mươi ba năm về trước lại tái hiện. Hình ảnh toàn bộ sự việc có lẽ đã vừa xảy ra trong nhà kho đan xen chồng chất.

Mẹ đi lên cầu thang, tiến tới phòng hai đứa trẻ... Kei tiến tới nhà kho...

Chị đang trang trí cho gác mái... Hikari đang dịch chuyển máy khuếch âm...

Hai người chị gái không hề biết rằng thời gian sống còn lại của mình đang bị rút ngắn dần, vẫn lần lượt tiến hành công việc. Có tiếng động vang lên, cả hai quay lại.

Cứu với... cứu với...

Đôi bàn tay đưa ra... đôi bàn tay đưa ra...

Thế rồi hai âm thanh đồng thời vang vọng. Âm thanh của cái chết và âm thanh của sự không quay đầu.

Mẹ đi xuống cầu thang... Kei đi xuống khỏi bệ...

Mẹ kiểm tra tình trạng của chị... Kei kiểm tra tình trạng của chị gái...

Cả hai sát nhân đều không nhận ra rằng máu của nạn nhân đã dính vào cổ tay áo, vẫn nhìn vào không trung một cách vô cảm.

Khi đó Himekawa vẫn không hiểu động cơ khiến Kei giết Hikari là gì. Hắn không hề biết hai chị em có bất mãn với nhau nhiều năm trời, mà cũng không thừa hơi để nghĩ về chuyện đó ngay từ đầu. Hắn đơn thuần chỉ nghĩ rằng phải giấu kín việc

Kei đã làm. Trong tai hần vang vọng lời của cha. Hãy làm điều giống vậy. Làm điều giống như cha. Cha tiếp tục thì thào vào tai hần.

Cái chết của Hikari phải trông giống như một vụ tai nạn. Hơn nữa, trước khi có người phát hiện ra thi thể Hikari, **tay áo khoác của Kei phải bị dính một vệt máu mới**, trước khi ai đó nhìn thấy vệt máu trên tay áo Kei. Trong giây lát, Himekawa đã tính toán đường đi nước bước. Hành động hần cần phải làm ở đây là lấy chìa khóa trong túi quần jeans của Hikari, mở khóa cửa cuốn thông ra ngoài từ bên trong. Làm vậy xong, hần liền lập tức quay trở lại buồng bắt đầu luyện tập lại.

Buổi luyện tập kết thúc sau hai tiếng, Tanio định tới nhà kho gọi Hikari, Himekawa liền hoảng hốt ngăn lại. Tanio giống như Hizawa của hai mươi ba năm trước. Giống Hizawa là y tá, người có chất thám tử nghiệp dư như Tanio nếu phát hiện ra thi thể trước thì chắc chắn sẽ nói với mọi người xung quanh là “không được đụng vào!”. Thực tế đúng là khi nhìn thấy thi thể Hikari, cậu ta đã nói vậy. Vì vậy, hần phải ngăn Tanio lại. Cậu ta tuyệt đối không được phát hiện ra thi thể. Nếu không, cổ tay áo của Kei sẽ không thể dính thêm vệt máu mới được.

Có hai việc Himekawa có thể làm được. Thứ nhất là để Kei tiếp xúc với thi thể Hikari trước khi Tanio phát hiện ra. Và thứ hai là biến nhà kho trở thành “nơi không ai có thể vào được” để tăng khả năng kết luận cái chết của Hikari là một tai nạn.

Himekawa đã đề xuất với Tanio và Takeuchi rằng cần phải đi tìm Nogiwa, thế là cả ba đi khỏi studio. Khi đó, Kei...

“Trước buổi diễn mà bị cảm thì chết, em mặc áo khoác vào đi”.

Himekawa đã nhắc Kei như vậy vì khi tiếp xúc với thi thể Hikari, nếu Kei không mặc cái áo khoác đó thì mất cả chì lẫn chài. Nếu Kei chỉ mặc mỗi chiếc áo thun chạm vào thi thể Hikari, sau đó có ai đó nhìn thấy áo khoác của cô sẽ thắc mắc rằng **vì sao lại có máu dính trên áo khoác** thì xong đời.

Sau khi ra khỏi studio, Himekawa nhanh chóng vòng qua mấy tòa nhà, đi vào nhà kho từ đường cửa cuốn đã mở sẵn, lập tức khóa cửa lại từ bên trong, rồi nhét trả chìa khóa vào trong túi quần jeans của Hikari. Sau đó, để ngụy trang cái chết của Hikari thành một vụ tai nạn, hắn đã làm hai việc đơn giản. Thứ nhất, hắn lấy trống bass chốt chặt bên trong cửa để thể hiện rằng không ai vào đây cả. Thứ hai, tạo ra một khoảng trống nhỏ giữa mặt phẳng dốc nghiêng và mép bệ để làm lý do khiến máy khuếch âm bị đổ. Hai nhiệm vụ vô cùng dễ dàng.

Thế rồi hắn làm sập cầu dao khiến nhà kho chìm trong bóng tối để bản thân ẩn nấp. Hắn cứ tiếp tục trốn ở đó cho tới khi có ai đó tới nhà kho. Hắn phủ hai tay áo ngoài lên, cố gắng không lưu lại dấu vân tay. Trong bóng tối đặc quánh không ánh điện, hắn sử dụng các bộ khuếch âm và ổ cắm nối để làm sập cầu dao. Rồi hắn nín thở, ở nguyên tại chỗ.

Cuối cùng, Kei cùng với Tanio và Takeuchi cũng đẩy cửa, tiến vào nhà kho. Hơn nữa, y như hắn dự kiến, Takeuchi vấp ngã vào dây điện, giật mạnh phích cắm ra khỏi ổ điện gần cửa

Shusuke Michio

ra vào. Himekawa sau đó giả vờ như vừa bước vào, lên tiếng từ đằng sau cả ba người. Hẳn gợi ý Tanio đi tìm cầu dao, đẩy cậu ta ra ngoài nhà kho.

Tanio bật cầu dao ở văn phòng lên thì đèn điện ở nhà kho phát sáng. Trong nhà kho có Kei và Takeuchi. Trước mắt Takeuchi, Kei chạy lại chỗ thi thể chị gái. Thế rồi bằng chứng giết chị gái ở cổ tay áo Kei đã biến mất. Trên áo cô đã có một vết máu mới.

Mọi chuyện sau đó giống như Tanio và Takeuchi chứng kiến.

Khi nhìn thấy cánh cửa bị chặn bởi trống bass và tình trạng bên trong nhà kho, Kei hẳn rất đỗi ngạc nhiên. Chắc chắn từ giây phút ấy, cô đã biết tất cả, biết ai là người đã làm chuyện này và vì ai.

“Em đã biết rồi”.

Nơi thêm cửa trong căn hộ, Kei ôm chặt lấy đầu Himekawa, cất giọng run rẩy.

“Em đã biết tất cả rồi”.

“Là anh Himekawa làm đúng không?”.

“Là vì em phải không?”.

Walk this way

Walk this way

Hắn chợt nhận ra, có ánh sáng kỳ lạ đang lơ lửng trên trần khán phòng. Thứ ánh sáng trắng nhàn nhả chiếu rọi. Đó là gì vậy? Nhìn ra sau lưng, Himekawa liền biết chân tướng của thứ ánh sáng đó. Đó là ánh đèn sân khấu phản chiếu lên viên đá mặt trăng trên ngực Kei. Đá mặt trăng của Kei trông giống như bóng đèn quả nhót mà chị trang trí bên cửa sổ. Hai mươi ba năm trôi qua, bóng đèn quả nhót của chị vẫn tỏa sáng.

Himekawa cảm giác nỗi trống trải đang bủa vây lấy hắn.

Hắn thực sự đã làm điều giống cha rồi sao?

Hắn đã bắt đầu nhận ra câu trả lời từ lúc nào?

Cha hắn biết sinh mệnh của ông rất ngắn ngủi. Vì vậy, ông quyết định bảo vệ đứa trẻ còn lại là Himekawa. Ông giấu kín sự tồn tại của “người mẹ đã giết chết con gái”, khiến cái chết của chị trông như tai nạn. Trên đời này liệu còn quyết định nào đau đớn hơn thế nữa?

Còn bản thân hắn thì sao? Thực ra hắn đang bảo vệ cái gì? Kei ư? Không phải. Hắn không hề bảo vệ cô. Sự che chở của hắn có liên quan tới cô. Thực ra, Himekawa chỉ bảo vệ bản thân hắn mà thôi. Khi hắn rời khỏi phòng tập, và bắt gặp thi thể Hikari ở nhà kho đầu tiên, hắn đã kìm nén cả nỗi đau lẫn cảm giác mất mát, trong thâm tâm hắn, quyết định ích kỷ kia đã ngóc đầu dậy trước nhất một cách đắc thắng.

“Bố đã làm điều đúng đắn”

Himekawa không thể nói lời giống như cha.

Shusuke Michio

Vừa chơi guitar, Himekawa vừa cảm nhận sự tồn tại nóng bỏng của con dao trong túi sau quần jeans. Đó là tể bào ung thư đã làm tổ trong não cha. Giống như tể bào ung thư đó hai mươi ba năm về trước đã kết liễu sinh mạng của cha, ngày hôm nay, lưỡi dao này sẽ kết liễu sinh mạng của hắn.

“Nếu bắt chước một cách công phu thì ta sẽ hiểu được điều mà người đó thực sự muốn làm”.

Hắn sẽ thử làm theo lời cha đã nói, bằng cách sử dụng con dao này. Hắn sẽ tiến đến gần cha hơn, dù chỉ một chút.

Buổi biểu diễn của Sundowner đã diễn ra vô cùng tuyệt vời. Kumajima tuy không hiểu biết nhiều về âm nhạc, nhưng có lẽ đây là đêm nhiệt huyết nhất trong tất cả những đêm diễn của họ mà ông đã xem. Trên hết thấy, tinh thần thống nhất một khối của các thành viên đã truyền thẳng tới trái tim của người nghe. Chắc vì hồi hộp nên chỉ có bài hát đầu tiên tên là walk walk cái đó, Himekawa đã chơi guitar bị lỡ nhịp đôi chỗ mà tới Kumajima cũng nhận ra. Nhưng từ bài thứ hai trở đi thì thực sự là ấn tượng không thể nào quên được.

“Cũng hay ra phết đấy chứ?”

Sau khi tiếng reo hò đòi diễn tiếp kết thúc, ánh đèn sân khấu phụt tắt, Nishikawa đứng ở bên cạnh thì thảm. Đôi mắt ngày thường sắc lẹm, nay rục rờ như đứa trẻ con trong buổi sáng chủ nhật.

“Phải giới thiệu cho chúng nó một studio khác thôi”.

Đôi mắt Nogiwa mờ đi, nhìn lần lượt các thành viên của Sundowner. Kumajima cũng làm theo ông.

Takeuchi cười với người phụ nữ có dáng người cao dong dỏng đang đứng ở góc khán phòng như đôi bạn cũ cùng trang lứa. Tanio đang nói gì đó với người đàn ông lớn tuổi có gương mặt khó đoán. Có cảm giác rằng ông ta có nét gì đó giống với Kumajima, nhưng nhất thời không thể nhớ ra được. Còn Himekawa... đang ở đâu rồi? Không thấy bóng dáng của hắn đâu cả. Có lẽ hắn đã lạc trong đám đông rồi. Kei thì vẫn ở trên sân khấu, ngồi nguyên trên ghế dàn trống. Hai tay nắm chặt hai dùi trống, cô nhìn chăm chăm vào đó không dứt.

“... Cậu Nishikawa”.

Kumajima quay mặt lại phía Nishikawa rồi hướng mắt lên sân khấu. Nishikawa khẽ gật đầu rồi rời khỏi vị trí cạnh ông. Cậu ta đi xuyên qua đám đông đang tụ tập lại với nhau, tiến thẳng về phía Kei, hai mắt không rời. Chứng kiến cảnh đó từ phía sau, trái tim Kumajima trở nên nặng nề.

Kumajima đã nhận ra chân tướng của sự việc lần này vào bốn ngày trước, khi tang lễ của Hikari được tổ chức. Cái chết của Hikari quả thực không phải là tai nạn. Cô ấy đã bị sát hại. Tuy nhiên, trong vụ án lần này, hung thủ giết Hikari **vẫn còn một người nữa**. Đó là kẻ đã ngụy tạo cái chết của cô như một tai nạn. Thế nhưng, rốt cục là ai đã giết Hikari? Và ai đã che đậy tội ác đó, sắp xếp hiện trường vụ án trong nhà kho thành ra như vậy? Khi lần lượt cân nhắc lại các hành động trong

Shusuke Michio

ngày xảy ra vụ việc, Kumajima cuối cùng cũng nhận ra câu trả lời.

Buổi biểu diễn ngày hôm nay đáng ra phải bị dừng lại. Nhưng mà, dù thế nào Kumajima cũng không thể làm vậy. Vì thế, cho tới tận sát giờ biểu diễn, ông thậm chí vẫn còn giữ im lặng với Nishikawa về chân tướng sự việc mà mình đã nhìn ra. Nishikawa nghe ông nói dứt lời, liền khẳng khẳng phải tạm giữ cả hai người ngay. Nhưng Kumajima đã thuyết phục cậu ta ít nhất hãy chờ cho tới khi buổi diễn kết thúc đã. Cả hai người đó đang ở trong tầm mắt của họ rồi, không chạy trốn đi mất đâu mà sợ. Nishikawa miễn cưỡng đồng ý, im lặng nghe ban nhạc chơi cho tới khi khán giả hết hô hào yêu cầu hát tiếp.

Đã gần tới tuổi nghỉ hưu mà vẫn để tình cảm cá nhân xen vào công việc, Kumajima thờ dãi nghĩ vậy. Không thể nói chuyện này với con trai ông được.

“Ồi... tôi xin lỗi! Ổ ồ, có chuyện gì đây?”

Người vừa đâm sầm vào lưng Kumajima chính là Takeuchi vừa này vẫn còn đang trò chuyện với khán giả. Hai tay cậu ta đang cầm tận sáu chai bia Budweiser đã mở nắp.

“Cảm ơn chú Kumajima đã cất công tới đây. Chú thấy buổi diễn thế nào ạ?”

“Hay lắm. Hay cực kỳ!”

Gương mặt nhể nhại mồ hôi của Takeuchi tươi cười trước cảm tưởng của Kumajima.

“Mà tiện đây, Ryou đi đâu rồi nhỉ? Chú không thấy thằng bé đâu cả”.

“Ryou hả? Ở trong phòng thay đồ đó chú. Cháu không rõ lắm nhưng có vẻ cậu ta muốn ở một mình. Cậu ta nói là một chút nữa thì đừng có vào trong đó”.

Trong khoảnh khắc, âm thanh ồn ào xung quanh liền biến mất.

“Cậu ấy đột nhiên trầm xuống hẳn. Khó khăn lắm buổi biểu diễn mới hoàn thành, mọi người... Ồ, chú Kumajima?”.

Kumajima nhanh chóng lao qua Takeuchi, chen lấn qua dòng người để chạy tới phòng thay đồ.

Chương cuối:

Sai rồi, sai lắm thật rồi
Anh không hề muốn quay lại
Hãy cứ để anh như thế này thôi
Dòng nước chết tiệt
Sundowner “Across the river”

(1)

Thứ đầu tiên hắn nhìn thấy là trần nhà màu trắng.

Sau đó, ánh mắt chạm phải gương mặt của một người phụ nữ không quen biết.

“Anh đừng ngồi dậy vội!”.

Nói rồi, người phụ nữ đó liền di chuyển bên cạnh giường, nhìn sang cái túi nhựa được treo trên giá đỡ cao. Cô viết cái gì đó lên tập tài liệu trên tay.

“Anh cũng đừng cử động cánh tay nhé. Đang cầm kim truyền dịch đấy”.

Đây là phòng bệnh.

Nhìn lên túi dịch truyền, Himekawa đầu óc mờ mịt, chớp chớp mắt vài cái. Làm như vậy, ý thức mơ hồ của hắn dần dần trở nên rõ ràng.

Hắn hiểu rằng mình đã thất bại rồi.

Cổ tay trái bị cắt bằng lưỡi dao đã được khâu lại cẩn thận. Hắn là máu chảy nhiều tới mức hắn phải được truyền máu bổ sung.

Dù có làm gì thì cũng chỉ đến vậy, chẳng khá lên được. Cũng giống như hồi còn nhỏ, dù có vẽ bao lần đi chẳng nữa thì hắn cũng không làm tốt lên được.

“Cháu làm chuyện ngốc nghếch rồi!”

Có giọng nói vang lên ở phía dưới chân. Chủ nhân giọng nói đó liến đi vòng qua giường, đến đứng ở vị trí phía vai Himekawa. Đó là Kumajima. Từ khe rèm cửa sổ nhìn ra, hắn thấy tối mịt. Có lẽ giờ đã là buổi tối.

“Hai người đang nói chuyện à?”

Kumajima xác nhận với y tá xong, cô nhẹ nhàng gạt đầu.

“Vậy bây giờ tôi sẽ đi gọi bác sĩ”.

Cô y tá liến rời giường, đi ra khỏi phòng bệnh.

“Khi nào cơ thể hồi phục, cháu...”

Kumajima thông thả mở cái ghế gấp cạnh đó, ngồi xuống.

“... cháu sẽ bị thẩm vấn tại sở cảnh sát”.

Himekawa vẫn nằm trên gối, khẽ gạt đầu.

Shusuke Michio

“Chú đã biết hết rồi à?”

“Chú biết hết rồi, hung thủ đã ra tay ra sao, khi nào và cháu đã làm gì”.

“Chú nghe sự tình vụ việc khi Hikari bị sát hại từ người trong cuộc?”.

Kumajima gật đầu, tay kéo dải tai.

“Vừa rồi, chú nghe ở sở cảnh sát. Hung thủ không chạy trốn mà khai ra hết, nói rằng muốn xin lỗi cháu, thực sự rất có lỗi với cháu. Sau đó...”.

Kumajima thở dài một tiếng náo nề, cúi gầm mặt.

“... là cảm ơn cháu”.

Những lời nói đó cào xé lòng Himekawa đau đớn.

“Sau khi xin lỗi các thành viên trong ban nhạc thì bật khóc nức nở suốt. Có Takeuchi, Tanio, và trên hết thầy...”.

Kumajima lại thở dài lần nữa.

“... là em gái của nạn nhân, Kei”.

Himekawa ngơ ngác, không hiểu ý Kumajima.

“Bởi vì hắn đã giết người chị duy nhất của Kei, khiến cô trở nên cô độc”.

Đầu óc Himekawa bỗng trống rỗng.

Hắn nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nghiêm nghị của Kumajima không rời. Hắn không nói lời nào, miệng há hốc trong vô thức.

Kumajima lo lắng, tiến lại gần.

“Này Ryou... chẳng lẽ não cháu bị đờ rồi? Chắc là do vừa này bác sĩ tiêm thuốc giảm đau rồi”.

“À không... cháu không sao”.

Trong cơn hoang mang hỗn loạn, đó là tất cả những gì hắn có thể thốt ra.

Vừa rồi, Kumajima đã nói gì cơ?

Là ai đã nói xin lỗi Kei cơ?

Là ai đã khiến Kei cô độc cơ?

“Tất nhiên, bây giờ chú không thể nói trước điều gì. Nhưng chú tin là hành vi của cháu lần này hoàn toàn có căn cứ để xem xét giảm nhẹ tội trạng”.

Kumajima kéo thẳng người, hỏi Himekawa.

“Quen biết nhau bao nhiêu năm rồi, cháu nghĩ thế nào về Nogiwa? Cháu làm ra những việc như vậy là muốn giúp đỡ Nogiwa phải không?”.

“...Chú Nogiwa?”.

Himekawa nhìn lại Kumajima, không thốt nên lời. Nhìn thấy hắn trong tình trạng như vậy, Kumajima đột ngột nhúu chân mày. Ông làm mặt nghiêm nghị, nhìn chằm chằm hắn một lúc - “Ryou, chẳng lẽ...” - Kumajima hạ giọng hỏi.

“Phải chăng là cháu hiểu lầm ở đâu đó?”.

Một khoảng thời gian dài trôi qua, sau khi từ từ sắp xếp mớ lộn xộn trong đầu, hắn mới lên tiếng trả lời.

Shusuke Michio

“... Có lẽ là vậy”.

(2)

Himekawa thành thật khai báo tất cả cho Kumajima. Kumajima chăm chú lắng nghe rất cẩn thận. Sau đó, ông giải thích lại chân tướng toàn bộ sự việc một lần nữa.

Đứa trẻ trong bụng Hikari là của Nogiwa.

“Có vẻ như hai người đó chỉ phát sinh quan hệ duy nhất một lần. Đó là vào cái đêm Hikari tới gặp cha mình ba tháng trước”.

Kumajima nói, khi nhớ lại cảnh đoàn tụ với người cha, Hikari liền trở nên bất cần. Chuyện kinh doanh của studio cũng khiến Nogiwa tuyệt vọng. Vậy là đêm hôm đó, chuyện sai trái đã nảy sinh giữa hai người.

“Hikari với trái tim bị thương tổn, có lẽ luôn tìm kiếm hình mẫu người cha bên trong Nogiwa. Cô ấy muốn được xoa dịu bởi ai đó giống cha... Cô ấy muốn có lại người cha đã biến mất trong tâm trí. Những cảm xúc đó đã luôn tồn tại trong Hikari”.

Cảnh sát đã bắt đầu nghi ngờ Nogiwa khi có kết quả xác định DNA của bào thai.

“Đây này, Nishikawa đã sử dụng băng dính để thu thập mẫu tóc của các cháu từ cổ áo khoác ngoài. Sau khi các cháu rời khỏi studio, chú cũng đã lấy mẫu tóc của Nogiwa để cho

chắc. Bọn chú đã so sánh DNA trong tất cả các mẫu tóc với bào thai. Sau khi nhìn thấy kết quả giám định từ bên pháp y, bọn chú ngạc nhiên lắm. Ngay sau đó, bọn chú lập tức tới studio thăm vấn Nogiwa. Tuy nhiên khi đó, ông ta đã phủ nhận việc mình có liên quan tới cái chết của Hikari”.

Đó là chuyện của ba ngày trước, khi Himekawa tới Strat Guy để đưa vé xem biểu diễn. Đó là lý do vì sao khi đó Kumajima và Nishikawa lại tới chỗ Nogiwa.

“Bởi vì cháu hiểu lầm mà ngụy tạo hiện trường trong nhà kho, khiến cho Nogiwa nghĩ rằng tội ác của mình đã được giấu nhẹm. Cho tới lúc đó, ông ta đã đóng vai một người quản lý studio không biết gì cả một cách xuất sắc nên có chút tự tin vào khả năng diễn xuất của bản thân. Nói là vậy, nhưng thậm chí khi Tanio một lần nữa đề cập đến những điểm bất bình thường của hiện trường vụ tai nạn, ông ta cũng không phủ nhận quyết liệt gì cả. Lúc nghe thế, chú cũng nghĩ quả là một diễn viên tài năng”.

Đúng là khi Tanio nghi ngờ về hiện trường ở nhà kho, Nogiwa đã không dám tranh luận với cậu ta.

“Hôm nay khi nói chuyện, Nogiwa dường như không biết ai là người đã dựng lên hiện trường đó. Tuy nhiên thì ông ta nghĩ rằng ai đó trong Sundowner đã nhận ra tội ác của ông ta và đã che đậy nó”.

Kumajima nghỉ một giây rồi lại tiếp tục.

“Chà, đó là một nửa đáp án rồi”.

Shusuke Michio

Himekawa vẫn nằm nguyên trên giường, lắng nghe Kumajima thờ ơ giải thích mà như nuốt từng từ từng từ, một. Thế rồi trước hết hẳn hỏi câu nên hỏi.

“Hikari... Vì sao chú Nogiwa lại...”

Lúc ấy, biểu cảm trên gương mặt Kumajima trở nên buồn bã nhất.

“Là do khoảng cách thế hệ, hoặc là khác biệt nam nữ... Nogiwa vẫn luôn đơn độc trong cảm xúc. Ngày hôm ấy, ông ta đã nói với Hikari rằng hãy cùng chết với ông ta”.

“Cùng chết?”

“Ồ ồ, quả nhiên Ryou cũng ngạc nhiên... Vậy là không phải khác biệt nam nữ rồi”.

Kumajima gật gù liên tục.

“Không biết tại sao, khi Nogiwa nói về động cơ gây án, chú có cảm giác là mình hiểu được lý do. Ông ta phải chịu áp lực kinh tế. Tòa lâu đài dành cho bản thân mà ông ta đã bỏ công xây đắp bao năm qua đang sụp đổ và sắp biến mất. Khi đó, ông ta ngủ với Hikari. Chú không biết đêm hôm đó có ý nghĩa gì với Hikari hay không, hay chỉ là hành động trong tuyệt vọng, tìm kiếm hình ảnh người cha trong Nogiwa để an ủi trái tim tan vỡ của mình. Thế nhưng điều chú có thể nói là, theo đúng cách nói của Nogiwa, đêm đó, Hikari là “một điều mới mẻ” với Nogiwa. Đó là nơi ông ta có thể trú ngụ, có thể thấy giấc mơ của bản thân và có thể an nghỉ... Thế rồi, ông ta đã cho rằng, đối phương cũng có cảm giác tương tự”.

Kumajima cụp mắt xuống, trống rỗng.

“Ích kỷ quá phải không? Chắc, dù chú có hiểu cảm giác đó thì vẫn nghĩ là quá là ích kỷ. Ryou này, người của thế hệ chú ấy, chú không nói là tất cả, nhưng có khá nhiều người suy nghĩ rằng hãy chạm tay vào người một phụ nữ tức là đã chạm tay vào trái tim cô ta. So với thanh niên thế hệ các cháu, thì đây là một sự hiểu lầm rất lớn”.

Đối với Himekawa, cách nghĩ đó thực sự là không thể hiểu được. Giữa việc tiếp xúc thân thể với rung động tình cảm có một khoảng cách rất, rất xa xôi.

“Vì vậy, Nogiwa mới hỏi Hikari là cùng chết với nhau nhé. Nói cách khác, vì bản thân ông ta bị áp lực kinh tế chèn ép, thấy việc sống thật là đau khổ nên mới cùng chết”.

Dù nói vậy nhưng dường như với Himekawa, đó là một ý tưởng điên rồ.

Tuy nhiên, Kumajima lại gật đầu.

“Theo lời khai của Nogiwa, ông ta **không ngờ rằng Hikari lại mỉm cười từ chối. Khoảnh khắc nghe câu trả lời của cô, bản thân ông ta không thể hiểu nổi.** Đó là bối cảnh xảy ra vụ sát hại”.

Thời gian là gần bốn giờ chiều ngày hôm đó, ngay trước thời điểm cả bọn Himekawa bắt đầu luyện tập trong buổi. Nói cách khác, là ngay sau khi hắn nói chuyện với Hikari ở nhà kho rồi quay về khu vực đợi.

Shusuke Michio

“Nogiwa bắt đầu giúp đỡ Hikari dọn dẹp nhà kho. Lúc đó, ông ta nói với cô rằng cùng chết nhé. Thế nhưng phản ứng của cô hoàn toàn khác xa tưởng tượng của ông. Trái tim yếu đuối của Nogiwa trong phút chốc đã bị rơi xuống đáy hố sâu. Ngay sau đó, ông ta nổi cơn thịnh nộ và giết Hikari”.

“Nogiwa đã ra tay thế nào?”.

“Có vẻ như trong cơn mơ màng, ông ta đã đẩy bộ khuếch âm lớn ngay bên cạnh ngã xuống Hikari đang cúi người làm việc bên dưới bộ. Ông ta tận dụng cả sức nặng bản thân để lực đẩy thêm mãnh liệt hơn nữa. Đó là giết người tàn bạo trong trạng thái không suy nghĩ, bốc đồng. Nogiwa có đeo găng tay nên không hề để lại dấu vân tay hay dấu vết gì cả. Nhưng có vẻ ông ta cũng không đặc biệt muốn che giấu tội lỗi của mình. Giết Hikari xong, Nogiwa đã một mình đi ra khỏi studio, định bụng sẽ chết ở nơi nào đó. Tự sát trong nhà kho đó thì lại không có đạo cụ gì cả nên rất khó khăn, vì thế ông ta mới ra ngoài”.

“Ra là vậy...”.

“Chú Nogiwa vẫn chưa quay lại. Liệu có khi nào chú nghĩ quần không?”.

Sau khi Nogiwa ra ngoài, Himekawa đã dẫn dụ Tanio và Takeuchi ra ngoài bằng một lý do thích hợp. Tuy nhiên, sự thật là lý do đó hoàn toàn chính xác.

“Mặc dù Nogiwa đã đi khỏi studio, nhưng ông ta có cảm giác muốn để các cháu luyện tập buổi cuối như kế hoạch. À,

nói mới nhớ, khi đi ra ngoài, Nogiwa có nói chuyện với các cháu phải không?”

“Vâng, cháu có nhớ vậy”.

“Sau khi luyện tập xong thì... Hikari ở trong nhà kho nhé”.

Khi ấy, Nogiwa có nói lại vậy rồi đi ra ngoài. Khi ấy chắc hẳn ông ta muốn bọn hắn sau khi luyện tập xong thì sẽ phát hiện thi thể Hikari.

“Tuy nhiên, vì sao Nogiwa lại quay lại studio? Ông ta định ra ngoài để chết mà”.

“Đó là sự ích kỷ. Có vẻ như ông ta không hạ được quyết tâm. Nogiwa đi bộ loanh quanh, ngược nhìn những tòa chung cư cao tầng, đứng bên vệ đường nơi có rất nhiều ô tô tải đi qua, làm rất nhiều việc. Thế nhưng, dù có làm thế nào ông ta cũng không thể đi bước cuối cùng, mặc dù di thư đã để sẵn trong túi”.

“Chú Nogiwa có cả di thư rồi ư?”.

“Là một bức thư đơn giản với nội dung kể rõ việc mình đã giết Hikari thôi. Ông ta chưa vứt nó đi nên đã cho chú xem rồi. Không có gì để cập đến mối quan hệ của hai người họ”.

Kumajima đáp lại.

“Nogiwa lao đảo bước đi như người mất hồn. Tới khi nhận ra thì đã quay về lại studio rồi. Khi ấy, xe cảnh sát chờ các nhân viên mặc cảnh phục phóng đến hiện trường đầu tiên sau cuộc gọi của các cháu đang đậu ở ngoài. Nogiwa hiểu ra tình hình,

Shusuke Michio

liền tiến lại gần xe cảnh sát. Có một sĩ quan cảnh sát đang ngồi trên ghế tài xế, nói gì đó vào điện đàm. Nogiwa nghe thấy anh ta nói rất nhiều lần từ ‘tai nạn, liên bưng tỉnh’.

Khi đó, Nogiwa lo lắng cho bức di thư đang nằm trong túi mình. Nếu như mọi người tình cờ nghĩ cái chết của Hikari là tai nạn, thì việc mình lưu lại bức thư với nội dung thú tội đã giết cô rồi đi tự tử không ổn cho lắm. Đối với em gái Hikari là Kei cũng như với cha mẹ của cô, việc cái chết của Hikari là “tai nạn” hay “án mạng” sẽ tạo tai tiếng khác nhau.

“Tại đây, ông ta không hề muốn biết chi tiết tình hình. Nogiwa sợ hãi nhìn thử vào bên trong studio. Ngay lập tức, các cháu bắt gặp ông ta, Takeuchi và Tanio bắt đầu giải thích sự việc cho ông ta nghe... Khi đó, Nogiwa rất đỗi ngạc nhiên. Như câu chuyện mà ông ta nghe được, hiện trường khi ông ta giết hại Hikari có vẻ như đã bị thay đổi. Cửa bị chặn trong, còn đèn thì bị tắt”.

Himekawa bắt giác sụp mắt xuống.

“Nogiwa phát hoảng, tự hỏi rốt cục ai đã làm vậy và vì sao lại làm vậy. Đáp án cho câu hỏi thứ hai từ từ hiện lên: Vậy có nghĩa là, trong các cháu có ai đó đang che giấu tội lỗi cho ông ta”.

Lúc ấy, tâm trí Nogiwa bị ma xui quỷ khiến. Ông ta nghĩ trước hết cứ giữ im lặng về tội ác của mình đã. Thế rồi Nogiwa không thể củng cố quyết tâm kết liễu mạng sống lần nữa, cũng không thể quyết định việc mình cần làm, cứ như vậy tiếp tục màn kịch trong suốt một hai ngày.

“Nói ngắn gọn, nếu cháu không làm gì cả thì vụ án đã nhanh chóng được giải quyết”.

Himekawa thở dài trước việc hần đã làm, dù đã quá muộn.

“Không, cháu đã cứu mạng Nogiwa đấy. Nhờ có sự hiểu lầm của cháu mà Nogiwa đã suy nghĩ lại về việc tự sát”.

“Chú chỉ nói vậy thôi”.

Bây giờ, hần thực sự không thể chấp nhận lời nói của Kumajima một cách ngây ngô được nữa.

“Mà chú Kumajima này, Kei có nói gì về chuyện này không?”

“À, có nói đó”.

Kumajima im lặng một lúc. Sau đó, ông trả lời đúng như Himekawa đã nghĩ.

“Cô ấy đã cho rằng chính cháu là người giết Hikari”.

Quả nhiên là vậy.

“Em đã biết rồi”.

“Em đã biết tất cả rồi”.

“Là anh Himekawa làm đúng không?”.

“Là vì em phải không?”.

Himekawa quay đầu lại trên gối, nhìn chằm chằm lên trần nhà.

Trống rỗng tới mức chẳng còn cảm thấy muốn khóc nữa.

Dù là vậy, nhưng ngày hôm đó tại sao cổ tay áo khoác của Kei lại dính máu?

Shusuke Michio

Hắn cố nghĩ về điều đó, nhưng nó cũng sớm không còn là vấn đề nữa rồi.

(3)

Ngày hôm sau, Himekawa nhận thuốc uống và xuất viện. Tất nhiên hắn không về nhà. Himekawa bị tạm giam và thẩm vấn tại sở cảnh sát bởi Kumajima và Nishikawa trong hai ngày. Vì hắn đã thú nhận hết với Kumajima trong phòng bệnh nên buổi thẩm vấn diễn ra suôn sẻ. Thái độ của hai người đó cũng không quá mức khắc nghiệt. Tuy nhiên, hắn cũng được thông báo là nên chuẩn bị tinh thần khả năng bị khởi tố là việc không thể tránh khỏi, tùy vào kết quả phiên tòa sẽ được tổ chức ba tháng sau. Tất nhiên là hắn sẽ chấp nhận hình phạt.

Cho tới khi phiên tòa diễn ra, Himekawa được cho phép về nhà dưới hình thức tại ngoại.

Kumajima và Nishikawa đang đứng chờ bên ngoài phòng tạm giam.

“Cậu sẽ tiếp tục chơi nhạc chứ?”

Nishikawa dường như đột hỏi. Trước khi hắn kịp trả lời, anh ta đã nói tiếp với bộ dạng nghiêm túc.

“Tôi thích nhất bài hát các cậu chơi vào cuối buổi diễn. Bài See them, and you'll find” đó. Đây cũng là bài hát riêng nhĩ. Các cậu tài năng thật. Tôi thực sự nghĩ vậy đấy”.

Hắn cúi gằm mặt không nói gì, định cứ vậy mà bước đi nhưng Nishikawa đã gọi lại.

“Khi nào các cậu biểu diễn lại?”

Hắn quay nửa mặt lại, trả lời thành thật.

“Tôi không biết”.

Hắn nhìn thấy màu sắc tiếc nuối ánh lên trong đôi mắt Nishikawa. Cuối cùng dường như nhớ ra cái gì đó, Nishikawa tiến lại chỗ xe đang đậu rồi quay lại, trên tay cầm một hộp giấy nhỏ. Trên hộp giấy có in logo “Nishikawa”. Nói mới nhớ, Kumajima từng nói với hắn, nhà Nishikawa chuyên kinh doanh hạt cà phê.

“Đây là quà hồi lộ”.

Nishikawa nói một cách nguy hiểm. Kumajima ở ngay bên cạnh chứng kiến cảnh này, cảm rùng rợn gì đó trong miệng rồi nhìn sang hướng khác. Himekawa ngơ ngác gạt đầu, cầm lấy hộp giấy.

Sau khi rời phòng tạm gia, Himekawa liền bật nguồn chiếc điện thoại di động vừa mới được hoàn trả. Hắn nhắm chặt mắt lại, rồi từ từ mở ra. Sau đó, hắn gọi cho Kei.

“... Vâng”.

Sau vài hồi chuông, giọng nói có phần mệt mỏi của Kei vang lên.

Himekawa không biết nên nói từ đâu thì phải. Vì không biết nên có hai câu hắn muốn hỏi. Thứ nhất là ngày hôm đó, tại sao ống tay áo của Kei lại dính máu. Tuy nhiên, điều này chẳng còn liên can gì tới hiện tại nữa.

Shusuke Michio

Kei đã trả lời thế này.

“Em bị thương ở tay do tước nơ vít...”

Hôm đó, khi đang sửa bàn đạp đôi ở khu vực chờ của Strat Guy, Kei đã bị thương rất sâu ở lòng bàn tay. Vì vậy nên áo khoác mới dính máu.

Nói mới nhớ, sau tang lễ của Hikari, ở trên giường, khi Kei cầm viên đá mặt trăng trên tay, ánh sáng mặt trăng phản chiếu trên bề mặt viên đá đã chiếu rọi cả bằng tay của cô. Đó là vì vết thương ấy.

“Nhưng mà em không muốn anh Himekawa nhìn thấy vết thương ấy. Em không muốn làm anh lo lắng”.

Kei nói, cô sợ rằng mối quan hệ của hai người đang trên đà phát triển.

Bởi vậy, bằng mọi giá cô không thể để Himekawa trông thấy vết thương dính máu ấy. Khi nói chuyện với hắn, cô bắt chéo tay. Khi hắn trả lại cô chiếc vòng cổ đá mặt trăng, cô chỉ nói đặt lên bàn một cách cụt ngủn. Trong khi luyện tập, Himekawa nhớ rằng nhịp trống của Kei có chút hỗn loạn. Hắn cứ nghĩ rằng đó là do nỗi sợ hãi sau khi giết chị gái. Tuy nhiên, chẳng có gì xảy ra cả. Đó cũng là do vết thương thôi.

“Còn một điều nữa...”

Hắn hỏi cô giờ có muốn gặp hắn không. Kei đáp lại cô không biết, rồi khẽ giọng xin lỗi hắn.

Hắn chỉ trả lời không sao rồi im lặng đập máy.

20

“Thằng nhóc đó phải biến mất ngay từ khi còn là học sinh, bằng cách này hay cách khác. Vì lợi ích của công ty thôi”.

19

“Nhưng tôi vẫn cảm thấy có chút lo lắng, thưa giám đốc điều hành. Vừa rồi phong thái của tổng giám đốc cho chút biến đổi phải không?”.

18

“Tôi chẳng nghĩ gì cả. Ông ta từ xưa tới nay chẳng phải vẫn luôn có điểm kì lạ sao?”.

17

“À, đúng vậy nhỉ? Không thể biết được ông ta đang nghĩ gì trong đầu. Hử? Anh có sao không?”.

16

“À à, không sao không sao. Không có vấn đề gì. Ờ? Ồi, đây là...”.

15

“Giám đốc điều hành, anh làm sao vậy? Sắc mặt anh xấu quá”.

14

“Suyt, Im lặng nào. Có gì đó quái lạ”.

13

“Quái lạ ư? Nói mới để ý, hình như có chút khác thường”.

Shusuke Michio

12

“Cậu có thấy thang máy rung lắc dữ dội quá không?”

11

“Nghe có tiếng gió rít thì phải”.

10

“Ôi, thang đi xuống nhanh quá”.

9

“Chúng ta đang rơi. Giám đốc, chúng ta đang rơi!”

8

“Chết tiệt, cái lão già đó!”

7

“Giám đốc, mau kéo phanh khẩn cấp!”

6

“Không xong rồi, phanh không hoạt động!”

5

“Tôi không...”

4

“...muốn chết”.

3

“Tôi cũng thế”.

2

“À...”

1

“Á....”

2

“Cái gì vậy?”

3

“Đang quay lên rồi”.

4

“Cứ như thế”.

5

“Giống như cuộc đời vậy”.

6

“Xuống rồi lại lên”.

7

“Nên đừng bao giờ từ bỏ”.

8

“Bất kể thế nào thì ngày mai sẽ tới”.

9

“Đúng là giám đốc điều hành, thật là sâu sắc”.

10

“Cuộc đời còn dài, cậu cũng phải cố gắng hết sức nhé”.

Phần kết:

Khép mắt lại, đắm chìm trong bóng tối

Mọi thứ anh cần đều sẵn sàng ngay đây

Chỉ cần làm một việc thôi

Hãy mở mắt ra.

Sundowner “See them and you’ll find”

“Để?”.

Himekawa kéo hai bên tai nghe Ipod ra, ngẩng mặt lên.

“Để gì?”.

Takeuchi từ nãy vẫn hau háu ngóng chờ biểu cảm của Himekawa, rướn người qua bàn, vẻ mặt háo hức vừa rồi liền biến mất.

“Sao cậu lại cho tớ nghe cái này?”.

Himekawa trượt Ipod lên bàn, trả lại cho Takeuchi.

“Bởi vì tớ muốn động viên cậu một chút, thế nên mới đặc biệt chỉnh sửa lại đó. Tối qua Tanio có gọi điện thoại, bảo ngày hôm nay cậu cũng tới”.

“Tác phẩm này để động viên tớ à?”

“Cậu không vui hả?”

“Có chút chút”.

“Vậy à?”

Takeuchi ngھn cổ một cách thất vọng, cầm cốc cà phê lên. Ở bên cạnh, Tanio một tay cầm bao thuốc Mild Seven, miệng cười khỏ.

Ba người đang ngồi trong một quán cà phê mở cửa đêm khuya ở gần ga Omiya. Bên ngoài khung cửa sổ tối đen, các cặp đôi và gia đình nối đuôi nhau tấp nập qua lại. Một số thiếu nữ trẻ tuổi còn diện trang phục Haregi⁽¹⁾.

Chỉ còn ba mươi phút nữa là kết thúc năm cũ.

“Quả nhiên là Ryou không thấm thấu được cái gu đó. Có làm cô động súc tích thì cũng chẳng hiểu nổi đâu”.

“Hiểu chứ! Là châm biếm”.

Takeuchi tức tốc ngẩng đầu lên.

“Không phải châm biếm! Ryou, tớ đâu có ý đó!”.

“Tớ đùa thôi”.

Cả ba người im lặng trong một thoáng, rồi khúc khích cười.

Tối qua, Tanio có gọi điện, rủ rê mọi người cùng gặp mặt một lần trước khi năm cũ qua đi. Cậu ta nói, cũng chẳng có ý

(1) Haregi: Một loại kimono - trang phục truyền thống của Nhật.

Shusuke Michio

nghĩa trọng đại gì cả, chỉ là tự đứng muốn tự tập thôi. Có vẻ như Tanio và Takeuchi bằng cách nào đó đã nghe được những chuyện Himekawa đã làm trong sự kiện lần này từ Kumajima. Đã quen biết nhau bao lâu rồi, hẳn chỉ cần nhìn bầu không khí giữa hai người đó là biết. Thế nhưng, cả hai người đó chẳng ai dám nói ra. Thay vào đó, Takeuchi cho hẳn nghe một tác phẩm kỳ dị. Còn Tanio, hoặc là muốn nhấn mạnh rằng mối quan hệ của cả hai từ nay về sau sẽ không đổi, hoặc là cậu ta đang trở nên cục tính khó gần hơn mức cần thiết. Lòng tốt của Tanio rất vụng về, còn của Takeuchi thì lại rất đậm chất nghệ thuật.

“... Ừm”.

Himekawa đột nhiên nhận ra điều gì đó, ngẩng đầu lên. Tác phẩm của Takeuchi mà hẳn vừa nghe trên Ipod có câu thoại được thu âm với chất giọng bị biến đổi. Là cái máy biến đổi giọng nói, niềm tự hào của Takeuchi.

Cú điện thoại đêm hôm đó.

“Hóa ra là vậy”.

Himekawa nhìn thẳng vào Takeuchi. Ra là vậy à? Cuộc điện thoại cáo buộc kỳ lạ đêm hôm đó hẳn là trò của Takeuchi. Cậu ta chắc chắn đã dùng cái máy biến đổi giọng nói để thực hiện nó.

“Ồ ồ, cuối cùng cậu cũng hiểu ra à?”.

Takeuchi hơn hờ tươi cười với Himekawa. Cậu ta không hề nhận ra là trò nghịch ngợm của mình đã bị phát giác, cứ nghĩ rằng Himekawa hiểu được ý nghĩa đằng sau tác phẩm mà cậu đã đổ mồ hôi sôi nước mắt tạo thành.

“Ồ, cảm tạ trời phật”.

Himekawa chỉ trả lời ngắn gọn, đỡ phiền hà.

Mọi lo lắng cuối cùng cũng đã biến mất. Thế nhưng, trong lòng Himekawa vẫn không hoàn toàn vui vẻ.

Vài ngày trước, khi ra khỏi nhà giam, hắn đã tới căn hộ của mẹ.

Người đã trả tiền bảo lãnh cho Himekawa là mẹ. Tiền bảo lãnh được tính toán dựa trên thu nhập hàng năm của hắn nên số đó không phải là quá nhiều, vả lại, nếu phiên tòa xét xử bắt đầu sau ba tháng thì sẽ được hoàn tiền luôn. Thế nhưng, cuộc sống của bà bây giờ xoay xở tiền nong rất khó khăn. Hắn định sẽ gặp mặt rồi cúi đầu nói lời cảm tạ bà. Tuy nhiên, cho dù có bấm chuông gọi cửa thế nào thì vẫn chẳng có hồi đáp. Hắn đành bỏ cuộc, rời khỏi căn hộ. Vừa định bước chân ra ngoài đường, hắn đột ngột quay đầu lại, kịp lúc nhìn thấy rèm cửa phòng mẹ khẽ lay động. Người trốn tránh ánh mắt hắn chắc hẳn đang ở đằng sau bức rèm.

Có vẻ như bà vẫn chưa sẵn sàng để mở lòng với Himekawa.

Lòng ngực hắn không khỏi cảm thấy cay đắng. Hắn rời đi trong im lặng, trong đầu không ngừng suy nghĩ về những sợi dây vô hình, dù có lao tâm khổ tứ tới đâu cũng không thể bện lại thành một được.

“Xin lỗi, em tới muộn”.

Từ hướng giọng nói đó phát ra, Kei đang đứng thờ đốc, người cuộn kín dưới lớp khăn quàng và áo khoác ngoài. Có vẻ

Shusuke Michio

như cô đã lấy hết sức tông vào, cánh cửa xoay bằng gỗ đằng sau lắc lư dữ dội.

“Không sao, vừa kịp lúc!”.

Tanio nhìn đồng hồ đeo tay.

“Ngồi xuống đi. Em uống đồ nóng nhé?”.

Takeuchi hất cằm về chỗ cạnh Himekawa.

Kei cời khăn quàng, ngồi xuống ghế. Cô nhìn Himekawa rồi khẽ mỉm cười.

“Anh Tanio và anh Takeuchi đang động viên anh đấy à?”.

“À thì...”.

“Nhưng anh vẫn không vui lên chút nào nhỉ?”.

“Đâu có!”.

“Tốt hơn là đừng nghĩ mấy chuyện dư thừa nữa”.

Kei nhẹ nhàng kéo một tay từ dưới bàn ra. Trong lòng bàn tay dán bằng cá nhân là chiếc vòng cổ đá mặt trăng.

“Cho anh mượn một lúc đấy”.

Kei thì thầm chỉ đủ cho Himekawa nghe thấy.

Himekawa xòe tay đón lấy. Kei đã luôn cầm viên đá trong tay nên nó vô cùng ấm áp.

“Mọi người đi lễ đến đầu năm mới này!”.

Theo lời Tanio, hắn nhìn ra ngoài cửa sổ. Những gương mặt tươi cười thò ra làn khói trắng trong cái lạnh giá mùa đông, lần lượt lướt qua. Ai ai cũng ý thức được năm hết tết

đến, bước chân trở nên vội vã. Dù cách một lớp kính nhưng hẳn vẫn nghe rõ mồn một tiếng ồn ào náo nhiệt của khung cảnh bên ngoài.

Ngày lại qua ngày, người người cầu nguyện, một năm mới lại đến. Thời gian trôi đi, những điều mắt thấy tai nghe đều đã dần trở nên phai nhạt. Một ngày nào đó, khi mắc kẹt ở đầu đó, ngoảnh đầu lại và nhìn về sau lưng, sẽ luôn luôn chỉ còn lại những lỗi lầm như những tảng đá kê bước chân.

Những lỗi lầm không thể sửa chữa lại lần nữa.

“Ra ngoài đi bộ không?”

Kei hỏi.

Cả Himekawa lẫn Tanio và Takeuchi đều không nói gì, chỉ gật đầu rồi đứng dậy.

“Này, Ryou... Thực ra thì...”

Rảo bước trên con đường đông đúc người qua lại đêm giao thừa, Tanio cất tiếng nói.

“À thôi, cũng chẳng có gì đâu”.

“Cái gì?”

“Không có gì mà”.

“Nói xem nào”.

“Không có gì thật mà”.

“Nói đi!”

Cuối cùng thì Tanio chẳng hé môi một lời. Nhưng Himekawa biết rõ cậu ta đã định nói điều gì. Tanio, và cả Takeuchi nữa, đã

Shusuke Michio

ngghi ngờ hẳn là kẻ đã giết hại Hikari. Bây giờ cậu ta định thú nhận sự ngốc nghếch đó một cách thành thực với bản thân.

“...A”.

Kei đứng lại trên gờ vỉa hè đi bộ, ngẩng đầu lên.

“Bắt đầu giống chuông rồi”.

Tiếng chuông chùa năm mới vang vọng lại từ xa xa. Cả bọn Himekawa đều đứng lại, ngược mắt lên bầu trời đêm, thanh lọc đôi tai bằng âm thanh linh thiêng. Ánh trắng trắng lòa như được rửa đọng đầy phía xa xa bầu trời đêm.

“Chưa viết thiệp năm mới rồi”.

Tanio lẩm bẩm.

“Cậu lại không viết nữa hả?”.

Takeuchi nói, mắt vẫn ngược nhìn lên trời.

“Cậu viết rồi hả?”.

“Tối nay viết rồi”.

“Hai người chẳng phải là giống nhau sao?”.

“Nhìn đây này Kei”.

Takeuchi xoay cổ tay áo khoác. Cái gì vậy? Phần cổ tay giáp lòng bàn tay toàn màu đen.

“Đây là do anh dùng bút lông để viết thiệp năm mới đó”.

Nhìn làn da bị đen lại của Takeuchi, Kei tinh nghịch nói gì đó. Takeuchi đáp lại. Tanio tươi cười nói chen vào.

Thế nhưng, Himekawa hoàn toàn chẳng nghe thấy tiếng trò chuyện của ba người.

Hắn tại, đầu óc hắn đang bất thần bị sốc bởi một ý nghĩ.

“Anh Himekawa?”.

Kei chăm chú nhìn hắn. Tanio và Takeuchi cũng quay đầu lại.

Hắn nhìn thẳng vào ba người.

“Tớ đi gọi một cuộc điện thoại chút nhé?”.

Giọng nói của hắn như là đang vọng lại từ nơi xa xăm nào đó vậy.

Tanio cười khở.

“Cậu gọi bao lâu tùy thích. Tớ không phản đối đâu”.

Himekawa rời khỏi chỗ ba người kia đứng. Rút điện thoại di động ra, hắn chậm rãi bấm từng con số một cách chắc chắn.

“Nhà Himekawa đây!”.

Giọng nói nhỏ nhẹ của mẹ truyền tới tai hắn.

“Có điều này con muốn hỏi mẹ...”.

Không lời mào đầu, hắn trực tiếp vào đề. Có tiếng thở đầy bối rối của mẹ vang lên. Hắn tăng lời đi, vẫn tiếp tục.

“Hai mươi ba năm trước, mẹ đã vẽ tặng chị bức tranh ông già Noel mang gương mặt của chị làm quà Giáng sinh phải không?”.

Hơi thở ở đầu dây bên kia trở nên hỗn loạn. Không đợi bà đáp lại, hắn đã hỏi thẳng.

Shusuke Michio

“Mẹ vẽ bức tranh đó...”

Himekawa vừa mới hiểu ra.

Hắn nhận ra một sai lầm to lớn.

Sai lầm của hai mươi ba năm về trước, và sai lầm trong suốt hai mươi ba năm qua.

“... là để hàn gắn lại quan hệ với chị phải không?”

Phải. Mẹ đã dự định sẽ sửa chữa lại mối quan hệ với người chị gái liên tiếp bị bạo hành của hắn kể từ ngày hôm đó. Vậy nên bà mới nảy ra ý tưởng tự mình vẽ tranh làm quà Giáng sinh.

“Mẹ...”

Một khoảng lặng kéo dài.

Cuối cùng, bà cũng cất tiếng.

“Nếu con muốn nghe kể chi tiết...”

Giọng nói ngắt quãng, như là tiếng nức nở.

“Mẹ... đã làm những điều... vô cùng, vô cùng... vô cùng độc ác... với đứa trẻ đó...”

“Con biết”.

Himekawa ngắt lời bộc bạch của bà.

“Con biết mà. Bây giờ, cuối cùng thì con cũng đã biết rồi. Từ ngày đó, mẹ vẫn ôm suy nghĩ rằng, **chị con vì những điều mẹ đã làm mà tự sát**”.

Bất thần, tiếng gào khóc của mẹ đâm vào tai hắn.

Himekawa vô thức nhắm mắt lại, bàn tay nắm lại điện thoại di động khẽ run rẩy. Ra là vậy. Không phải là mẹ đã giết

chị. Trái lại, suốt hai mươi ba năm nay, bà **luôn cho rằng sự bạo hành của bà đã bức chị tự tử.**

Bà không mở lòng với đứa con trai ruột của mình là Himekawa, không phải sự chuộc lỗi cho việc giết hại chị, mà là đền tội cho hành động bức chị tới bước đường tự tử.

Tuy nhiên, mẹ đã nhầm. Chị không hề tự sát, bởi vì chị còn không biết rằng mình đã bị ngược đãi. Trái tim đau khổ đã chối bỏ hiện thực, biến trải nghiệm bị bạo hành thành một giấc mơ kỳ lạ.

Phải rồi.

Chị thực sự đã chết vì tai nạn.

“Mẹ, còn một điều nữa con muốn mẹ nhớ lại. Ngày hôm đó...”

Cầm chắc chiếc điện thoại di động trong tay, hần tiếp lời.

“... khi vẽ tranh cho chị, **mẹ có chạm tay áo vào dụng cụ vẽ màu đỏ không?**”

Đó là dấu vết dính trên tay áo thể thao màu trắng của mẹ, vết bẩn mà hần và cha đã nhìn thấy, đỏ như máu, màu đỏ của ông già Noel.

“Cổ tay áo... dụng cụ vẽ...”

Trong tiếng thốn thốc vẫn lặp lại nhịp nhàng, bà lẩm bẩm như thể đang cố gắng lần theo dòng ký ức.

Cuối cùng, bà cũng cho hần câu trả lời. Khoảnh khắc nghe thấy điều đó, mọi cảm xúc trong hần bùng phát lên và xoáy

Shusuke Michio

sâu vào lồng ngực. Hai mắt nhắm lại, hần nghiêng chặt răng, kìm nén dòng nước mắt. Quả nhiên, câu trả lời của mẹ giống hệt như hần đã nghĩ.

Đó không phải là vết máu. Cha đã nhắm, ông đã hiểu lầm rồi.

Trong sự việc lần này, Himekawa đã cho rằng chính Kei là người sát hại Hikari. Kei thì lại nghĩ là Himekawa làm. Nogiwa thì tưởng rằng có ai đó đang che giấu tội lỗi của ông ta. Còn hai mươi ba năm về trước...

Mẹ thì nghĩ rằng vì lỗi của mình mà chị đã tự sát.

Cha thì cho rằng tai nạn của chị là do mẹ hại chết.

“Mẹ...”

Mọi người đã nhìn thấy Ratman rồi đó.

“Mẹ, mẹ đừng khóc...”

Nước mắt dâng trào, Himekawa ngược nhìn bầu trời với một ý nghĩ tuyệt vọng.

“Con... mẹ...”

Nên nói điều gì? Nên nói thế nào? Sai lầm là gì? Ai sẽ là người phán xét? Mong ước điều gì, phải trả cái giá ra sao để con người ta có thể sống một cuộc đời mà không phạm lỗi lầm? Ví như khi gần sa lầy vào tội lỗi, ta sẽ cầu xin điều gì để dừng lại? Nếu điều sai trái và sự đúng đắn mang gương mặt giống nhau như đúc thì ai có thể phân biệt được chúng?

Con người ta không thể lấy lại điều gì cả.

Ở đầu dây bên kia, mẹ khẽ gọi tên Himekawa.

Lời đánh giá

Bản chất của sự phi lý.

Osawa Arimasa

(tác giả truyện trinh thám)

Trong số các nhà văn mới ra mắt mười năm gần đây, tác giả có số lượng tiểu thuyết mà tôi đọc nhiều nhất chính là Shusuke Michio. Tuy vậy, mỗi khi đọc tác phẩm của Shusuke Michio, mặc dù bị cuốn theo sự thông minh của câu chuyện, nhưng tôi không khỏi cảm nhận được có sự phi lý ở đây.

Tất nhiên, đó không phải là sự phi lý do tác phẩm.

Nếu cảm thấy không thoải mái với từng hành động trong mối quan hệ giữa người và người, những câu thoại hay thế giới được khắc họa, thì ta sẽ không thể hòa nhập vào thế giới huyền bí của cuốn tiểu thuyết. Khoảnh khắc ngăn ngủi khi tâm trí độc giả bị tách rời khỏi câu chuyện cũng là lúc sự bí ẩn kết thúc. Đó là sự thất bại của người viết. Tiểu thuyết của Shusuke Michio không hề có khoảng trống đó. Theo đó, ông đã nắm bắt được trái tim của độc giả, có vô số tác phẩm đoạt giải thưởng văn học và được đánh giá cao.

Shusuke Michio

Năng lực của một cây bút như Shusuke Michio là không phải nghi ngờ. Từ phần mở đầu cho tới kết thúc hoành tráng đi ngược lại mọi dự đoán, câu chuyện được chấp bút bởi những tính toán tinh tế. Mặc dù vậy, ta không hề cảm giác có sự sắp đặt nào ở đây, mạch truyện được tiếp diễn bằng những nét bút mềm mại.

Nói cách khác, cuốn tiểu thuyết không được phóng tác theo một khuôn mẫu thiết kế nào là việc đã được tính đến.

Trong giới viết tiểu thuyết trinh thám, có những tác giả xây dựng một khung kịch bản chi tiết, rồi theo đó bắt đầu sáng tác câu truyện. Đó là thủ pháp để xác định cần mô tả cái gì, ở phân đoạn nào, cung cấp thông tin vừa đủ, không thừa không thiếu và kết nối từng đoạn từng đoạn lại với để thành một câu chuyện thống nhất hoàn chỉnh. Sau khi hoàn thành, đánh bóng lại một chút, tĩa bớt những chỗ mâu thuẫn, cho tới lúc cuốn sách được thương mại hóa, nó tỏa ra ma lực như nghệ thuật xếp hoa văn gỗ tinh vi. Tuy nhiên, trên thực tế, những tác phẩm như vậy ít khi nào khiến tôi cảm thấy rung động. Tôi cúi đầu trước ý tưởng và nỗ lực của tác giả, nhưng ngoài ra tôi không thể thể hiện điều gì hơn vậy.

Mặc dù nghĩ rằng câu chuyện rất hay, nhưng thực sự tôi không cảm nhận được sự hay ho của tác phẩm.

Shusuke Michio có lẽ đã có tính toán, hoặc cũng chấp bút dựa trên một khung sườn. Thế nhưng, việc kể chuyện không chỉ là truyền đạt thông tin. Ông không bị trói buộc

bởi những kỹ thuật kể chuyện trinh thám như là làm độc giả ngạc nhiên hay các tình tiết phụ phát sinh bất ngờ. Tất nhiên, đó cũng là một trong những mục đích cầm bút của ông. Nhưng tôi cho rằng, có một thứ năng lực kể chuyện nào đó trong ông thôi thúc, không thể không viết nên những điều căn nguyên hơn nữa.

Những tình tiết được sắp đặt một cách tài tình và kết thúc bất ngờ là mị lực trong các tác phẩm của Michio. Tuy nhiên, điều đó không quan trọng. Từ khi ấy, Shusuke Michio sẵn sàng tiết lộ mô tả cốt truyện. Ông tập trung vào việc sáng tác hơn là truyền đạt thông tin. Nó giống như một trò chơi chữ, nhưng ông phó thác bản thân cho cảm xúc lên tiếng hơn là ngòi bút xảo trá.

Đó là lý do vì sao các tác phẩm của Shusuke Michio khiến cho tôi mê mẩn. Ở đó không có bóng dáng của người thợ tính toán thông minh, mà là một tiểu thuyết gia giàu năng lực cảm thụ.

Vậy thì, bản chất của cái cảm giác không an yên tôi vẫn canh cánh trong lòng là gì?

Đó là “sức nóng” của các nhân vật trong truyện.

Tôi đã từng đề cập từ trước. Tôi không thể không miêu tả các nhân vật nóng bỏng, đang đuổi theo cái gì, hay chạy trốn khỏi điều gì. Nếu không khắc họa những nhân vật mang ý nghĩa tồn tại trong đó, tôi sẽ không thể cảm nhận chân thực về việc viết tiểu thuyết.

Shusuke Michio

Tiểu thuyết trinh thám là những câu chuyện không bình thường. Những sự kiện bất thường phát sinh, bất kể lớn nhỏ, chính là tiền đề chính. Những người liên quan, dù muốn hay không, đều có nhận thức mạnh mẽ đối với từng hoàn cảnh.

Đó là lý do vì sao sự hưng phấn do xung đột về tâm trí và thể xác sinh ra từ tác phẩm. Những nhân vật không thể khiến độc giả cảm được rằng hà cớ gì họ trở nên lạnh lẽo thì không cần thiết. Với vai trò là một phần của bối cảnh, sự xuất hiện của họ giống như người qua đường, không có cũng chẳng vấn đề. Những người không cảm nhận được lý do sống, ý nghĩa tồn tại trên đời ở ngoài xã hội đời thực, thật không may là vẫn còn hiện hữu. Thế nhưng những người đó so với những kẻ lạnh lẽo trong tiểu thuyết lại có sự khác biệt.

Tôi tin rằng, nếu con người mà dù có chuyện gì xảy ra cũng chẳng sao, không liên quan tới mình, tồn tại trong nhân vật, thì cuốn tiểu thuyết đó sẽ gây ra sự thay đổi trong tâm trí. Từ đầu tới cuối, tôi không muốn đọc một quyển sách mà trong đó có sự xuất hiện của những kẻ không có tính tự giác.

Những nhân vật xuất hiện trong tiểu thuyết của Shusuke Michio không phải là kiểu “có lửa” mà tôi thích. Nhưng cũng không phải dạng “lạnh lẽo”.

Ví dụ như nhân vật chính của tác phẩm này - Himekawa Ryou, dù bị mắc kẹt trong quá khứ với người chị gái đã chết, nhưng tuyệt đối không phải là kẻ bi quan đến mức quay lưng lại với nhân sinh. Dù có những khi không thể không làm điều

gì đó một cách mù quáng, cậu ta không hề cảm thấy ngần ngại. Tuy nhiên lại không có chất lửa trong đó.

Điều đó khác với việc bàng quan. Dù có ý thức về hành động và nhận biết mục đích rõ ràng, anh ta vẫn thiếu sự nhiệt tình, liễu lĩnh. Thông thường, kiểu nhân vật này sẽ không quan tâm tới những người khác, nhưng những người đã đọc qua tác phẩm thì đều biết rõ Himekawa Ryou không phải người như vậy.

Nói cách khác, đó cũng là một loại nhiệt huyết, một loại nhiệt huyết rất bình thường. Các nhân vật được Shusuke Michio khắc họa vẫn giữ tâm thế bình thường mà đương đầu với vụ án, sống trong câu chuyện. Điều đó tuyệt đối không phải là không tự nhiên.

Vậy rốt cuộc vấn đề là gì? Tôi cho rằng các nhân vật trong tiểu thuyết, khi có người chết sẽ bị tổn thương, tức giận, khao khát muốn biết được hung thủ là ai và động cơ là gì, khiến cho máu nóng bốc lên.

Thế nhưng nhân vật trong truyện của Shusuke Michio không phải kiểu người vậy. Họ không chống lại số phận. Hầu như tất cả mọi người đều mong ước một cuộc sống tốt đẹp, tràn đầy thấu cảm.

Họ không nghĩ rằng sẽ thay đổi thế giới. Không, họ ý thức rõ ràng sự khác biệt giữa thế giới rộng lớn và cái thế giới nơi bản thân và những người xung quanh sinh sống.

Tôi có cảm giác, họ biết rõ ranh giới giữa những thứ có thể thay đổi và những thứ không thể đổi thay.

Shusuke Michio

Nếu nhân vật trong tác phẩm của tôi tràn trề nhiệt huyết, thấm đẫm tinh thần Don Quijote, thay đổi những thứ có thể thay đổi, cho đến khi chúng trở thành bất biến, thì nhân vật của Shusuke Michio lại không như vậy.

Điều này khác với việc khắc họa nhân vật trong đời thực.

Có một điều rõ ràng là, so với nhân vật của tôi, nhân vật của ông ấy gần gũi với hiện thực hơn cả.

Nếu bắt buộc phải đưa ra nguyên nhân cho việc đó, có lẽ là do khác biệt độ tuổi. Tôi và ông ấy cách nhau hai mươi năm. Bức bách hơn nữa, ông đã từng chứng kiến rất nhiều người đã mất đi “nhiệt huyết” hậu kinh tế bong bóng sụp đổ. Nguyên do mà ta kiếm tìm chính là trong giai đoạn hai mươi năm đó, không chỉ riêng cá nhân Shusuke Michio mà toàn xã hội đều biến động.

Tôi hiểu rằng có một luận cứ vô lý ở đây. Những người không cảm nhận được sự kỳ lạ trong các nhân vật của Shusuke Michio đều ở gần độ tuổi của ông.

Điều tôi muốn nói không phải là quan điểm về thế hệ. Điều đó có thể được đàm đạo khi tôi và ông cùng ngồi trong quán rượu.

Shusuke Michio nhất định không phải là thanh niên. Khi nói chuyện, tuyệt nhiên không một lần tôi cảm nhận được sự ngây thơ của ông. Khi ở lứa tuổi ấy, tôi đã không hề có khả năng nhìn nhận bản thân và xung quanh một cách bình thản như ông.

Có lẽ, Shusuke Michio đang lột tả một thể hệ con người Nhật Bản, nhưng hẳn là thể hiện sự biến chất của người Nhật.

Shusuke Michio ý thức điều đó.

Có câu nói của ông ta mà tôi không thể nào quên. Trong một buổi talk show khi chỉ mới ra mắt được năm năm, ông đã trả lời cho câu hỏi liệu có nghĩ rằng có thể tiếp tục làm tiểu thuyết gia cả đời không.

“Tôi nghĩ là có thể. Lý do vì sao ư? Kinh nghiệm trước đây khi tôi còn làm kinh doanh, trong cùng văn phòng, có một người mà dù tôi có làm gì cũng chẳng thắng được thành tích. Nói xin lỗi chứ anh ăn nói không hùng hồn gì cả, vẻ ngoài cũng chẳng đáng kể. Thế nhưng so với anh, Michio tôi đây có cố gắng thế nào cũng không vượt qua được thành tựu của anh ấy. Tôi băn khoăn vì sao và ngộ ra một điều: Anh đam mê công việc kinh doanh đến không chịu được. Tôi cho là mình tuyệt nhiên không ghét công việc, nhưng cũng chẳng yêu thích đến mức như anh.

Mặt khác, tôi rất thích tiểu thuyết của chính mình. Tôi thích viết lách không chịu được. Bởi vậy, tôi tin rằng mình có thể tiếp tục làm tiểu thuyết gia cả đời”.

“Làm tốt lắm!”

Đó là cảm tưởng của tôi, thêm một chút cảm động nữa.

Trong số những tác phẩm của Shusuke Michio mà tôi đã đọc tới nay, *Ratman* là quyển tôi thích nhất. Bởi vậy, tôi đã

Shusuke Michio

quyết định xin phép được viết lời bình. Tôi đưa ra lý luận hoàn toàn phi logic là vì tôi muốn nghĩ về một điều gì đó Shusuke Michio có mà tôi lại không. Nói là vậy nhưng đương nhiên là khác với việc theo đuổi các tác phẩm của Shusuke Michio vì chúng chứa đựng thứ mà tôi không có.

Vì muốn đọc một cuốn tiểu thuyết xuất sắc nên tôi chọn tác phẩm của ông. Điều này chẳng liên quan gì tới việc tôi là một tiểu thuyết gia.

Tháng 1 năm 2008

Xuất bản bởi Kobunsha